Clancy Tom

6 - OPERAČNÍ CENTRUM
STAV OBLEŽENÍ

Obsah

Paul Hood dospěl k názoru, že své poslání ve funkci šéfa Operačního centra už naplnil. Uplynulé roky přinesly bezpočet krizových situací, které se díky celému týmu podařilo úspěšně vyřešit. Ted je čas věnovat se rodině, je čas vést normální život, je konečně čas i na odpočinek.

Ne každý po něm však touží. Když velitelé rozhodli, že už nepotřebují část kontingentu ozbrojených mírových sil OSN a poslali jej do výslužby, skupina nejambiciózněj ších vojáků není ochotna smířit se s rozkazem. Jsou rozhodnuti přesvědčit všechny o své nepostradatelnosti, a to za jakoukoli cenu.

Jejich příležitost brzy přijde a nemilosrdná síla jejich úderu překvapí i ty nejobezřetnější. Z mírových sil se obratem stávají teroristé. Vybaveni technologicky nejvyspělejší služební výzbrojí ovládnou budovu OSN a z deseti zahraničních velvyslanců učiní rukojmí. Jejich osud bude zpečetěn, pokud teroristé nedostanou požadovaných sto milionů dolarů.

Jakkoli krizová je situace, kterou jejich postup vyvolá, pro Operační centrum by to byla V podstatě rutinní záležitost, se kterou by si Hoodův nástupce měl poradit. Přece však Paula Hooda přiměje zapomenout na odpočinek a stanout opět v čele týmu Operačního centra. Mezi rukojmími je totiž i jeho dcera, která měla toho (lne vystoupit v programu galavečera pořádaného OSN.

Diplomacie, na kterou je OSN při řešení krizí zvyklá, selhává, protože útočníci hrají vabank. Nehodlají vyjednávat, chtějí všechno, nebo nic. To vychází najevo s první prolitou krví. Operační centrum má plnou pohotovost a Paul Hood už nemyslí na odpočinek. Naopak, jeho nejnovější mise nabývá nečekaných rozměrů osobní vendetty...

*****

Spojené národy — Rada bezpečnosti včera dojednala podrobnosti písemné výzvy vydané Iráku, vyzývající jej, aby spolupracoval s členy mezinárodní inspekce pro dohled nad dodržováním zákazu zbrojení; Rada však nehrozí použitím síly, pokud Bagdád požadavku nevyhoví.

Associated Press, 5. listopadu 1998

*****

PŘEDMLUVA

KAMPONG THOM, KAMBODŽA 1993

Zemřela v jeho náručí, když přicházelo zářivé svítání; z útlého hrdla se jí vydral slabý vzdech, víčka jejích očí se pomalu zavřela a život ji opustil.

Hang Sary se zadíval do zsinalého obličeje mladé ženy, na stébla trávy a hlínu v jejích mokrých vlasech a na poranění na čele a na nose. Rudá rtěnka se jí rozmazala po tváři, šedá maskara stekla z očí až k uším. Při tom pohledu se ho zmocnila nenávist, smíšená se vzdorem.

Něco takového se nemá dít - ani zde, v zemi, kde představa, že někdo je nevinen, je stejně vzdálená a cizí jako sen o míru.

Phum Sary neměla zemřít tak mladá, a neměla zemřít takhle. Nikdo by neměl takhle umírat, na rýžovém poli, po němž se honí vítr a jehož studená bahnitá voda se do ruda barví krví umírajících. Avšak Phum aspoň zemřela s vědomím, *kdo* ji drží v náručí, nezemřela tak, jak podle všeho povětšině žila, osamělá a bez jakékoli něhy. A třebaže pátrání, jehož Hang vlastně nikdy nezanechal, skončilo, věděl, že další co nejdříve začne.

Hang klečel, sestřina hlava mu spočívala v klíně. Lehce se dotkl chladné špičky jejího nosu, přejel prsty po jemné křivce čelisti a kolem kulatých úst, která se vždy usmívala, ať už Phum dělala cokoli. Dívka mu nyní připadala drobná a křehká.

Vytáhl jí paže z vody a složil jí je na pas modrých lamé šatů, těsně obepínajících její tělo. Přitiskl ji úžeji k sobě a říkal si, jestli ji za posledních deset let někdo takhle držel. To celou tu dobu žila tímhle hrozným životem? Měla toho nakonec dost a rozhodla se, že dá přednost smrti?

Při pomyšlení na sestřin život se rysy Hangova podlouhlého obličeje sevřely a Hang nakonec propukl v pláč. *Jak se jen mohlo stát, že byl již tak blízko, a přesto o tom nevěděl?* On a Ty pobývali tajně ve vesnici téměř týden. Dokáže někdy sám sobě odpustit, že se za Phum nevypravil včas, aby ji ještě stačil zachránit?

Až se ubohá Ty dozví, kdo tahle dívka je, nebude ji možné ukonejšit; Ty byla v táboře na výzvědách, snažila se zjistit, kdo za tím vším vězí. Vysílačkou zavolala Hangovi a sdělila mu, že krátce před východem slunce, kdy se střídaly stráže, se jedna z žen zřejmě pokusila uprchnout. Stráže tu ženu pronásledovaly a střílely po ní. Jedna kulka zasáhla Phum do boku. Dívka pravděpodobně ještě nějakou dobu běžela, pak jen šla, tak dlouho, až už nemohla dál. Potom zde určitě zůstala ležet a dívala se do jasnící se oblohy, zatímco noc odplývala. Když byla Phum malá, často hledívala na oblohu. Hang si říkal, jestli ta obloha, jako vzpomínka na lepší časy, naplnila duši jeho sestřičky klidem, když její život skončil.

Prohrábl chvějícími se prsty sestřiny dlouhé černé vlasy. Z dálky zaslechl cákání vody; to bude Ty. Vysílačkou jí už oznámil, že prchající dívku objevil a viděl, jak klesla na zem. Ty řekla, že u něj do půlhodiny bude. Doufali, že se dozvědí aspoň jméno, že ta dívka pomůže rozbít obludné společenství, které ničí tolik mladých životů. To se však nestalo. Když Phum Hanga spatřila, síly jí stačily pouze na to, aby vyslovila jeho jméno; zemřela s bratrovým jménem a s náznakem úsměvu na svých jasně červených rtech, nikoli se jménem toho, kdo tohle spáchal.

Ty, oblečená jako místní rolníci, k němu dorazila. Stála tu a vítr se ševelivě otíral o její oděv. Pohlédla na mrtvou a zalapala po dechu. Poklekla vedle Hanga a objala ho. Nějakou chvíli tak zůstali, nehnutě a beze slova. Potom Hang pomalu vstal se sestřiným tělem v náručí a odnášel je ke starému stejšnu, který mu sloužil jako polní předsunutá základna.

Věděl, že nyní by z Kampong Thomu neměli odcházet, když jsou tak blízko toho, co potřebují. Ale musí vzít sestru domů; místo jejího posledního odpočinku by mělo být tam.

Slunce rychle zahřálo jeho potem zvlhlá záda a začínalo pálit. Ty otevřela zadní dveře auta a mezi papírové krabice rozprostřela přikrývku. V krabicích byly zbraně, vysílačky, mapy a seznamy, a také silná zápalná nálož. Zařízení pro dálkové odpálení měl Hang na opasku. Kdyby byli přistiženi, zničí vše, co v autě je. Potom si vezme život revolverem .357 Smith & Wesson, který měl také u sebe. Ty udělá totéž.

Ty mu pomohla uložit Phum na přikrývku; šetrně ohnul sestřiny nohy v kolenou, aby se tělo vešlo dovnitř. Než odjel, ještě se zadíval přes pole, posvěcené její krví. Země nebude čistá, dokud ji neomyje krev těch, kdo tohle způsobili.

A tak se i stane. Zapřisáhl se, že ať to potrvá jakkoli dlouho, stane se tak.

01 KAPITOLA

PAŘÍŽ, FRANCIE PONDĚLÍ, 6.13

Poručík Reynold Downer od 11./28. praporu Královského západního australského pluku, muž nespoutané a dobrodružné povahy, se před sedmi lety připravoval k službě v misi nazvané UNTAC, Přechodná správa OSN v Kambodži. Během výcviku se dozvěděl, že než se v některé zemi uskuteční nějaká operace mírových sil Spojených národů, musí být splněny tři podmínky. Nešlo o nic, o čem by on sám nějak zvlášť uvažoval nebo na čem by se chtěl podílet, avšak Australský svaz smýšlel jinak.

Za prvé, operaci i jednotlivé její součásti musí nejdříve do všech podrobností schválit všech patnáct členských zemí Rady bezpečnosti. Za druhé, protože Spojené národy nemají svou vlastní armádu, členské země Valného shromáždění OSN se musí dohodnout na tom, že poskytnou vojsko a velitele, který bude mít rozmístění a činnost mnohonárodnostní armády na starosti. A za třetí, válčící strany musí s přítomností mírových sil souhlasit.

Tyto síly potom mají tři cíle: první - dosáhnout a následně prosazovat zastavení palby; válčící strany se zatím budou pokoušet nalézt mírová řešení. Druhý - vytvořit mezi znepřátelenými stranami nárazníkové pásmo, a třetí — nastolený mír udržet. To představuje v případě potřeby i použití vojenské síly, dále odminování terénu, aby se civilní obyvatelstvo mohlo vrátit domů k zásobám vody a potravin, a také poskytnutí humanitární pomoci.

Toto vše bylo lehké pěchotě během dvoutýdenního výcviku v kasárnách Irwin Barracks ve Stubbs Terrace v Karrakattě pečlivě vysvětleno. Do těchto dvou týdnů patřilo seznamování se s politikou a zvyky v dané oblasti, učení se jazyku, zvládnutí způsobu jak čistit vodu a jak jezdit pomalu, s jedním okem upřeně sledujícím povrch prašné silnice, aby auto nenajelo na minu. A také jak se nezačervenat, když se člověk třeba v zrcadle spatřil v šedomodrém baretu a s širokým motýlkem ve stylu žokejů z Ascotu.

Když školení — „vymiškování“, jak to Downerův velící důstojník celkem trefně pojmenoval — skončilo, byli australští vojáci rozmístěni do šestaosmdesáti táborů po celé Kambodži. Mírové misi UNTAC, trvající od března 1992 do září 1993, velel australský generálporučík John M. Sanderson.

Mírová míse UNTAC byla pečlivě organizovaná tak, aby nedošlo k ozbrojeným srážkám. Vojáci OSN neměli střílet, pokud se sami neocitnou v palbě, a i v tom případě střílet jenom tak, aby nevystupňovali nepřátelství. Smrt kteréhokoli příslušníka mírových sil bude vyšetřovat místní policie, ne armáda. Úkolem je podporovat dodržování lidských práv výchovným působením, nikoli násilím. Kromě toho, že mírové síly mají plnit úlohu nárazníku, první a nejdůležitější náplní jejich činnosti bude rozdělování potravin a poskytování zdravotní péče.

Downerovi připadal pobyt v poli spíš jako nějaký jarmark než jako vojenská operace. *Pojďte, přistupte blíž, vy válčící nebo ušlápnuté národy třetího světa! Pojďte si sem pro svůj chleba, penicilin a čistou vodu!* Dojem, že se ocitl v cirkuse, ještě zesilovaly stany, nahoře s pestrobarevnými fanglemi, a místní čumilové, kteří nevěděli, jak se v tom všem mají vyznat. Mnozí z nich sice brali, co se jim nabízelo, možná by však byli nejradši, kdyby to všechno

někam zmizelo. Násilí bylo očekávanou a srozumitelnou součástí jejich každodenního života; lidé odjinud však ne.

V Kambodži toho bylo tak málo co dělat, že plukovník Ivan Georgijev, důstojník Bulharské lidové armády, dal dohromady spolek prostitutek. Dostávalo se mu ochrany Pol Potovy odpadlické Národní armády demokratické Kampučie, která potřebovala zahraniční měnu na nákup zbraní a zásob, a brala si pětadvacet procent z výdělků. Georgijev svůj spolek provozoval ve stanech, postavených za svým velitelským stanovištěm. Místní děvčata přicházela, aby se účastnila toho, čemu se říkalo rozhlasové jazykové kurzy UNTAC, a potom tam zůstávala v očekávání přísunu cizí měny. Právě zde se Downer poprvé setkal s Georgijevem a s majorem Iširou Sazankou. Georgijev prohlašoval, že japonští a australští vojáci jsou jeho nejlepší zákazníci, třebaže Japonci měli sklon jednat s děvčaty hrubě a bylo třeba je usměrňovat a dávat na ně pozor. Bulhar jim říkal „zdvořilí sadisté“. Downerův strýc Thomas, který jako příslušník 7. australské divize bojoval s Japonci v jihozápadním Pacifiku, by proti podobnému označení ostře protestoval. Jemu Japonci vůbec nepřipadali zdvořilí. Downer pomáhal při náboru nových „studentek jazyka“ pro stany, ostatní Georgijevovi pobočníci hledali nové způsoby, jak sehnat děvčata, která pro ně budou pracovat — včetně únosů. Rudí Khmerové při tom všemožně pomáhali. Kromě této své vedlejší činnosti se Downer v Kambodži jinak příšerně nudil. Směrnice Spojených národů přikazovaly příliš měkké zacházení s místními lidmi, byly plné všelijakých omezení. Když vyrůstal v docích v Sydney, poznal, že existuje jediná směrnice, která opravdu platí. Zaslouží si nějaký parchant kulku do hlavy? Dobrá, když ano, tak zmáčkni spoušť, a hotovo. Když to takhle nejde, tak co tam teda ksakru děláš?

Downer spolkl poslední doušek kávy a hrnek odstrčil; seděl u karetního stolku, pokrytého ubrusem z umělé hmoty. Káva byla dobrá, černá a hořká, taková, jakou pil vždycky, když byl v poli. Posilovala ho, dodávala mu pocit, že je připraven jednat. Možná že zde a teď to není to pravé, když vlastně nemá proti čemu bojovat. I tak se mu ale ten pocit zamlouval. Pohlédl na hodinky na svém opáleném zápěstí. *Kde jsou, krucifix?*

Skupina se obvykle vracela před osmou; jak dlouho může trvat pořízení videozáznamu něčeho, co zaznamenávali už šestkrát?

Odpověď zněla, že tak dlouho, kolik času na to kapitán Vandal potřebuje; tuto část operace má na starosti on. A kdyby francouzský důstojník nebyl tak zdatný, nesešli by se tu. Právě Vandal je sem všechny dostal, obstaral vybavení, dohlížel na průzkum, a dostane je i odtud, aby mohli spustit druhou část operace, kterou povede Georgijev.

Downera se již zmocňovala netrpělivost; vylovil z otevřené krabice grahamový krekr a prudce se do něj zahryzl. Jeho chuť i křehkost mu připomněly doby výcviku v tom zastrčeném koutě v buši. Tam se jednotka takovýmihle věcmi živila.

Žvýkal a rozhlížel se po malém, temném bytě. Jeho světlemodré oči bloudily od kuchyně k televizoru na opačné straně místnosti a potom ke dveřím. Vandal tenhle byt najal před více než dvěma lety; přiznával, že přepych není tím hlavním. Jednopokojový byt v prvním poschodí se nacházel v křivolaká uličce hned vedle Boulevardu de la Bastille, nedaleko velkého poštovního úřadu. Kromě své polohy měl jedinou další důležitou přednost: byl v prvním poschodí, aby se dalo v případě potřeby utéct oknem. Jak Vandal prohlásil, když všech pět

skládalo své úspory, které na tuhle operaci použijí - rozhazovačný bude jen tam, kde půjde o falešné doklady, sledovací zařízení a zbraně.

Vysoký, hřmotný Downer smetl z vybledlých modrých džín drobty a zadíval se na velké látkové vaky, ležící v řadě mezi televizorem a oknem. Těch pět neforemných vaků plných zbraní mu tu nechali na hlídání. Vandal tu svůj díl práce udělal. Kalašnikovy, krátké zbraně, slzný plyn, granáty, raketomet, všechno neoznačené a nevysledovatelné, koupené prostřednictvím čínských překupníků, s nimiž se Francouz setkal, když mírové síly operovaly v Kambodži.

Bůh žehnej Spojeným národům, pomyslel si Downer.

Následujícího dne, krátce po rozbřesku, všech pět vyrazí; vaky naloží do nákladního auta, které si koupili. Vandal a Downer vysadí Sazanku, Georgijeva a Baroneho na tovární přistávací ploše pro vrtulníky a odchod pak načasují tak, aby se všichni později opět sešli u cíle.

Cíl, uvažoval Downer; tak obyčejný, a přesto tak důležitý pro zbývající část operace.

Stočil zrak na stůl; vedle telefonu tam stála bílá keramická mísa, naplněná černou pastovitou hmotou - popelem ze spálených grafů a poznámek, nasáklým vodou z kohoutku. Poznámky obsahovaly vše, od propočtů přibližných rychlostí větru zpředu i zezadu ve výšce tři sta metrů v osm hodin ráno až po hustotu provozu a přítomnost policie na Seině. Z popela se přece jen dá leccos vysledovat; mokrý popel však není nic platný.

Ještě jeden podělanej den a bude to, říkal si.

Až se ostatní vrátí, čeká je ještě jedno odpoledne; věnují ho prohlížení videokazet, kontrole, zda pro tuto součást operace nic neopomněli. Ještě jedna noc, kdy budou pro tuto fázi operace také kreslit mapy a pro další fázi propočítávat časy letů, studovat autobusové jízdní řády, názvy ulic a místa, kde se v New Yorku vyskytují překupníci zbraní. Pro jistotu se všechno naučí zpaměti. A pak ještě jeden úsvit, kdy se bude pálit všechno, co si zapsali, aby policie nic nenašla ani v odpadcích.

Downer zabloudil zrakem přes místnost ke spacím pytlům na podlaze; ležely před pohovkou, jediným pořádným kusem nábytku v místnosti. V jediném okně byl větrák, v nastalém období veder neustále zapnutý. Vandal tvrdil, že teploty přes třicet stupňů se pro jejich plán hodí. Cíl má pouze větrání, ne klimatizaci, a lidé uvnitř budou neohrabanější a pomalejší než obyčejně.

Ne jako my, uvažoval Downer. On a jeho společníci mají před sebou svůj úkol.

Přemýšlel o ostatních čtyřech bývalých vojácích, kteří se akce zúčastní. Setkal se s nimi v Phnom Penhu, a každý z nich má značně odlišný, velmi osobní důvod, proč tu je.

V zámku dveří Zachřestil klíč; Downer sáhl po pistoli Type 64 s tlumičem, zastrčené v pouzdře, visícím přes opěradlo dřevěné židle. Potichu odstrčil krabici s grahamy stranou, aby mohl střílet na dveře. Zůstal sedět; kromě Vandala má klíč jen správce domu. V tomhle bytě Downer přebýval v minulém roce třikrát, a stařec vždy přicházel, jen když ho zavolal, a někdy ani to ne. Jestli vstoupí někdo jiný, nepatří sem, a zemře. Downer napůl doufal, že tam venku je někdo, koho nezná; měl docela chuť zmáčknout spoušť.

Dveře se otevřely a vešel Etienne Vandal; poněkud dlouhé hnědé vlasy měl hladce ulízané dozadu, na očích sluneční brýle a přes levé rameno nedbale přehozenou brašnu s videokamerou. Za Vandalem šli Georgijev, člověk s mohutnou hrudí, s ním pomenší, snědý

Barone, a vysoký, širokoramenný Sazanka. Všichni na sobě měli trička a modré džíny a vypadali jako turisté. A všichni se také tvářili stejně nezúčastněně a bezvýrazně.

Sazanka zavřel dveře; udělal to tiše, zdvořile.

Downer vzdychl; pistoli zastrčil zpátky do pouzdra. „Tak jak to šlo?“ zeptal se. V jeho řeči ještě stále zněly výrazné, sevřené hrdelní hlásky mluvy západního Nového jižního Walesu.

„Džak ť šlu?“ napodobil Australanův přízvuk posměšně Barone.

„Nech toho!“ zarazil ho Vandal.

„Rozkaz, pane!“ řekl Barone; ledabyle důstojníkovi zasalutoval a zamračil se na Downera.

Downer Baroneho nesnášel; ten přidrzlý mužík měl v sobě cosi, co neměl žádný z ostatních zde: vyhraněný postoj. Choval se tak, jako kdyby všichni kolem, tedy i jeho společníci, byli potenciální nepřátelé. Barone měl také dobrý sluch. Do svých dvaceti let pracoval jako hlídač na americkém velvyslanectví a mluvil téměř bez cizího přízvuku. Jediné, co Downerovi bránilo, aby se do mladšího muže pustil, bylo vědomí, že kdyby někdy malý Uruguayec zašel příliš daleko, sto devadesát centimetrů vysoký Australan by ho roztrhl vejpůl; to věděli oba.

Vandal odložil brašnu na stůl, z kamery vytáhl kazetu a přistoupil k televizoru.

„Myslím, že sledování šlo fajn,“ řekl. „S provozem to vypadá stejně jako minulý týden. Ale ty pásky si pro jistotu porovnáme.“

„Doufám, že naposledy,“ utrousil Barone.

„To doufáme *všichni,“* řekl Downer.

„Jo, jenže já koukám, abychom se už *hnuli“* prohlásil devětadvacetiletý důstojník. Kam se chce hnout, už neřekl. Skupina cizinců, scházejících se v takovémhle kumbále, si nikdy nemůže být jistá, jestli ji někdo náhodou neodposlouchává. Sazanka se mlčky posadil na pohovku, rozvázal si tkaničky bot značky Nike a třel si tlustá chodidla. Barone mu hodil láhev s vodou, kterou vytáhl z ledničky v kuchyňském koutu. Japonec mu hekavě poděkoval. Ze všech z nich uměl nejméně anglicky a proto také raději mluvil co nejméně. Downer sdílel strýcův názor na Japonce a Sazankovo mlčení ho jen těšilo. Přístav v Sydney byl plný japonských námořníků, turistů a spekulantů už v dobách jeho dětství; pokud se nechovali tak, jako kdyby jim přístav už patřil, pak tedy aspoň tak, že jim jednoho dne patřit bude. Sazanka však dovedl létat se všemi možnými typy letadel a skupina jeho umění bohužel potřebovala.

Barone podal láhev také Georgijevovi, stojícímu za ním.

„Děkuji,“ řekl Georgijev.

Bylo to první slovo, které Downer od Bulhara slyšel od večeře předchozího dne, třebaže Georgijev hovořil téměř dokonalou angličtinou, protože skoro deset let pracoval v Sofii jako agent CIA. Ani v Kambodži toho moc nenamluvil; věnoval pozornost osobám s kontakty na Rudé Khmery, tajné vládní policii nebo pozorovatelům OSN pro lidská práva. Dával přednost tomu, aby naslouchal, i když se právě nic vážného neprojednávalo. Downer si přál, aby měl k něčemu podobnému trpělivost. Dobří posluchači se často dozvědí leccos cenného i z běžného rozhovoru, když si lidé přestávají dávat pozor.

„Chceš taky?“ zeptal se Barone Vandala.

Francouz zavrtěl hlavou.

Barone pohlédl na Downera. „Nabídl bych ti, ale ty bys odmítl; ty to rád horké. Vařící.“

„Teplé pití je lepší,“ opáčil Downer. „Po něm se zpotíš. Pročistí tě to.“

„Jako kdybychom se nepotili už i tak dost," poznamenal Barone.

„Já ne," prohlásil sebevědomě Downer. „A je to dobrý pocit, připadáš si výkonný. Jako bys ožil."

„Zpotit se se ženskou, to je fajn," odtušil Barone. „Takhle tady mi připadá akorát za trest."

„Sám sebe trestat - to může být taky dobrý pocit," opáčil Downer.

„Leda snad pro nějakého pošuka."

Downer se ušklíbl. „A my to snad nejsme, brácho?"

„Tak dost," řekl Vandal, když se páska rozběhla.

Downer byl mluvka; zvuk vlastního hlasu vyvolával v jeho nitru pocit zklidnění. Jako malý kluk se upovídával do spánku, sám sobě vyprávěl všelijaké příběhy, aby přehlušil zvuky, které slyšel, když si jeho opilý otec, dělník v doku, přivedl do jejich polorozpadlého dřevěného baráku nějakou šlapku. Mluvení se Downerovi stalo zvykem, kterého se nikdy nevzdal.

Barone vešel do pokoje, odtrhl víčko své láhve s vodou, dlouhým hltem se napil, přitáhl si židli a posadil se vedle Downera. Vytáhl z krabice krekr a zakousl se do něj. Všichni sledovali televizní obrazovku. Nahnul se k Downerovi.

„To, cos povídal, se mi nelíbilo," zašeptal. „Pošuk je ten, kdo nemá rozum; a to já nejsem."

„Hm - když teda říkáš..."

„Taky že *řikám"* prohlásil Barone; opět Downerovu výslovnost napodobil s náležitým důrazem.

Downer ho tentokrát naopak ignoroval. Na rozdíl od Baroneho si plně uvědomoval, že on potřebuje jen dovednosti toho člověka, ne to, aby spolu nějak dobře vycházeli.

Sledovali dvacetiminutový záznam jednou, pak znovu; než si jej pustili potřetí, Vandal si přisedl k Downerovi a Baronemu k rozviklanému stolu. Barone zbystřil pozornost. Byl to bývalý revolucionář, který pomáhal založit Radu pro národní bezpečnost, Consejo de Seguridad Nacional, která sice neměla dlouhého trvání, ale vypudila zkorumpovaného prezidenta Bordaberryho. Baroneho specializací se staly výbušniny, Downerovou pak střelné zbraně, rakety a bojová umění. Sazanka byl letec, Georgijev měl styky, s jejichž pomocí sehnal všechno, co potřebují, na černém trhu napojeném na veškeré zdroje v bývalém Sovětském svazu a na odběratele toho, co tyto zdroje poskytují; zájemců bylo dost, na Blízkém a Dálném východě a ve Spojených státech. Nedávno se vrátil z New Yorku, kde trávil čas obstaráváním zbraní prostřednictvím dodavatele patřícího k Rudým Khmerům, a spoluprací se svým zpravodajským kontaktem při studiu samotného cíle. Obojího bude během druhé části operace zapotřebí.

Na část číslo dvě teď nemysleli; nejprve se musí podařit část jedna. Všichni tři společně procházeli videozáznam po jednotlivých políčkách, aby měli jistotu, že plánovaná exploze jim pomůže proniknout cílovou oblastí bez toho, aby se zničilo něco dalšího.

Nad páskou strávili čtyři hodiny, zbytek odpoledne věnovali setkání s Vandalovými místními kontakty, aby si přímo v terénu zkontrolovali nákladní automobil, vrtulník a další vybavení, které tu použijí; potom se skupina najedla u stánku venku na chodníku a vrátila se do bytu, aby si odpočinula.

Ačkoli všichni překypovali očekáváním, museli jít spát.

Zítra začnou otevírat novou éru mezinárodních vztahů, která nejenže změní svět tím, že jej upozorní na jednu velkou lež, ale navíc jim ještě přinese bohatství. Downer ulehl na svůj spací pytel a kochal se něžným vánkem, přicházejícím otevřeným oknem. Představoval si sám sebe, jak je někde úplně jinde — třeba na nějakém ostrově, který je jeho vlastnictvím. A uklidňoval se naslouchání hlasu, který mu zněl v hlavě a vypočítával, co všechno se dá podniknout, a co se také podnikne, s podílem ve výši dvou set padesáti milionů dolarů.

02 KAPITOLA

VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS, MARYLAND
NEDĚLE, 00.10

Když Paulu Hoodovi skončilo období, během něhož zastával úřad starosty Los Angeles, došel k názoru, že výraz „vyklízet stůl“ nezní výstižně; ve skutečnosti přichází smutek jako na pohřbu. Člověk vzpomíná na všechno dobré i zlé, na hořkosladké pocity i na to, co dobrého mu ta doba přinesla, na úspěchy a nedokončenou práci, na lásku a někdy i na nenávist.

Nenávist, uvažoval a jeho oči barvy lískových oříšků se přivřely. Nyní jí byl plný, třebaže s jistotou nevěděl vůči komu, čemu a proč.

Důvodem, proč Hood - ředitel a současně jeden ze zakladatelů Operačního centra, elitního týmu americké vlády, zabývajícího se řešením krizových situací - složil funkci, nebyla nenávist. Učinil tak proto, aby mohl trávit víc času s manželkou, dcerou a synem. Aby si uchoval neporušenou rodinu. Ale i tak se cítil plný nenávisti.

Vůči Sharon? napadlo ho tak náhle, až se napůl zastyděl. *Vztekáš se na manželku za to, že tě donutila, aby sis vybral?*

Zatímco vyklízel stůl, pokoušel se dobrat jádra téhle myšlenky; vzpomínky, nyní již nikoli tajné, ukládal do lepenkové krabice. Složky, označené jako Tajné, dokonce i osobní dopisy v nich, tu musí zůstat. Nedokázal uvěřit, že tu pracoval jen dva a půl roku - nijak dlouho ve srovnání s mnoha jinými zaměstnáními. Ale zde pracoval v tom nejtěsnějším možném kontaktu se svými lidmi, a ti mu budou chybět. A dostavilo se také to, co jeho šéf zpravodajců Bob Herbert kdysi nazval „pornografické vzrušení“ z práce. Moudrá, instinktivní a občas i zoufalá rozhodnutí, která tu on a jeho skupina učinili, ovlivňovala životy lidí, někdy i miliony životů. Je to tak, jak Herbert říkal. Hood si při vyslovování těchto rozhodnutí nikdy nepřipadal jako Bůh; připadal si spíš jako živočich, všechny smysly do krajnosti napjaté, energie vybičovaná na nejvyšší míru.

I tyhle pocity mu budou chybět.

Otevřel malou plastovou krabičku s výstřižkem z novin, který mu dal generál Sergej Orlov, vedoucí ruského operačního centra, instituce s kódovým označením Zrcadlový odraz. Operační centrum pomohlo Zrcadlovému odrazu zabránit odpadlickým ruským důstojníkům a politikům v tom, aby uvrhli východní Evropu do války. Výstřižek obsahoval tenoučký mikrofon; plukovník Leonid Rosskij jej používal ke špehování možných protivníků ministra vnitra Nikolaje Dogina, jednoho z organizátorů pokusu o vyvolání války.

Hood uložil plastovou krabičku do lepenkové krabice a zadíval se na černý, pokroucený kousek kovu; úlomek byl neohebný a lehký, na okrajích ohořelý a puchýřovitý. Šlo o střepinu z pláště severokorejské rakety Nodong; ta se roztavila, když ji skupina Striker, vojenský zásahový tým Operačního centra, zničila před tím, než ji Severokorejci stačili odpálit na Japonsko. Střepinu Hoodovi přinesl jeho zástupce, generál Mike Rodgers.

Můj zástupce, uvažoval Hood; než moje rezignace nabude platnosti, vezmu si dva týdny dovolené, a Mike bude úřadujícím ředitelem. Hood doufal, že prezident pak Mika pověří funkcí ředitele natrvalo; pokud ne, byla by to pro Mika velká rána.

Hood vzal střepinu do ruky; připadalo mu, že drží kus svého života. Japonsko uniklo útoku a zachráněny byly téměř dva miliony životů. Několik jiných bylo naopak ztraceno. Toto memento, i podobná jiná, znamenala cosi pasivního, neúčastného, avšak jimi vyvolané vzpomínky zdaleka ne.

Uložil střepinu zpět do krabice. Šumění vzduchu, přicházejícího větracími průduchy ve stropě, mu připadalo nezvykle hlučné; nebo to snad nezvykle ztichla samotná kancelář? Nyní pracovala noční směna a telefon nezvonil. Za dveřmi nezněly kroky nikoho, kdo přichází nebo odchází.

Rychle se probíral dalšími připomínkami minulosti, nastrkanými do horní zásuvky stolu.

Bral do rukou pohlednice od dětí, které mu posílaly z prázdnin u babičky - ne takových, jako byly ty poslední, když je tam jeho žena odvezla a rozhodovala se, jestli od něj odejde. Prohlížel si knihy, které čítal v letadlech; na okrajích stránek měl načmárané poznámky k záležitostem, které nesměl zapomenout, až bude u cíle cesty nebo až se vrátí. A našel tu i mosazný klíč z hotelu v Hamburku, kde náhodou narazil na Nancy Jo Bosworthovou, ženu, kterou kdysi miloval a kterou si chtěl vzít. Nancy však před více než dvaceti lety z jeho života bez vysvětlení odešla.

Držel klíč v dlani; odolal pokušení strčit jej do kapsy, mít pocit, že se opět ocitl v tom hotelu, aspoň na okamžik. Návrat k té dívce, byť jen ve vzpomínce, jeho rodinu nezachrání.

Zásuvku zavřel. Slíbil Sharon, že ji vezme na poslední slavnostní večeři na účet zaměstnavatele, a ten slib musí v každém případě dodržet. Už se také rozloučil s kancelářským personálem, a vedoucí pracovníci mu přichystali na odpoledne překvapení, party na odchodnou — i když to zase tak velké překvapení nebylo, protože když Bob Herbert, vedoucí zpravodajců, rozesílal elektronickou poštou pozvání, v němž se uvádělo datum a čas, zapomněl ze seznamu vyřadit Hoodovu adresu. Když Paul vešel do poradní místnosti, předstíral překvapení; díky bohu, že se podobné omyly Herbertovi nestávají běžně.

Otevřel spodní zásuvku a z ní vytáhl soukromý adresář, dále CD-ROM s křížovkami, k jejichž luštění se nikdy nedostal, a desky s přehledem houslových recitálů své dcery Harleigh. Těch promeškal zatraceně moc. Na konci týdne všichni čtyři pojedou do New Yorku; Harleigh tam bude s dalšími mladými virtuosy z Washingtonu účinkovat na slavnostním vystoupení, pořádaném pro velvyslance členských zemí OSN. Ironií je, že se jedná o oslavu významné mírové iniciativy ve Španělsku, kde se Operační centrum podílelo na akci, která zabránila občanské válce. Bohužel, veřejnost ani rodiče účinkujících nejsou pozváni jako posluchači. Hooda by docela zajímalo, jak se svého prvního veřejného vystoupení zhostí nová generální tajemnice Mala Čatterdžíová; do funkce byla zvolena poté, co dosavadního generálního tajemníka Massima Marcella Manniho postihl smrtelný srdeční záchvat. Nová adeptka sice neměla tolik zkušeností jako ostatní kandidáti, zastávala však názor, že za lidská práva je třeba bojovat mírovými prostředky. K jejímu jmenování přispěly vlivné země jako Spojené státy, Německo a Japonsko, které v jejím pevném postoji viděly prostředek a příležitost k tomu, aby popíchly Čínu.

Hood tu nechal i vládní telefonní seznam, měsíční terminologický bulletin - nejnovější názvy zemí a jejich čelných představitelů - a tlustou knihu vojenských akronymů. Na rozdíl od Herberta a generála Rodgerse nikdy v armádě nesloužil; neustále si poněkud provinile

připomínal, že nikdy neriskoval svůj život, a připomínal si to hlavně tehdy, když musel skupinu Striker vyslat do terénu. Ale jak kdysi zdůraznil Darrell McCaskey, styčný důstojník mezi FBI a Operačním centrem: „Proto si říkáme *tým.* Každý přispívá různými dovednostmi."

Nad svazečkem fotografií na dně zásuvky si opět zavzpomínal. Stáhl gumovou pásku a probíral se jimi. Mezi snímky z opékání stejku a ze setkání s předními představiteli různých zemí našel i momentky s vojínem Bassem Moorem, s velitelem skupiny Striker Charliem Squiresem a politoložkou a ekonomkou Operačního centra Marthou Mackallovou. Vojín Moore zemřel v Severní Koreji, Squires v Rusku a na Marthu Mackallovou byl před několika dny spáchán atentát na madridské ulici. Hood přetáhl přes svazeček pásku a uložil jej do krabice.

Zavřel poslední zásuvku. Do krabice si ještě dal svou značně opotřebovanou podložku pod myš a hrnek na kávu, který měl z Camp Davidu. Přitom si všiml, že kdosi stojí za otevřenými dveřmi kanceláře.

„Nepotřebujete s něčím pomoct?"

Hood se pousmál a prohrábl si prsty černé vlnité vlasy. „Ne, ale pojďte dál. Co tu ještě takhle pozdě děláte?"

„Kontroluju titulky článků do zítřejších novin pro Dálný východ; máme odtamtud nějakou dezinformaci," odpověděla návštěvnice.

„Jakou?"

„To vám nemůžu říct; už tu nepracujete."

Hood se usmál. *„Touché."*

Ann Farrisová, štíhlá, téměř sto sedmdesát centimetrů vysoká tisková mluvčí Operačního centra, se usmála také a pomalu vešla do kanceláře. *Washington Times* o ní kdysi psaly jako o jedné z nejžádoucnějších mladých rozvedených žen v hlavním městě. Po téměř šesti letech jí také stále byla; měla na sobě přiléhavou černou sukni a bílou blůzku; vřelý pohled jejích velkých tmavohnědých očí zmírnil Hoodův hněv, který v sobě stále ještě choval.

„Slíbila jsem si, že vás nebudu obtěžovat," řekla.

„Ak jste tu."

„Ano, jsem tu."

„Ale neobtěžujete," dodal Hood.

Ann se zastavila u jeho stolu a zadívala se na něho; dlouhé hnědé vlasy jí rámovaly obličej a splývaly vpředu přes ramena. Pohled do jejích očí a na její úsměv Hoodovi připomněl uplynulé dva roky a půl, kdy mu dodávala odvahy, pomáhala mu a nijak se netajila svým zájmem o něj.

„Nechtěla jsem vás obtěžovat, ale taky jsem se nechtěla jen tak rozloučit až na nějaké party."

„Chápu; jsem rád, že jste přišla."

Ann se posadila na kraj stolu. „Co budete dělat, Paule? Zůstanete v D.C.?"

„Nevím; Uvažuju o tom, že bych se vrátil do světa financí. Smluvil jsem si schůzku s pár lidmi, až se vrátíme z New Yorku. Když to nevyjde, tak nevím. Možná, že se usadím v nějakém venkovském městečku a otevřu si účetnickou firmu. Daně, peněžní trh, k tomu range rover a shrabování listí; nebude to špatný život."

„To znám; žila jsem tak."

„A myslíte si, že já tak žít nedokážu."

„To nevím; a co budete dělat, až děti odejdou? Podívejte - můj syn odrůstá, a já už teď Uvažuju o tom, co podniknu, až půjde na univerzitu.“

„A co *chcete* podniknout?“

„Pokud mě nějaký skvělý černovlasý mužský středního věku a s očima barvy lískových oříšků neunese na Antiguu nebo do Tongy?“

„Ano,“ odpověděl Hood a začervenal se. „Když se tohle nestane.“

„Asi si koupím někde uprostřed některého z těch ostrovů dům a budu psát. Opravdové romány, ne to, co každý den předkládám akreditovaným novinářům tady ve Washingtonu. Ráda bych vylíčila některé události.“

Bývalá politická zpravodajka a kdysi tisková tajemnice Boba Kaufmanna, senátora za Connecticut, skutečně měla o čem psát: příběhy z kuloárů moci o účelovém ovlivňování názorů médií politickými poradci, různé aféry a vrážení nože do zad.

Hood vzdychl a pohlédl na svůj nyní odosobněný stůl. Já nevím, co podniknu. Musím si vyjasnit pár osobních záležitostí.“

„Myslíte s manželkou.“

„Ano, se Sharon,“ odpověděl Hood tiše. Jestli se mi to podaří, budoucnost se už o sebe postará sama.“

Hood se držel soukromého předsevzetí - že při zmínce o manželce bude používat její křestní jméno, protože tak se mu jevila skutečnější, přítomnější. Nyní její jméno vyslovil proto, že Ann hovořila víc bez obalu než obvykle; tohle je její poslední příležitost, kdy s ním může mluvit zde, na místě, kde se vzpomínky na dlouhý, blízký profesní vztah, na vítězství i smutek, i na sexuální napětí náhle stávají velmi živými.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ řekla Ann.

„Jistě.“

Sklopila zrak; i její hlas se ztišil. „Kolik času si na to dáte?“

„Kolik?“ pronesl téměř neslyšně. Zavrtěl hlavou. „To nevim, Ann. Opravdu ne.“ Dlouze se na ni zadíval. „Teď se na něco zeptám já.“

„Klidně; na cokoliv.“ Její oči měly ještě něžnější výraz než předtím. Hood nechápal, proč tohle sám sobě dělá.

„Proč jsem to právě já?“

Ann se zatvářila překvapeně. „To jako proč mě zajímáte?“

„Je to takhle? Zájem?“

„Ne,“ přiznala Ann tiše.

„Tak mi tedy povězte, proč,“ naléhal.

„Není to nabíledni?“

„Ne. Stačí si vzpomenout - guvernér Vegas. Senátor Kaufmann. Prezident Spojených států. Pohybovala jste se v blízkosti těch nejdynamičtějších mužů v zemi. Já nejsem jako oni; já jsem z bojiště *utekl.,* Ann.“

„Ne; vy jste z něj odešel,“ odtušila. „To je rozdíl. Odešel jste proto, že jste už měl dost pošpiňování, nutnosti chovat se politicky korektně, dávat pozor na každé slovo. Poctivost je silně přitažlivá vlastnost, Paule. Stejně tak inteligence, a právě tak i schopnost zachovat si

chladnou hlavu, když všichni ti charismatičtí politikové, generálové a představitelé cizích států pobíhají kolem a mávají šavlemi.“

„Neochvějný Paul Hood.“

„Co je na tom špatného?“

„Ani nevím.“ Hood vstal a zvedl krabici. „Vím ale, že někde v mém životě je něco v nepořádku; chci na to přijít.“

Ann vstala také. „No, jestli budete při tom svém hledání potřebovat pomoc, jsem tu; když si budete chtít popovídat, zajít si na kávu nebo na večeři - stačí zavolat.“

„Zavolám,“ usmál se Hood. „A díky, že jste za mnou zašla.“

„To nic.“

Hood držel v rukou krabici; tou pokynul směrem ke dveřím, aby Ann šla první. Vyšla rázně, bez ohlédnutí. Měla-li přitom v očích smutek nebo svádivou výzvu, Hood byl obojího ušetřen.

Zavřel za sebou; dveře dolehly tiše, přesto však s klapnutím, jež znělo pevně a s konečnou platností.

Cestou k výtahu procházel kolem jednotlivých kanceláří a přijímal od pracovníků noční směny přání všeho dobrého; vídával se s nimi zřídka, protože po sedmé hodině zde vládli Bill Abram a Curt Hardaway. Viděl mnoho mladých tváří; tolik sebevědomých, průbojných lidí. Neochvějný Paul Hood si tu připadal jako starožitnost.

Cesta do New Yorku mu snad poskytne čas na přemýšlení, čas na to, aby se pokusil svůj vztah se Sharon nějak spravit. Došel k výtahu, vstoupil dovnitř a ještě naposledy se ohlédl na místa, která ho připravila o tolik času a duševních sil - ale kde zažil i zvraty, plné napětí. Nemělo význam něco si nalhávat: bude mu to chybět. Všechno.

Dveře výtahu se zavřely a Hood opět pocítil hněv; nevěděl, jestli se zlobí na to, co opouští, nebo na to, kam směřuje. Psycholožka Operačního centra Liz Gordonová mu kdysi řekla, že zmatek je termín, který jsme si vymysleli proto, abychom popsali řád věcí, kterému jsme dosud nepřišli na kloub.

Doufal, že měla pravdu. Upřímně v to doufal.

03 KAPITOLA

PAŘÍŽ, FRANCIE ÚTERÝ, 7.32

Každá část Paříže je na něco bohatá, ať již jsou to dějiny, hotely, muzea, památníky, kavárny, obchody, tržiště, nebo dokonce sluneční svit. Severovýchodně od Seiny, za kilometr dlouhým Le port de Plaisance de Paris de l'Arsénal - kanálem, kde se lidé projíždějí na výletních člunech - je oblast bohatá na cosi maličko odlišného: na poštovní úřady. Dva stojí několik bloků od sebe na bulváru Diderot, na sever je mezi nimi ještě třetí. Ostatní pošty jsou rozseté po celé oblasti. Většina z nich slouží turistům, kteří navštěvují Paříž po celý rok.

Každé ráno v pět třicet vyjíždí opancéřovaný automobil, patřící Banque de Commerce. Řídí jej ozbrojený řidič, s ním jede jeden ozbrojený strážný vpředu a jeden vzadu. Automobil při své okružní jízdě přepravuje také poštovní známky, peněžní poukázky a dopisnice, které rozveze do pěti poštovních úřadů. Když všechny objede, vrací se naložený plátěnými pytli s již přepočítanou hotovostí v balíčcích, s penězi, které pošty den předtím přijaly. Peníze, obvykle mezinárodně platná měna, běžně představují hodnotu tři čtvrtě milionu až milion amerických dolarů.

Automobil jezdí každý den po stejné trase, nejprve na severozápad, potom se stočí na rušný Boulevard de la Bastille. Mine Place de la Bastille a vyloží svůj náklad v budově banky na bulváru Richard Lenoir. Banque de Commerce, jakož i ostatní banky, používající opancéřované automobily, se drží zásady jezdit denně po stejné trase; řidiči jsou tudíž s trasou i jejím charakterem dobře obeznámeni a rozpoznají veškeré změny. Jestliže elektrikáři opravují pouliční osvětlení nebo silničáři spravují nějakou díru ve vozovce, řidič to ví předem. V jeho kabině je neustále zapnutá vysílačka; tu sleduje dispečer v kanceláři Banque de Commerce na druhé straně řeky, na Rue Cuvier nedaleko botanické zahrady Jardin des Plantes.

Jedna z konstantních hodnot - paradoxně ta, která se neustále mění - je hustota provozu. Posádka za neprůstřelnými skly sleduje rychlejší osobní a nákladní auta, proplétající se kolem jejího silně opancéřovaného čtyřtunového vozidla. Provoz člunů na Le port de l'Arsénal zůstává také konstantní; po kanálu většinou jezdí motorové čluny dlouhé čtyři metry, některé však až třináct metrů. Připlouvají sem od řeky, aby se jejich posádky mohly najíst, odpočinout si, nabrat palivo, nebo dát člun do opravy v loděnici.

Tohoto prosluněného rána posádka opancéřovaného auta nezaznamenala nic mimořádného, kromě vedra, ještě horšího než předchozího dne. A to ještě nebylo ani osm. Tmavošedé čepice, které posádka měla, byly sice rozpálené a těsné, ale všichni tři si je nechali na hlavách, aby jim nekapal do očí pot. Řidič měl francouzský revolver Manurhin, strážný vedle něj a muž vzadu měli útočné pušky FAMA.

Provoz byl v tuto denní dobu hustý a jejich automobil předjížděly zásobovací nákladní automobily i osobní auta. Žádnému z mužů uvnitř nepřipadalo divné, když nákladní auto před nimi zpomalilo, aby umožnilo průjezd citroenu. Šlo o starý naklaďák s otlučenou, špinavě bílou kovovou korbou a zelenou plachtou.

Řidičův zrak zabloudil doleva, směrem ke kanálu. „Povídám, dneska bych se tam docela rád projížděl v té své lodičce," pronesl. „Užít si slunce, houpání na vlnách... a ten klid."

Druhý muž přeběhl zrakem po stožárech lamp a stromech, ubíhajících dozadu. „Mě by to teda nudilo."

„To proto, že rád jezdíš na lov. Já? Mně by stačilo jen tak sedět, nechat se ofukovat větříkem, poslouchat kazeťák a chytat ryby —"

Zbytek řidič nedořekl a svraštil čelo. Čepice, zbraně, puštěná vysílačka i znalost trasy šly stranou; staré nákladní auto před nimi náhle zastavilo a plachta vzadu se odhrnula stranou. Stál tam jakýsi člověk; druhý, na straně spolujezdce, vystoupil a auto obešel. Oba na sobě měli maskovací uniformy, neprůstřelné vesty, plynové masky, taktické opasky a tlusté gumové rukavice. Oba také drželi ručně odpalované protitankové raketomety. Muž v korbě se mírně naklonil na stranu spolujezdce, aby zadní část raketometu směřovala mimo kabinu. Druhý se postavil do vozovky, raketomet namířený maličko nahoru.

Strážný v opancéřovaném voze reagoval okamžitě. „Nebezpečí!" pronesl do mikrofonu. „Před námi zastavilo nákladní auto, dva muži v maskách na nás míří pancéřovkami, poznávací značka auta je 101763!"

V následujícím okamžiku oba muži v maskáčích vypálili.

Ozvalo se slabé h*ušš*š *a* z výmetnic raketometů vyrazila dvojice žlutooranžových plamenů; současně z každé z obou zbraní vylétl hladký hruškovitý projektil s ocelovým pláštěm. Střely zasáhly přední sklo a explodovaly. Strážný vedle řidiče zvedl zbraň.

„Sklo vydrželo!" vykřikl vítězoslavně.

Řidič se podíval do pravého a levého postranního zrcátka a začal stáčet vozidlo doprava mezi ostatní auta. „Pokouším se o únikový manévr do pruhů na sever -"

Vzápětí oba muži v kabině pronikavě vykřikli.

Technicky dokonalá neprůstřelná skla, vyrobená z laminátu, dokážou odolat i zblízka vrženým ručním granátům; lze do nich prorazit otvor nebo v nich vzniknou pavučinové praskliny, ale po jednom, případně i dvou zásazích se neroztříští na střepy. Potom už zaručenou ochranu neposkytují. Člověk za takovým sklem — řidič opancéřovaného vozu nebo limuzíny, zaměstnanec banky, eskorta vězňů, hlídač v budce na parkovišti, výběrčí mýtného nebo pracovník federálního úřadu, pak má přivolat pomoc, a pokud možno místo opustit. Posádka opancéřovaného vozu je ozbrojená pro případ, že vůz nemůže odjet. Teoreticky to znamená, že jestliže je sklo proraženo, ocitnou se v ohrožení i útočníci.

Střely vypálené z nákladního auta však byly dvoukomorové. Přední komora obsahovala výbušninu, druhá, větší, která se při výbuchu roztříští, byla naplněná pyrosírovou kyselinou.

Sklo se na dvou místech porušilo; tam, kde střely explodovaly, vyrazily důlek téměř tři centimetry v průměru; z jeho středu se paprskovitě rozbíhaly vlasové trhliny. Vzniklým otvorem vstříkla do kabiny kyselina a zalila obličej a klín řidiče i strážného vedle něj. Zbývající kyselina pronikla trhlinkami a rozleptala chemicky neodolné neinertní polymery, tvořící jednu ze složek skla.

Etienne Vandal a Reynold Downer si přehodili raketomety přes rameno; opancéřovaný vůz vrazil zezadu do pravé strany nákladního auta a Downer seskočil z korby. Nákladní auto dostalo smyk doprava, opancéřovaný vůz doleva. Obě vozidla se zastavila. Vandal i Downer se

vyhoupli na kapotu opancéřovaného auta. Teď už jim stačilo jen přední sklo vykopnout dovnitř; vypadlo přesně tak, jak Vandal předpověděl. Bylo tlustší a těžší, než Downer očekával, a z gumového podpatku jeho boty se zakouřilo, jak přišel do styku se zbytkem kyseliny. Na to, aby se tím Australan nějak zabýval, však měl jen okamžik. Z pouzdra na pravém boku vytrhl automatickou pistoli. Stál na straně spolujezdce. Vozidla v ostatních pruzích zpomalovala, řidiči se dívali, co se děje, a potom velkou rychlostí ujížděli pryč. Downer střelil strážného vedle řidiče do čela; Vandal stejně tak zastřelil řidiče.

Strážný v uzavřeném prostoru vzadu událost hlásil zakódovanou vysílačkou dispečerovi. Vandal věděl, že to udělá; poté, co jako poručík odešel s neposkvrněným posudkem z armády, snadno získal místo jako ostraha opancéřovaných vozů Banque de Commerce. Přesně s takovýmto typem vozu jezdil téměř sedm měsíců. Věděl také, že při této hustotě provozu se sem policejní zásahová skupina nedostane dřív než za deset minut. To bohatě postačí k tomu, aby svou práci dokončili.

Studiem videozáznamů se přesvědčili, že od doby, kdy Vandal přestal u Banque de Commerce před několika měsíci pracovat, pancéřování vozů zůstalo stejné. U vojenských vozidel se měnilo, aby se udržel krok s vývojem nové munice - od reaktivních protitankových střel až po stále silnější a účinnější nášlapné miny; důležitá byla i strategická hlediska, například nižší váha, umožňující vyšší rychlosti a mobilitu vozidel. Soukromý sektor však k podobným změnám přistupoval méně pružně.

Downer opatrně vklouzl do kabiny; dával pozor, aby nepřišel do styku s kyselinou, která nyní rozežírala přístrojovou desku. V podlaze mezi sedadly vedla úzká, hluboká šachta, přístupná z přední i zadní části vozidla; v šachtě ležela rezervní munice. Downer odstrčil mrtvého strážného ke dveřím a odklopil kryt, uzavírající komoru s municí. Potom z jednoho z váčků na opasku vytáhl hrudku C-4, pravicí zajel do šachty, výbušninu připevnil na kryt uzavírající šachtu ze zadní strany vozu, a do hrudky zastrčil malý časovač; nastavil jej na patnáct vteřin, za něj postavil nádobu se slzným plynem a kryt zavřel. Potom přelezl mrtvého strážného, otevřel dveře a vystoupil na vozovku.

Vandal zatím klečel na kapotě; z opasku sňal nůžky na plech a vyhrnul řidičův pravý rukáv, řidič měl na kovovém pásku na zápěstí připevněn klíč k zadním dveřím vozu. Vandal si řidičovo zápěstí přitáhl k sobě a pásek přestřihl. V tom okamžiku explodovala C-4; rozervala zadní kryt i nádobu se slzným plynem. Trochu plynu sice proniklo do kabiny, většina však vyrazila do prostoru vzadu.

Provoz se nyní zastavil značný kus za opancéřovaným vozem; vozovka tak zůstávala volná a zácpa za vzniklou kolonou policii zdrží ještě víc. Když byl Vandal hotov, obešel vůz dozadu a připojil se k Downerovi.

Ani jeden z nich nepromluvil; hrozilo nebezpečí, že vysílačka zachytí jejich hlasy. Downer hlídal a Vandal zatím odemkl dveře; když je otevřel, ven se vyvalil plyn. Vypadl i strážný, lapající po dechu. Uvnitř se sice pokusil dostat k plynové masce v bedně u zadních dveří, ta tam však byla naneštěstí takto uložena pro případ, že by útok plynem přišel zvenčí, nikoli zevnitř. K bedně, natožpak k masce, se vůbec nedostal. Dopadl na asfalt a Downer mu dupl ze strany na hlavu; muž se přestal hýbat, ještě však dýchal.

Vandal vlezl dovnitř; v té chvíli Downer zaslechl vzdálené hučení motoru blížícího se vrtulníku. Černý Hughes 500D se přehoupl přes řeku z míst, kde sídlila dopravní firma, kterou vlastnila Sazankova rodina. Japonský pilot vrtulník ukradl, aby podle něj nemohli být odhaleni. Při přeletu nad bulvárem zpomalil. Hughes má vynikající stabilitu při pomalém letu i při vznášení se na místě a slušnou stoupavost. Je v něm také místo pro pět lidí a náklad, což bylo v tomto případě zřejmě to nejdůležitější.

Barone, který nákladní auto řídil, se rozběhl dozadu; zatímco si nasazoval plynovou masku, Georgijev otevřel zadní dvířka kabiny vrtulníku a spustil dolů lano s železným hákem. Na něm visela plošina čtyři krát dva a půl metru, s nylonovými sítěmi po stranách. Downer měl za úkol dávat pozor, aby nikdo proti nim nezakročil, Vandal s Baronem zatím v řídnoucím mraku slzného plynu nakládali na plošinu pytle s penězi. Do pěti minut od zahájení akce Georgijev vytáhl nahoru první část nákladu.

Downer pohlédl na hodinky; oproti časovému plánu měli trochu zpoždění. „Musíme sebou hodit!“ vykřikl do vysílačky, speciálně zabudované v masce.

„Jen klid, jsme v toleranci,“ prohlásil Barone.

„To nestačí,“ odsekl Downer. „Chci, aby všecko klaplo přesně, pěkně na fous!“

„Rozkazuj si, až to budeš řídit sám!“ opáčil Barone.

„To ale platí i pro tebe, kamaráde!“ odbyl ho Downer.

Barone po něm střelil pohledem; v té chvíli se plošina znovu snesla dolů a muži na ni naházeli další část nákladu. Z dálky slyšeli policejní sirény,

Downera však nijak neznepokojovaly. Když bude třeba, mají rukojmí, toho bezvědomého strážného. Ve výšce necelých dvaceti metrů nad nimi Sazanka pozorně sledoval oblohu. Přerušit akci a prchnout by je donutil jedině přílet policejního vrtulníku; Sazanka se díval na stínítko radaru v kokpitu a Downer sledoval jeho reakce. Kdyby se na radaru ukázala stopa, Sazanka dá znamení a oni okamžitě odletí.

K vrtulníku stoupala další část nákladu; po ní přijde ještě jedna. Za vozem se vytvořila kolona dlouhá téměř čtyři sta metrů a lidé již pochopili, co se tu děje. Tudy se projet nedalo. Policie by musela zakročit buď tak, že vyšle *La Brigade Équestre,* jízdní policii, nebo zaútočí ze vzduchu. Muži pracovali rychle a účelně; nemělo smyslu panikařit.

Do vrtulníku již uložili třetí dávku; v té chvíli Sazanka zvedl prst a rychle jím zakroužil; nato ukázal doleva. Od západu se blíží policejní vrtulník. Georgijev opět spustil plošinu a Barone na ni vylezl, následován Vandalem, jak bylo dohodnuto. Bulhar zatím síť nesvinul; Barone a Vandal si sundali masky, zavěsili je na opasky a začali šplhat po laně k vrtulníku. Když Barone vyšplhal šest metrů vysoko a Vandal tři, na plošinu skočil Downer a Georgijev ji začal vytahovat. Downer se jednou rukou podržel sítě, aby stál pevně, a druhou sundal z ramene raketomet. Stáhl si masku, aby líp viděl, položil se na bok, z váčku na opasku vyňal náboj a zbraň nabil. Georgijev zatím nahoře pomáhal Baronemu a Vandalovi dovnitř do vrtulníku.

Sazanka rychle nabral výšku a vrtulník vyrazil maximální rychlostí 260 kilometrů v hodině. Downer se zatím ujistil, že hlaveň i výmetnice raketometu vyčnívají ven sítí na bocích plošiny; nestál o to, aby se síť vzňala a on se vystavil nebezpečí pádu do náruče smrti.

Georgijev zajistil plošinu pomocí ocelových lan, provlečených dvěma oky v přední a zadní části vrtulníku, nechal ji však viset asi metr pod otevřenými dvířky zadního prostoru kabiny. Z

plošiny může Downer dostat pronásledovatele na mušku, ať se blíží z kteréhokoli směru. To, že se plošina nacházela blízko břicha vrtulníku, také zaručovalo, že jí nebude pohazovat vítr a tah rotoru. A střelec na zemi nebo ve vzduchu Downera jen stěží ve stínu vrtulníku rozezná.

Zatímco čekali, jestli je někdo bude pronásledovat, Sazanka se držel nad řekou a letěl ve výšce asi tří set metrů na severozápad. Na polním letišti poblíž Saint-Germain na ně čeká malé letadlo; až do něj přesednou a přenesou dovnitř i pytle s penězi, poletí na jih do Španělska. Tam dosud vře pod povrchem občanská válka, a ve zmatku, který tam panuje, si za peníze snadno obstarají vstup do země a pak i cestu ven.

„Tamhle je!“ zakřičel Georgijev na Downera a ukázal k jihozápadu.

Downer se ani nemusel dívat, kam Bulhar ukazuje; policejní vrtulník už spatřil také, asi šest set padesát metrů vysoko a osm set metrů od nich. Jak Vandal očekával, patřil speciální zásahové skupině francouzské *Gendarmerie.*

Modrobílý vrtulník se k nim snášel ostrým obloukem. Zásahová skupina se bude držet zavedeného postupu; pokusí se rádiem spojit s prchajícím vrtulníkem, což podle všeho právě dělá. Když posádka neodpoví, policejní vrtulník bude udržovat trvalé spojení se zemí; i kdyby policie měla zbraně středního doletu, nepokusí se jejich vrtulník sestřelit, určitě ne, dokud letí nad obydlenou oblastí a navíc je v něm milion dolarů v hotovosti. Letecké i pozemní jednotky se začnou k Hughesu stahovat, teprve až přistane.

Vandal věděl, že pařížské policejní oddělení využívá ke sledování vzdušného prostoru nad městem radary dvou blízkých letišť — letiště Charlese de Gaulla v Roissy-en-France na severovýchodě, a Orly na jihu. Věděl také, že když se letoun snese pod hranici osmdesáti metrů, radar ztratí účinnost, protože jej ruší okolní budovy. Přikázal Sazankovi, aby letěl ve třech stech metrech.

Policejní vrtulník se přibližoval; dole v rychlém sledu ubíhaly dozadu hotely na severním břehu řeky. Napravo, přes řeku, Downer spatřil Eiffelovu věž, v ranním oparu temnou a jakoby utkanou z mlžnaté pavučiny. Letěli ve stejné výšce, v jaké se vznášel její vrchol.

Pronásledující vrtulník se přiblížil na čtyři sta metrů; stále ještě letěl o několik desítek metrů výš než pronásledovaný stroj. Raketomet měl dostřel tři sta metrů; podle údajů digitálního zaměřovače byl pronásledovatel ještě za jeho hranicí. Downer pohlédl na Georgijeva; Georgijev a Vandal se shodli na tom, že spojení přes vysílačky a mobilní telefony se dá až příliš snadno zachytit, a proto, až si sejmou masky, se budou dorozumívat zastaralým způsobem.

„Potřebuju blíž!“ zařval Downer.

Bulhar si přiložil masité dlaně k ústům jako hlásnou troubu a zakřičel: „O kolik?“

„O šedesát metrů výš a o sto metrů blíž!“

Georgijev přikývl. Pilotní kabinu oddělovaly od zadní kabiny dveře; Bulhar se do nich nahnul a sdělil Sazankovi, co Downer potřebuje.

Japonec zpomalil a vystoupal výš; Downer si držel policejní vrtulník v zaměřovači. Dostali se do stejné výšky s ním a vzdálenost mezi oběma se zkrátila. Proud vzduchu od rotoru pohazoval plošinou nahoru a dolů a ta se ve větru navíc prudce zhoupávala směrem k zádi letounu. Downerovi se mířilo špatně.

Zamířil na kokpit; zaměřovač raketometu cíl nezvětšoval, ale Downer i tak rozeznal, že v pilotní kabině kdosi stojí skloněn mezi pilotem a druhým pilotem a pozoruje je triedrem. Nyní, když jsou oba stroje ve stejné výšce, na Downera uvidí.

Už nesměl čekat, až se policejní vrtulník ještě přiblíží.

Australan přisedl na paty a co nejvíc se přitiskl k síti vzadu, aby snížil účinek zákluzu. Znovu zamířil na pilotní kabinu policejního vrtulníku; zásah nemusí být zrovna ukázkový, stačí jen se trefit. Tvrdou spoušť musel stisknout značnou silou.

Projektil vylétl s hlasitým buchnutím a silně rozvířil vzduch. Náraz vrhl plošinu prudce dozadu, až Downer sklouzl do sítě na boku plošiny a raketomet upustil; zvonivě udeřil do plošiny. Downer však neustále sledoval let střely, jež prořezávala vzduch a zanechávala za sebou tenkou bělavou čáru.

Letěla tři vteřiny; udeřila do pilotní kabiny z levé strany a explodovala. Vrtulník se změnil v zářivou, jako vata roztřepenou kouli rudého a černého kouře, vprostřed s jazýčky plamenů. Do výše vylétlo sklo a sloup dýmu, a hlavní rotor je rozmetal do všech stran; v příštím okamžiku se stroj naklonil doprava a začal se převracet. K druhotné explozi nedošlo a vrtulník i s posádkou, mrtvou nebo vyřazenou z boje, se stočil nosem dolů a řítil se směrem na východ. Downerovi připadal jako badmintonový míček s pery na jedné straně uraženými; padal ve spirále a nakřivo, jak jej ocasní vrtule táhla nejprve na jednu stranu a pak na druhou, jako kdyby se malá vrtule sama od sebe pokoušela udržet zmrzačený vrtulník ve vzduchu.

Georgijev zatím zapnul naviják, kterým se plošina vytahovala nahoru; Downer se dostal k otevřeným dvířkům a podal Bulharovi raketomet, Barone natáhl paži, uchopil Downera za ruku a pomohl mu dovnitř. Vandal potom společně s Georgijevem vtáhli dovnitř i plošinu.

Barone stále držel Downerovu ruku ve své; tvář měl staženou vztekem.

„Měl jsem do tebe spíš strčit," prohlásil.

Downer na něj vrhl zuřivý pohled. „Spíš jsi měl říct ‚Prima trefa, kamaráde!'„

„Pořád jsi mě tam dole rozptyloval tím svým *žvaněním!"* vykřikl Barone a zlostně Downerovu ruku pustil.

„Ani jsem se nemusel moc snažit, co? Znám vojáky, co dovedou tu tvou práci zastat ve spánku," utrousil Downer.

„Tak si příště vem je!" zavrčel zlostně Barone.

„Tak dost!" okřikl je Vandal přes rameno.

Georgijev s Vandalem pozorovali policejní vrtulník, jak se zřítil na dům nedaleko řeky. Následoval menší výbuch; vyrazil bílý plamen a za okamžik se k nim doneslo i tlumené zadunění. Oba začali zavírat dveře.

„Nafoukanej blb," zahučel Barone. „A s takovým já pracuju, s nafoukaným australským blbem!"

Než Georgijev s Vandalem stačili dveře zavřít, Downer náhle dlaněmi obou rukou udeřil Baroneho do prsou; sevřel jeho uniformu takovou silou, že se mu prsty zabořily do masa pod látkou. Barone vykřikl bolestí; Downer jím prudce smýkl, otočil ho a postrčil k nedovřeným dveřím kabiny a zatlačil, donutil ho vyklonit se ven, až se Uruguaycova hlava a ramena vznášely nad Paříží.

„Prokrista!" vyjekl Barone.

„Už toho mám akorát dost!“ zahulákal Australan. „Už mě takhle vytáčíš pěknejch pár tejdnů!“

„Nechte toho!“ zařval Vandal a přiskočil k nim.

„Jen jsem řek', co si myslím!“ odsekl Downer. ‚Já taky udělal svou práci a sundal ten zatracenej vrtulník, tak mě *vynech!“*

Vandal se vecpal mezi ně. „Zmizte odtud!“ řekl, levicí popadl Baroneho za paži a současně šťouchl pravým ramenem do Downera a zatlačil ho zpátky.

Downer vtáhl Uruguayce dovnitř a celkem ochotně odstoupil; otočil se k pytlům, naskládaným na sobě při protilehlé stěně kabiny. Georgijev zatím dveře rychle zavřel.

„A teď všichni klid,“ pronesl tiše Vandal. „Chápu, jsme zbytečně podráždění, ale to, co jsme si předsevzali, jsme udělali. Teď musíme především tu práci dokončit.“

„A dokončit ji bez dalších *připomínek!“* dodal Barone; stále ještě se třásl zlostí a strachem.

„Ovšem!“ souhlasil Vandal nevzrušeně.

„Byly to pitomý poznámky, to teda jo!“ procedil Downer mezi zuby.

„Tak dobrá,“ uzavřel hádku Vandal; zůstal stát mezi oběma muži a upřel oči na Downera. „Rád bych vám připomněl, vám *oběma,* že k tomu, abychom tuhle část operace dokončili a mohli přejít k další, je zapotřebí každého z vás. No - svou práci jsme udělali, a dobře. Když si propříště dáme trochu víc pozor, všecko bude dobré.“ Zadíval se na Baroneho. „I kdyby někdo jeho hlas slyšel, určitě budeme venku ze země dřív, než zjistí, kterému Australanovi ten přízvuk patří.“

„Kterému Australanovi, co se vyzná v práci komanda natolik, aby něco takovéhleho dokázal sfouknout,“ odsekl Barone.

„I tak na nás nepřijdou včas,“ odtušil Vandal. *„I kdyby* ho policajti slyšeli, stejně se musí obrátit na Interpol, ten se spojí s úřady v Canbeře, a než vůbec budou mít i jen seznam možných podezřelých, my už budeme dávno pryč.“ Obezřele od obou odstoupil a podíval se na hodinky. „Za deset minut přistáváme, a před devátou jsme zase ve vzduchu.“ Nuceně se usmál. „Teď už nás nic nezastaví.“

Barone se stále vztekle díval na Downera; potom odvrátil zrak a zlostně si urovnal uniformu.

Downer se dlouze nadechl a oplatil Vandalovi úsměv. Ten Francouz má pravdu, vedli si *dobře.* Peněz, které potřebují na úplatky, na letadlo a na doklady, nutné pro další část operace, se přece zmocnili. A ta další část z nich udělá boháče.

Vandalovi se ulevilo; otočil se a vykročil k pilotní kabině. Barone se obrátil k Downerovi zády a zůstal tak. Downer se posadil na pytle s penězi; Barone mu může být ukradený - jako už předtím. Když Australan vzplanul, hořel jako vích, prudce, ale krátce. Už opět vychladl a zlost jak na Baroneho, tak na sebe, za to že provedl pitomost, ho přešla.

Georgijev zamkl dvířka kabiny a také přešel do pilotní kabiny; když míjel Downera, dbal na to, aby se jejich pohledy nezkřížily. Neměl v úmyslu mu tím naznačit, že má chuť ho setřít, šlo jen o další zvyk z let, kdy pracoval pro CIA, a ten velel: vždycky se snaž na sebe neupozorňovat.

Vandal opět seděl v sedadle druhého pilota a sledoval rádiový provoz francouzské policie. Georgijev stál za ním v otevřených dvířkách kokpitu, Barone vyhlížel ven okénkem v posuvných dveřích kabiny.

Downer zavřel oči a s potěšením vnímal konejšivé, uklidňující chvění podlahy i měkké lože z peněz, na němž spočívala jeho hlava. Nerušil ho ani práskavý rachot rotoru.

Dopřál si i ten přepych, že pustil z hlavy podrobnosti, které si musel pro dnešní ráno zapamatovat - trasu auta s penězi, časový rozvrh, alternativní plány pro případ, že by k nim policie pronikla, útěk po řece, kdyby to vrtulník nestihl. Zaplavil ho pocit hlubokého uspokojení, a ten pocit vychutnával tak, jako dosud nic v celém svém dosavadním životě.

04 KAPITOLA

CHEVY CHASE, MARYLAND PÁTEK, 9.12

Paul Hood, jeho žena Sharon, dcera Harleigh, která právě dovršila čtrnáct let, a jedenáctiletý syn Alexander nasedli do nového stejšnu a pod jasně modrou oblohou vyrazili do New Yorku. Děti se ponořily do poslechu svých diskmanů; Harleigh si pouštěla houslové koncerty, aby se naladila na nadcházející vystoupení. Každou chvíli si povzdychla nebo zamumlala cosi podobného zaklení, buď ohromena samotnou skladbou, nebo deprimována dokonalostí provedení. V tomhle si byly ona i matka naprosto podobné; ani jedna se nespokojovala s tím, čeho dosáhla, Harleigh s houslemi, Sharon se svou vášní pro zdravou výživu. Sharon celé roky využívala svého osobního kouzla a upřímnosti k tomu, aby v půlhodinovém televizním pořadu *McDonnellova zpráva o zdravé výživě,* vysílaném každý týden, odlákávala lidi od slaniny a koblih. Před několika měsíci tuto práci opustila, aby mohla věnovat víc času sepisování kuchařky zdravé výživy; už ji skoro dokončila. Také chtěla trávit víc času doma; děti rostly stále rychleji a ona měla dojem, že by se všichni měli víc zabývat činnostmi, které patří k rodině, od společných večeří ve všední dny až po dovolené, na které by jezdili, kdykoliv to jen bude možné - večeří, které Hood spíš vynechával, a dovolené, které musel rušit.

Alexander se víc podobal otci; liboval si v náročných úkolech. Měl rád počítačové hry, čím složitější, tím líp. Měl rád křížovky a skládačky. Během jízdy poslouchal jakéhosi zpěváka, který ten měsíc právě udával tón, a luštil akrostichon. Pod knihou křížovek, položenou v klíně, měl štůsek komiksů. Vnější svět pro něj nyní přestal existovat, existovalo pouze to, co měl v té chvíli před sebou. Paul se nemohl ubránit pocitu pýchy na svého syna. Alexander ví, co od života chce.

Sharon seděla tiše vedle manžela. Před týdnem od něj odešla i s dětmi a odletěla ke svým rodičům do Old Saybrooku ve státě Connecticut. Vrátila se ze stejného důvodu, z něhož Hood rezignoval na funkci ředitele Operačního centra: aby společně bojovali za záchranu rodiny. Hood netušil, co bude v budoucnu dělat, a nezačne zkoumat půdu dřív, než se ve středu vrátí do Washingtonu. Prodal za hotové část akcií, které nakoupil v dobách, kdy obchodoval na burze; peníze vystačí na dva roky. Příjem nebyl tak důležitý jako uspokojení z práce a pracovní doba v bance. Sharon však měla pravdu; pocit splnění čehosi, co nyní v autě prociťuje, i věci dosud nehotové a všechno to ostatní v sobě mají cosi velmi zvláštního.

Jedna z těch nehotových — ta největší — dosud ještě mezi ním a manželkou stojí. Sharon ho sice při odjezdu vzala za ruku a podržela ji ve své, Hood si však stále připadal jako podmínečně propuštěný; nebylo tu nic, na co by mohl ukázat prstem, nic, co by se nějak lišilo od jiných cest autem, které již spolu podnikli; cosi však mezi nimi přetrvávalo. Ublíženost? Zklamání? Určitě to však byl pravý opak sexuálního napětí, které pociťoval v přítomnosti Ann Farrisové.

O tom, co budou dělat po příjezdu do New Yorku, hovořili zprvu jen málo; společně s rodinami ostatních houslistek se zúčastní oficiální večeře, potom si možná vyjdou na procházku po Times Square, pokud večeře skončí dost brzy. V sobotu ráno vysadí Harleigh u

budovy Spojených národů a potom splní Alexanderovu prosbu - navštíví Sochu svobody. Chlapec chtěl vidět zblízka, jak byla „vztyčená“, jak to nazval. V šest půjdou na soirée a mládence nechají v Sheratonu, ať se tam zabaví vestavěným systémem počítačových her.

Na recepci OSN v aule Valného shromáždění nebudou Paul se Sharon vpuštěni; koncertní vystoupení budou společně s ostatními rodiči sledovat na obrazovkách televize s uzavřeným okruhem, instalovaných v místnosti pro tiskové konference v horním poschodí budovy. V neděli půjdou do Carnegie Hallu na odpolední koncert orchestru Metropolitní opery; bude dávat Vivaldiho, Sharonina oblíbeného skladatele, a po koncertě, na doporučení Ann Farrisové, si zajdou do vyhlášené restaurace Serendipity III na mraženou čokoládu. Tenhle plán Sharon nijak zvlášť nenadchl, ale Hood zdůraznil, že vlastně *jsou* na dovolené, a děti se těší, že se staví na nějaký zákusek. Byl přesvědčen, že ji to nenadchlo také proto, že návrh pocházel od Ann Farrisové. V pondělí si zajedou do Old Saybrooku navštívit Sharoniny rodiče, tentokrát už jako rodina. To byl Hoodův nápad. Měl Sharoniny rodiče rád, a oni měli rádi jeho. Tuto stálost rodiny chtěl znovu získat.

Byl pátek, takže při průjezdu Baltimorem, Philadelphií a Newarkem provoz houstl. V půl šesté konečně dojeli do New Yorku a zapsali se do hotelu na rohu Sedmé Avenue a Jednapadesáté ulice. Vysoký, rušný hotel se nyní jmenoval Sheraton; Hood si ještě pamatoval, že se před lety jmenoval Americana. Dorazili právě včas, aby se ještě stačili připojit k ostatním rodičům a jít s nimi na večeři do Carnegie Deli. Jídlo sestávalo z velké části *z pastrami,* rostbífu a párků v rohlíku. Hood se znal s jediným manželským párem, s Mathisovými, jejichž dcera Barbara se stala jednou z Harleighiných nejbližších přítelkyň. Oba Barbařini rodiče nyní pracovali na washingtonském policejním oddělení. Bylo tu i pár matek - dvě z nich atraktivní a bez manželů —, které se na Paula pamatovaly z doby, kdy byl starostou Los Angeles; jednaly s ním jako se slavnou osobností, obdarovaly ho patřičnými úsměvy a vyptávaly se, jaké to je „řídit“ Hollywood. Hood odpověděl, že neví; budou se muset zeptat Cechu filmových herců a ostatních filmařských svazů.

Z toho všeho - z jídla i z těch pozorností - byla Sharon nesvá, anebo to obojí vyneslo na povrch pocit stísněnosti, který se jí zřejmě držel už od chvíle, kdy vyjeli. Hood si umínil, že si s ní o tom promluví, až děti odejdou spát.

V jedné věci však má Sharon pravdu; Paul zůstával skutečně příliš často mimo domov. Když se díval, jak Harleigh komunikuje s ostatními teenagery a s jejich rodiči, uvědomoval si, že se dívá na mladou ženu, a ne na dívku. Nevěděl, kdy k té změně došlo, ale došlo k ní. Pociťoval nad ní i pýchu, avšak jinou, než nad Alexanderem; měla v sobě matčin půvab spolu se sebevědomím, které získala jako hudebnice.

Alexander se soustředil na svůj talíř s „dobře propečenými“ bramboráky; na každý zatlačil obrácenou vidličkou, počkal, až tuk vystoupí na povrch, načež sledoval, za jak dlouho se zase vsákne zpátky. Matka ho napomenula, aby si s jídlem nehrál.

Hood zamluvil apartmá v horním poschodí. Když Alexander dokončil obhlídku města dalekohledem - celý udivený tím, co vidí v ulicích a v ostatních oknech -, šly obě děti spát na přistýlky v obývacím pokoji a Paulovi i Sharon poskytly určité soukromí.

Soukromí a hotelový pokoj; bývaly doby, kdy by to samosebou znamenalo milování, nikoli rozmluvu nebo tísnivé mlčení. Hooda znepokojovalo, kolik času a vášně se během posledních

několika let přeneslo jinam, třeba do pocitu provinění nebo na to, že si každý z nich drží v sobě své vlastní hájemství, místo aby drželi jeden druhého v objetí. Jak věci dospěly až sem? A jak je dokáže dvojice lidí vrátit tam, kam patří? Hood představu měl, jen přesvědčit o ní manželku půjde ztuha.

Sharon vklouzla na lůžko a stočila se do klubíčka, tváří k němu.

„Jsem hrozná," pronesla.

„Já vím." Hood ji pohladil po tváři a mírně se na ni usmál. „Ale to se poddá."

„Nepoddá, když mě všechno štve."

„A co ti vadilo, kromě jídla?"

„Štvali mě rodiče, se kterými jsme byli, to, jak se jejich děti chovaly u stolu, jak auta projížděla na poslední chvíli na červenou, jak zastavovala na přechodech. Všecko mě míchalo; všecko."

„Takové dny už přišly na nás na všechny."

„Paule, já si už ani nepamatuju, kdy jsem byla *jiná.* Prostě to ve mně narůstalo a narůstalo, a nechci to tu Harleigh nebo Alexanderovi pokazit."

„Prožila sis svoje; my oba. Ale děti přece nejsou hloupé, vědí, co se s námi děje. Jen jsem chtěl - *doufal jsem,* že se to podaří -, abychom si nic z toho nepřipomínali, dokud jsme zde."

Sharon zavrtěla smutně hlavou. „A jak to udělat?"

„Nic nás nehoní," odtušil Hood. Jediné, co máme těch příštích pár dní na práci, je postarat se, abychom si my i děti odnesli nějaké pěkné vzpomínky. Začít se z toho srabu dostávat. Dokážeme nechat všechno ostatní stranou?"

Sharon položila svou ruku na jeho. Ve vzduchu ucítil slaboučký závan vůně česneku, pozůstatek čehosi, co předchozího večera vařila. Hood si musel přiznat, že tohle k probuzení nějaké vášně zrovna moc nepřispívá. Každodennost života. Pachy, které se stávají známějšími než nezapomenutelné první přivonění k ženským vlasům. Domácí práce, které křídla vašeho anděla promění v ruce.

„Já chci, aby se věci změnily," odpověděla Sharon. „V autě, když jsme sem jeli, jsem měla takový pocit -"

„Já vím; měl jsem ho taky. Bylo to hezké."

Sharon na něj pohlédla zvlhlýma očima. „Ne, Paule; na mě z toho pocitu padala úzkost."

„Úzkost? Jak to — a z čeho?"

„Celou cestu jsem vzpomínala na naše vyjížďky, když byly děti ještě malé; do Palm Springs nebo k Velkému Medvědímu jezeru, anebo podle pobřeží. Tehdy jsme byli tak jiní..."

„Byli jsme mladší."

„Bylo v tom něco víc."

„Měli jsme svoje starosti, a na ty jsme se soustředili," opáčil Hood. „Děti nás potřebovaly víc než teď. To máš něco jako dětská prolézačka; musíš děti hlídat a přidržovat je, když ještě nedosáhnou nijak daleko, jinak spadnou."

„Já vím." Sharon vstoupily do očí slzy. „Ale dneska jsem ten pocit vzájemné soudržnosti chtěla mít, ale neměla jsem ho. Chci ty hezké chvíle prožívat znovu, i ty staré pocity."

„Teď se můžou vrátit," sliboval Hood.

„Ale někde uvnitř pořád cítím to *smetiště*— hořkost, zklamání, rozmrzelost. Já se chci vrátit a všechno předělat, abychom mohli žít *spolu,* ne vedle sebe, každý zvlášť.“

Hood se na manželku zadíval; Sharon měla ve zvyku odvrátit zrak, když byla zmatená, když nevěděla kudy kam, a dívat se přímo na něj, když zmatená nebyla. Nyní mu hleděla přímo do očí.

„To nemůžeme,“ řekl. „Ale můžeme se pokusit věci napravit, jednu po druhé.“

Přivinul ji k sobě. Sharon se k němu posunula, ale v jejich blízkosti nebyla vřelost. Nechápal to; dává jí, co chtěla, to, co říkala, že potřebuje, a ona se přesto odtahuje. Možná, že jen dává průchod svým emocím; vlastně k tomu ještě neměla možnost. Několik minut ji mlčky objímal.

„Miláčku,“ hovořil dál, „já vím, žes na to dřív nechtěla přistoupit, ale možná by nám pomohlo, kdybychom si s někým promluvili; Liz Gordonová říkala, že by o pár lidech věděla. Kdybys chtěla...“

Sharon neodpověděla; přitiskl ji k sobě a slyšel, jak se její dech zvolnil. Poněkud se odtáhl; Sharon se dívala jen tak do prázdna a zadržovala slzy.

„Aspoň že se děti vyvedly,“ řekla. „Aspoň to se nám podařilo.“

„Sharon, nám se toho přece podařilo víc!“ namítl Hood. „Vytvořili jsme si společný život; nijak dokonalý, ale přece jen lepší, než jaký má spousta jiných. Vedli jsme si dobře. A bude líp.“

Opět ji k sobě přivinul; Sharon začala bez zábran vzlykat a objala ho pažemi kolem ramen.

„O tomhle ale žádná dívka nesní, když uvažuje o budoucnosti, víš?“ řekla s pláčem.

„Já vím.“ Hood ji k sobě přitiskl ještě pevněji. „Bude líp, slibuju.“

Odmlčel se, jen ji dál držel; mocný nával citů změnil její lítost v cosi, co se plnou silou řítí střemhlav dolů. Klesne až na dno a pak, ráno, se oba vydají na dlouhou cestu vzhůru.

Bude těžké brát věci pomalu a zlehka, tak jak říkal; ale on to Sharon dluží, ne proto, že dopustil, aby mu jeho práce diktovala pracovní dobu, ale proto, že své vřelé city věnoval Nancy Bosworthové a Ann Farrisové. Ne své tělo, nýbrž své myšlenky, pozornosti, a dokonce i své sny. Všechno tohle mělo zůstat zachováno pro manželku a rodinu.

Sharon usnula stulená v jeho náručí; takhle si blízkost sice nepředstavoval - ale i tohle je aspoň něco. Když si byl jistý, že ji neprobudí, jemně se vyprostil, natáhl ruku na noční stolek a zhasl. Pak ulehl na záda a upíral oči na strop, znechucen sám sebou oním nemilosrdným, nic neodpouštějícím způsobem, který přichází pouze v noci. A pokoušel se přijít na něco, čím by tenhle víkend změnil v něco zvláštního, něco, co dluží těm třem lidem, jež zanedbal a jimž se vzdálil.

05 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 4.57

Poručík Bernardo Barone stál venku před oprýskanou dvouposchoďovou cihlovou budovou nedaleko Hudsonu a vzpomínal na rodné Montevideo.

Chudinskou čtvrť, kde vyrůstal, mu nepřipomínala jen tahle zchátralá karosárna; vanul zde svěží vítr od jihu a pach Atlantického oceánu se mísil s pachem spáleného benzinu aut, uhánějících po nedaleké West Side Highway. I v Montevideu byly benzin a mořský vítr všudypřítomné. Nahoře nepřetržitě přelétala nad řekou k severu letadla, načež se stočila na východ k La Guardiovu letišti. I oblohu nad Montevideem neustále křižovala letadla.

Domov mu tu však připomínalo ještě něco; s tamtím vším se setkával všude na světě, v každém přístavním městě, které navštívil. Tady je však sám. I osamělost pociťoval v Montevideu pokaždé, když se tam vrátil.

Takhle ne, vzpamatoval se náhle. *Na to teď nemysli.* Nechtěl se poddávat zlosti a skleslosti; teď ne. Musí se soustředit.

Opřel se o dveře; chladily jeho zpocená záda. Byly dřevěné, z obou stran oplechované, na venkovní straně měly tři zámky, na vnitřní dvě těžké závory. Nade dveřmi byl sluncem vybledlý nápis *Viksova karosárna.* Patřila Leonidu Ustinoviksovi, členu ruské mafie. Malý, kostnatý náruživý kuřák, bývalý sovětský vysoký vojenský činitel, byl Georgijevův známý; dali se do spolku prostřednictvím Rudých Khmerů. Ustinoviks Baronemu prozradil, že v New Yorku neexistuje karosárna, která je výhradně karosárnou. V noci, když je ticho a nikdo se nemůže přiblížit neviděn a neslyšen, se mění v pokoutní dílny, kde se prodávají předělaná kradená auta, drogy nebo zbraně, anebo kde probíhají obchody s otrockou prací. V tomhle oboru si nejčileji vedli Rusové a Thajci; unášeli americké děti a pašovali je ze země, nebo do Spojených států přiváželi mladá děvčata, kterých se také násilně zmocnili. Ta ve většině případů skončila jako prostitutky. Skončila zde rovněž některá z děvčat, která pracovala pro Georgijeva v Kambodži; i ta prošla Ustinoviksovýma rukama. Velikost beden, v nichž se přepravovaly „náhradní součásti“, i mezinárodní charakter těchto obchodů sloužily všemu tomuto podnikání jako dokonalá zástěrka.

Oborem Leonida Ustinovikse se staly zbraně; obstarával si je z bývalých republik Sovětského svazu. Zbraně putovaly do Kanady nebo na Kubu, obyčejně nákladní lodí nebo letadlem, a odtud se pak propašovaly do Nové Anglie, New Yorku, New Jersey a Pensylvánie, případně na Floridu a do ostatních států na pobřeží Mexického zálivu. Obvykle se přepravovaly po částech ze skladišť v malých městech na taková místa, jako je tahle karosárna. Tak se mělo zabránit tomu, aby Ustinoviks přišel o všechno, kdyby zbraně během přepravy zachytila FBI nebo zpravodajský útvar Newyorského policejního oddělení. Obě tyto instituce tajně sledovaly spojení a činnost osob pocházejících ze zemí, o kterých se vědělo, že penězi podporují podloudné obchody nebo terorismus — z Ruska, Libye, Severní Koreje a řady dalších. Policie běžně měnila dopravní značky v oblastech podél řeky a tam, kde stála skladiště, upravovala pravidla pro parkování a hodiny, kdy kvůli hustému provozu měnila

počet pruhů pro ten který směr; měla tak záminku k tomu, aby vozidla stavěla a tajně fotografovala řidiče.

Ustinoviks Baroneho pověřil, aby dával pozor na každého, kdo odbočí z dálnice nebo z některé postranní ulice. Kdyby sem někdo přijel nebo cestou kolem třeba jen zpomalil, měl Barone třikrát zabouchat na dveře karosárny. Vždy, když se vyřizoval nějaký obchod, tu byl někdo, kdo vyjde ven a požádá, aby mu bylo předloženo povolení k prohlídce - právo na to dával zákon města New York— a ten, kdo byl uvnitř, zatím uprchl půdou a odtud na střechu přilehlé budovy.

Ne, že by Ustinoviks čekal nějaké potíže; říkal, že se před dvěma měsíci sice doslova roztrhl pytel se zátahy na ruské gangstery, město však nerado budilo dojem, že se zaměřuje na určité etnické skupiny.

„Tohle není žádný rasismus, nic proti Rusům," zavtipkoval, když sem dorazili z hotelu.

Nyní měl Barone dojem, že ze strany budovy zaslechl jakýsi zvuk; sáhl do větrovky a vytáhl automatickou pistoli. Opatrně se vydal ke ztemnělé uličce směrem k severu. Tam, za vysokým drátěným plotem, byl klub, *The Dungeon.* Dveře, okna i cihlové zdi byly natřeny černě. Nedokázal si představit, co se tam odehrává. Bylo to divné; to, co v Kambodži provozovali potají — obchod s děvčaty — se v takovýchto místech pravděpodobně provozuje zcela otevřeně.

Když nějaká země demonstruje svou svobodu, musí tolerovat i krajnosti, říkal si.

Klub byl na noc zavřený. Za plotem pobíhal pes; to musel být ten zvuk. Barone zastrčil pistoli zpátky do podpažního pouzdra a vrátil se na své stanoviště.

Z náprsní kapsy vytáhl ručně ubalenou cigaretu a zapálil si. Vzpomínal na uplynulých několik dní; všechno se dařilo dobře, a bude se dařit i nadále. Pevně tomu věřil. On a jeho čtyři společníci se do Španělska dostali bez problémů; rozdělili se pro případ, že by byla zjištěna totožnost některého z nich, a během následujících dvou dní odcestovali z Madridu letadlem do Spojených států. Sešli se opět v hotelu na Times Square. První dorazil Georgijev. Již navázal kontakty nutné k tomu, aby dostal potřebné zbraně. Jednání probíhalo uvnitř, zatímco Barone hlídal.

Potáhl z cigarety a snažil se soustředit mysl na plán na zítřek. Vrtalo mu hlavou, kdo je ten druhý Georgijevův spojenec, osoba, kterou zná jen samotný Georgijev. Bulhar jim pověděl pouze to, že ten člověk je Američan, s nímž se zná už přes deset let. To odpovídá zhruba době, kdy byli spolu v Kambodži. Také mu vrtalo hlavou, s kým se tam mohl setkat, a jakou úlohu asi tak mají hrát v zítřejší akci.

Úvahy však nevedly k ničemu; Baroneho mysl bloudila, kam se jí zamanulo, a nechtělo se jí zabývat se Georgijevem nebo tou operací. Chtěla se vracet zpátky; domů.

Zpátky k osamělosti, pomyslel si Barone trpce. K místu, které dobře zná - k místu, které v něm vyvolává podivně příjemné vzpomínky.

Nebylo tomu tak vždycky; jeho rodina sice neměla peníze, přesto však pamatoval doby, kdy Montevideo, rozprostírající se doširoka na pobřeží Atlantického oceánu, město s těmi nejrozsáhlejšími a nejkrásnějšími plážemi na světě, připomínalo ráj. Tam Bernardo Barone na počátku šedesátých let vyrůstal, a tehdy se ani nemohl cítit šťastnější. Když nebyl ve škole nebo když nepomáhal doma, chodil na pláž se svým o dvanáct let starším bratrem Eduardem.

Oba tam zůstávali až dlouho do noci, plavali nebo stavěli hrady a pevnosti z písku. Po západu slunce si rozdělávali oheň a často vedle svých pevností i přespávali.

„Odpočineme si ve stájích s těmi nádhernými koňmi," žertovával Eduardo. „Cítíš je?"

Bernardo je necítil; cítil jen moře a výfukové plyny aut a motorových člunů, věřil však, že Eduardo koně skutečně cítí. Malý Bernardo chtěl dokázat něco podobného, až dospěje; toužil být jako Eduardo. Když šel každý víkend s matkou do kostela, modlil se tam právě ze tohle; aby, až vyroste, byl jako bratr.

To byly Bernardovy nejšťastnější vzpomínky. Eduardo s ním měl nekonečnou trpělivost, choval se nesmírně přátelsky ke každému, kdo se přišel podívat, jak stavějí vysoké zdi s cimbuřími a vodní příkopy. Děvčata měla toho hezkého mládence ráda; a měla ráda i prima bratříčka toho hezkého mládence, a bratříček zase na oplátku měl rád je.

Bernardova milovaná matka pomáhala v pekárně; otec Martin byl boxer. Snil o tom, že si našetří tolik, aby si mohl otevřít tělocvičnu. Potom by matka nemusela chodit do práce a žila by jako dáma. Od svých patnácti let Eduardo trávil mnoho dní a nocí na cestách s otcem jako jeho sekundant. Často odjeli na celé týdny, když se účastnili turnaje Rio de la Plata. Party boxerů cestovaly společně autobusem z Mercedes do Paysandú a do Salto a jejich členové se utkávali buď mezi sebou, nebo s místními ambiciózními borci. Jako plat měli podíl ze vstupného, snížený o částku připadající na lékaře, který cestoval s nimi. Eduardo se naučil základním lékařským dovednostem, aby ušetřili na výdajích.

Život to nebyl lehký a matku nesmírně zatěžoval. Pracovala dlouhé hodiny u cihlové pece, rozpálené jako samo peklo, a jednoho rána zahynula, když v pekárně vypukl požár. Manžel i starší syn byli pryč, a protože se rodině nedostávalo peněz, matčino tělo odnesli do bytu Baroneových a Bernardo u ní musel sedět, než se zpráva dostala k otci a ten mohl zařídit a zaplatit pohřeb.

Bernardovi bylo tehdy devět let.

Při svých cestách s otcem Eduardo poznal i další věci; jednou, v malé hospůdce v San Javieru, zcela náhodou objevil Tupamaros, marxistické hnutí Movimiento de Liberación Nacional, MLN-T. Partyzánskou skupinu založil v roce 1962 Raúl Antonaccio Sendic, vůdce dělníků na třtinových plantážích v severní Uruguayi. Vláda nedokázala uhlídat inflaci, jež dosáhla 35 procent a námezdní dělníky postihla zvlášť těžce. V agresivním Sendicově hnutí viděl Eduardo prostředek, jak pomoci takovým, jako je otec; ten ztratil lásku k životu, který vedli, i vůli o něčem snít. V Eduardovi skupina zase viděla člověka, který umí bojovat a poskytovat lékařskou péči. S otcovým požehnáním se tedy Eduardo k hnutí Tupamaros připojil.

V roce 1972 byl prezidentem zvolen despotický Juan Maria Bordaberry Arocena; měl podporu dobře vycvičené a dobře vyzbrojené armády, a jedním z prvořadých úkolů se stalo rozdrcení opozice, včetně hnutí MLN-T, k němuž se Eduardo nedávno připojil. V dubnu došlo ke krvavému ozbrojenému střetnutí a do konce roku se členové hnutí ocitli buď ve vězení, nebo odešli do exilu. Eduardo skončil v žaláři, kde „z neznámé příčiny" zemřel. Bernardův otec zemřel o necelé dva roky později; utrpěl těžký výprask v ringu a z jeho následků se již nevzpamatoval. Bernardo míval pocit, že si otec přeje zemřít; po smrti svých drahých jako kdyby ztratil vše.

Z osiřelého Bernarda se stal popudlivý mladý nespokojenec, který vládu prezidenta Bordaberryho nenáviděl. Ironií osudu bylo, že i armáda se cítila novým prezidentem rozčarována a sama v únoru 1973 provedla vojenský převrat a ustavila národní bezpečnostní radu Consejo de Seguridad Nacional. V roce 1979 Bernardo vstoupil do armády v naději, že se tak stane součástí nového pořádku v Uruguayi.

Avšak po dvanácti letech, během nichž se armáda nedokázala vypořádat s hospodářskými potížemi, jednoduše vrátila moc do rukou lidu a z politické scény se doslova vytratila. Hospodářská situace se přitom nijak výrazně nezměnila.

Bernardo se opět cítil zrazen. V armádě zůstal a jako hold svému otci se naučil všem druhům bojových umění; k ničemu jinému se ostatně ani nehodil. Nikdy však nepřestal doufat, že nalezne způsob, jak znovu podnítit ducha MLN-T; že bude pracovat pro lid Uruguaye, ne pro její vůdce. Během služby v jednotkách OSN v Kambodži přišel na to, jak uskutečnit právě tohle. Jak získat peníze i upoutat pozornost světového tisku, a to vše současně.

Dokouřil, nedopalek odhodil na zem a rozdrtil jej podrážkou; stál a pozoroval provoz na West Side Highway. Uvědomil si hned jeden rozdíl mezi New Yorkem a Montevideem: tam se po západu slunce všechno zavřelo, kromě turistických hotelů a barů, zde zůstávají ulice rušné i v tuhle hodinu. Úřady tohleto všechno nemohou uhlídat, nemohou sledovat každého, kdo přichází nebo odchází, nedokážou zjistit, co všechno vezou dodávková nebo nákladní auta.

Naštěstí pro nás, pomyslel si.

Stejně nemožné také je, aby policie sledovala každé letadlo a všechna malá letiště, obklopující město ze všech stran. Větší letiště i tato malá veřejná letiště ve státě New York, v Connecticutu, New Jersey a Pensylvánii, se dokonale hodí pro malá letadla; ta tam mohou nepozorovaně proklouznout a opět se nepozorovaně vzdálit. Ideálními přepravními kanály v uvedených státech jsou rovněž vodní cesty a v časných ranních hodinách také přijde vhod nějaká opuštěná zátoka nebo říční břeh; bedny se rychle a nenápadně přeloží z člunu nebo z hydroplánu na nákladní auto. Snadný přístup, a tak blízko New Yorku. To vše představuje pro skupinu příhodnou souhru okolností.

Uplynula hodina, pak další. Barone věděl, že tohle nějakou chvíli potrvá, protože Downer potřebuje čas na to, aby každou jednotlivou zbraň zkontroloval. Třebaže překupníci zbraní obvykle zákazníkovi dokážou sehnat, co žádá, ještě to nutně neznamená, že zbraně budou dokonale funkční. Stejně jako běženci, ani tajně dodávané zbraně nikdy necestují první třídou. Čekání Uruguaycovi nevadilo; důležité je, aby zbraň náležitě fungovala, když ji namíří a stiskne spoušť.

Jeho zrak upoutalo cosi na levé straně; otočil se. Nedaleko ústí řeky dopadly na Sochu svobody první paprsky svítání. Barone si ani neuvědomil, že tam ta socha stojí, a pohled na ni ho nejprve překvapil a potom popudil. Vůči Spojeným státům ani vůči jejich hýčkaným představám o svobodě a rovnosti žádnou zášť nechoval, ale zde, v přístavu, stojí gigantická modla, oslavující určitý způsob duchovního nazírání. A to mu připadalo jako svatokrádež. Díky jeho výchově se mu podobné představy jevily jako něco, co se prožívá silně individuálně. Takové věci se oslavují v srdci, ne v přístavu.

Krátce po sedmé se dveře za jeho zády konečně otevřely a Downer vyhlédl ven.

„Máš hned jít dozadu," řekl a zase zavřel.

Barone teď neměl náladu na to, aby Australanův přízvuk zesměšňoval; od příhody ve vrtulníku nad Paříží neměl chuť s tím zatvrzelým žoldákem vůbec ztratit slovo.

Zabočil doleva a šel dozadu za budovu. Jeho nové boty měly gumové podešve s hlubokými výřezy a při chůzi po asfaltu vozovky pisklavě vrzaly. Napravo viděl obchod s pneumatikami, ohrazený vysokým drátěným plotem; ve stínu tam spal hlídací pes. Barone mu předchozího večera hodil kus

hamburgeru — chuť amerického masa připadala Uruguaycovi prapodivná — a zvíře se tak stalo jeho nejlepším přítelem.

Minul dva zelené kontejnery na odpadky a pokračoval k zaparkované dodávce z půjčovny. Obstarali si sedmnáct zbraní - automatické pistole, samopaly Uzi a dvě tarasnice; pistole a samopaly si mezi sebou rozdělí, každý dostane tři. K nim měli munici a neprůstřelné vesty. Každá zbraň byla zabalená do bublinkové fólie. Když se Barone vyhoupl do otevřených bočních dveří dodávky, Sazanka s Vandalem už zbraně vynášeli z karosárny; podávali je Baronemu a ten je opatrně ukládal do šesti lepenkových krabic. Downer přihlížel ze zadních dveří karosárny, chtěl mít jistotu, že žádný z nich některou ze zbraní neupustil na zem. Takhle mlčenlivého a profesionálně se tvářícího jej Barone ještě neviděl.

Nyní, při práci, jeho pocit osamělosti pominul, ne proto, že byl se svými druhy, ale proto, že zase něco dělal. Cíl už je na dosah. Barone o plánu skupiny nikdy vážně nepochyboval, a nyní již věřil, že jej zřejmě uskuteční. Zbývá jen pár krůčků.

Již měsíce předem Georgijev získal falešný řidičský průkaz platný ve státě New York; půjčovny aut si zásadně kontrolují policejní záznamy předtím, než auto opustí parkoviště, Bulhar si tudíž musel připlatit, aby byl jeho průkaz uložen do počítačového systému oddělení evidence motorových vozidel. Před rokem si dokonce nechal dát pokutu - nejen proto, aby prokázal pobyt, ale také proto, že lidé, kteří jezdí ve velkých městech, obyčejně nějakou dostanou. Čistý rejstřík by mohl vzbudit podezření.

Nyní již skupině zbývalo pouze dát si pozor, aby někde neprojela na červenou nebo aby neměla nehodu, než dorazí do hotelu. Před nějakou chvílí losovali a na Vandala vyšlo, že bude spát v dodávce; ostatní si odpočinou nahoře v pokoji. Georgijev nechtěl riskovat, že ji Ustinoviks ukradne.

Pak, v sedm večer, z hotelové garáže odjedou a zamíří na Dvaačtyřicátou ulici. Pojedou na východ, přes město, a na První Avenui zabočí k severu. I tam Georgijev pojede opatrně.

Potom náhle zrychlí; přiblíží se k cíli rychlostí mezi sto a sto patnácti kilometry v hodině, a za necelých deset minut cíl padne.

OSN bude jejich. A pak začne třetí a konečná část jejich plánu.

06 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK, SOBOTA, 18.45

Společnost národů vznikla po první světové válce; záměrem Společnosti, řečeno slovy jejích stanov, bylo „podporovat mezinárodní spolupráci a dosáhnout míru a bezpečnosti mezi národy“. Prezident Woodrow Wilson sice byl jejím náruživým zastáncem, avšak americký Senát s ní nechtěl mít nic společného. Hlavní námitka se týkala možné účasti vojáků Spojených států tam, kde by se mělo jednat o pomoc při zachování územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiných zemí; další výhrady směřovaly proti uznání právní způsobilosti Společnosti národů zasahovat do záležitostí týkajících se Severní, Střední nebo Jižní Ameriky. Z nekončící snahy podpořit přijetí Společnosti a jejího mandátu Amerikou se prezident Wilson zhroutil a postihla ho těžká mozková příhoda.

Společnost národů, sídlící ve velkolepém paláci za šest milionů dolarů, postaveném pro ni v Ženevě, se i se svými vznešenými záměry ukázala jako neúčinná; nedokázala zabránit japonské okupaci Mandžuska v roce 1931, obsazení Etiopie Itálií v roce 1935 ani záboru Rakouska v roce 1938. Nepodařilo se jí zabránit ani druhé světové válce. Otázkou do diskuse zůstává, zda by účast Ameriky ve Společnosti národů bývala mohla vývoj těchto událostí nějak změnit.

Organizace spojených národů vznikla v roce 1945 jako pokus uskutečnit to, co se nepodařilo Společnosti národů. Tentokrát se však situace změnila;

Spojené státy již měly důvod aktivně se zapojit do záležitostí, týkajících se suverenity ostatních zemí. Jako největší hrozba americkému způsobu života se začal jevit komunismus; každá země, která mu padla za oběť, znamenala další upevnění pozic nepřítele.

Za své mezinárodní sídlo si OSN zvolila Spojené státy; ty nejenže vyšly z války jako nejsilnější světová vojenská a hospodářská velmoc, ale také se uvolily hradit čtvrtinu ročního provozního rozpočtu organizace. Navíc, kvůli despotické tradici řady evropských zemí, se Starý svět považoval za nepřijatelný jako místo, kde by sídlila světová instituce proklamující novou éru míru a porozumění. New York byl vybrán proto, že se stal středobodem mezinárodních styků a finančnictví, ale byl také tradičním spojovacím článkem mezi Starým a Novým světem. Dvě další místa, připadající v úvahu jako možné sídlo OSN v Americe, byla zamítnuta z velmi odlišných důvodů. San Francisco, jemuž dávali přednost Australané a Asiaté, bylo vetováno proto, že Sovětský svaz si nepřál, aby se nenáviděným Číňanům a Japoncům dobře cestovalo; a rustikální Fairfield County při úžině Long Island Sound v Connecticutu odpadlo, když obyvatelé Nové Anglie, kteří se stavěli proti tomu, co chápali jako nástup „světovlády“, házeli kamením na tipaře OSN, hledající vhodné lokality.

Rozsáhlý pozemek pro sídlo nové OSN - jatka na East Riveru - byl zakoupen za osm a půl milionu dolarů, které věnovali Rockefellerově; za tento svůj dar rodina získala úlevu na daních. Rockefellerově měli prospěch i z rozvoje pozemků kolem nového komplexu, které rovněž vlastnili. Kdysi zchátralá čtvrť tak dostala úřady, byty, restaurace, obchody a zábavní podniky, aby sloužily tisícům delegátů a pracovníků OSN.

Omezená rozloha pozemku, který sloužil novému projektu, způsobila dvě věci: za prvé, sídlo muselo být postaveno jako mrakodrap. Mrakodrap je výlučně americký vynález, vyšlý z potřeby maximálně využít místo na malém ostrově Manhattan, a samotný vzhled komplexu učiní OSN ještě víc americkou. Toto omezení však přišlo zakladatelům OSN vhod; poskytlo jim záminku k decentralizaci klíčových funkcí organizace, od Mezinárodního soudního dvora až po Mezinárodní organizaci práce. Sídla těchto institucí byla přenesena do jiných velkoměst světa. Hlavní přidružené sídlo OSN bylo ustaveno v paláci bývalé Společnosti národů v Ženevě jako důrazná připomínka Spojeným státům, že světová mírová instituce byla již jednou vyzkoušena a neuspěla, protože se do ní nezapojily všechny země.

Paul Hood si leccos z toho pamatoval ještě ze střední školy v Los Angeles; z ní si pamatoval i něco dalšího, něco, co natrvalo zformovalo jeho názor na samotnou budovu. Do New Yorku se dostal na týden během vánočních prázdnin společně se skupinou dalších vyznamenaných studentů. Cestou z Kennedyho letiště do města se z autobusu díval na druhou stranu řeky East River, a budovu OSN viděl za soumraku. Všechny ostatní mrakodrapy — Empire State Building, Chrysler Building, Pan Am Building — mají průčelí orientovaná na sever a na jih, jen devětatřicetiposchoďová budova Sekretariátu OSN, postavená ze skla a mramoru, má průčelí orientované ve směru východ-západ. Náhodou se o tom zmínil Jamesu LaVigneovi, sedícímu vedle něj.

Hubený, obrýlený a velmi všímavý LaVigne vzhlédl od komiksu *Mocný Thor,* časopis ukrýval ve výtisku *Scientific American.*

„Víš, co to připomíná mně?“ zeptal se.

Hood neměl tušení.

„Ten symbol, co má na prsou Batman.“

„No, a co jako?“ nechápal Hood, který ještě žádný komiks s Batmanem nečetl a na oblíbenou televizní show se díval jenom jednou, aby vůbec věděl, o čem to všichni mluví.

„Batman nosí na prsou zlatočerný znak netopýra,“ poučil ho LaVigne. „A víš proč?“

Hood nevěděl.

„Protože Batman má neprůstřelnou vestu *vespod,* pod kostýmem. Když na něj začne nějaký zločinec střílet, Batman chce, aby mířil právě na ten znak. Na prsa.“

LaVigne se dál věnoval svému komiksu. Dvanáctiletý Hood se otočil a ještě se zadíval na budovu Spojených národů. LaVigne občas pronášel prapodivné průpovídky; s oblibou například tvrdil, že Superman je vlastně převyprávění Nového zákona. Tahle však měla smysl. Hoodovi vrtalo hlavou, jestli tu budovu New York tak postavil úmyslně. Kdyby někdo chtěl budovu OSN napadnout od řeky nebo od letiště, pro kubánského nebo čínského tajného agenta představovala pěkný, velký, tučný cíl.

V důsledku této živé představy z dob dětství si Paul Hood budovu OSN vždycky ztotožňoval s černým středem terče na těle New Yorku. A nyní, když se na tomto místě ocitl, si připadal překvapivě zranitelný. Rozum mu říkal, že to je nesmysl. Budova OSN stojí na mezinárodním území. Kdyby teroristé chtěli na Ameriku někde udeřit, napadli by infrastrukturu — železnice, mosty nebo tunely — jako ti, kteří vyhodili do vzduchu Queens-Midtown Tunnel a donutili Operační centrum ke spolupráci s jeho ruským protějškem. Nebo by zaútočili na památníky, třeba právě na Sochu svobody. Když se Hood ráno ocitl na Liberty Islandu, překvapilo ho, jak

lehce je ten ostrov přístupný od moře či ze vzduchu. Při pohledu z přívozního plavidla ho znepokojila myšlenka, jak snadné by bylo pro nějakou dvojici sebevražedných pilotů v letadlech naložených výbušninou tu sochu rozbít na spečený prach. Ve správním komplexu sice pracuje radarový systém, Hood však věděl, že přístavní hlídka newyorského policejního oddělení má jen jeden bitevní vrtulník se základnou na Governor's Islandu. Kdyby na sochu zaútočila dvě letadla z opačných směrů, takže by socha stála v cestě palbě z vrtulníku, aspoň jednomu teroristovi by se podařilo proniknout k cíli.

Byls v Operačním centru moc dlouho, říkal si. Jsi na dovolené, a přitom v mysli probíráš krizové scénáře.

Potřásl hlavou a rozhlédl se kolem. Dorazili sem brzy; zašel ještě se Sharon do obchodu s dárky koupit Alexanderovi tričko a pak se oba vraceli do rozlehlé, veřejnosti přístupné haly v budově Valného shromáždění, nedaleko bronzové sochy Dia, kde čekali na představitele Odboru OSN pro mladé umělce. Dnes byla hala od čtyř hodin pro veřejnost uzavřena, aby ji zaměstnanci mohli připravit k výroční mírové recepci. Byl jasný, hezký večer, takže hosté budou moci jíst uvnitř a pohovořit si venku. Mohou se procházet po severním nádvoří, obdivovat sochy a zahrady, nebo se projít po promenádě podél East Riveru. V půl osmé se Mala Čatterdžíová, nová generální tajemnice OSN pocházející z Indie, odebere s představiteli členských zemí Rady bezpečnosti do sálu Rady a tam společně se španělským velvyslancem vysloví všem členům blahopřání a uznání za to, jakou nesmírnou snahu mírové síly OSN vyvinuly, aby zabránily dalším etnickým nepokojům ve Španělsku. Potom Harleigh a ostatní houslistky zahrají „Píseň míru“; dílo zkomponoval španělský skladatel na počest těch, kdo před více než šedesáti lety zahynuli v občanské válce. Byly vybrány hudebnice z Washingtonu, což se ukázalo jako vhodná volba, protože první obětí nedávných nepokojů ve Španělsku se stala Američanka, Martha Mackallová z Operačního centra. Shodou okolností byla mezi osmi vybranými houslistkami i dcera Paula Hooda.

Již dorazili i ostatní rodiče a Sharon odběhla dolů na toaletu. Několik minut předtím sešly hudebnice dolů, aby své rodiče krátce pozdravily. Harleigh ve svých dlouhých bílých saténových šatech a s perlami na hrdle vypadala velmi dospěle. Barbara Mathisová, stojící vedle ní, se také tvářila vyrovnaně a soustředěně, skutečná rodící se diva. Hood věděl, že se Sharon omluvila právě kvůli tomu, jak Harleigh vypadá; Sharon nerada plakala na veřejnosti. Harleigh se věnovala hře na housle od čtyř let, sotva vyrostla z dětských kalhotek s laclem. Hood ji v duchu stále viděl právě v takovém oblečení nebo ve sportovním úboru, když sbírala medaile. Pohled na ni, již hotovou hudebnici a téměř ženu, stoupající nahoru po schodech od šatny, byl nyní až závratně ohromující. Hood se před chvílí dcery zeptal, jestli je nervózní; prý ne, tu těžší část přece na sebe vzal skladatel. Harleigh byla plně soustředěná a měla pohotově i vtipnou odpověď.

Nyní, když o tom všem uvažoval, pocit zranitelnosti v něm pravděpodobně nevyvolávala ona dávná představa budovy OSN jako černého středu terče; vyvolávala jej tato chvíle, tento okamžik, tečka v jeho životě.

Stál v hale dosahující výše čtyř poschodí a připadal si velmi osamělý, odtržený od tolika věcí... jeho děti dospívají, on sám skončil s jedním ze svých zaměstnání, v tolika ohledech se cítí odcizen manželce, a již ani nestojí o setkání s lidmi, se kterými přes dva roky tak úzce

spolupracoval. Má snad nyní, v polovině svého života, podléhat takovýmhle pocitům? Připadat si zranitelný a kamsi unášený?

Nevěděl; každý, s kým se v Operačním centru stýkal - Bob Herbert, Mike Rodgers, Darrell McCaskey, počítačový génius Matt Stoll, a dokonce i zesnulá Martha Mackallová — nežijí v manželství, žijí svou prací. Totéž platí i o plukovníkovi Brettu Augustovi, veliteli skupiny Striker. Inspiroval se snad Hood jejich postojem k rodině, protože se pohyboval v jejich společnosti? Nebo ho k nim přitahovala touha po takovém životě?

Pokud je tohle pravda, čekají ho perné chvíle, jestli má jeho nový život k něčemu vypadat. Možná, že by si o tom měl promluvit s Liz Gordonovou, dokud ještě má nárok na služby někoho ze svého bývalého pracoviště. Liz je ale také svobodná a pracuje alespoň šedesát hodin týdně.

Viděl, že Sharon se už vrací; stoupala po točitém schodišti na opačné straně haly. Měla na sobě elegantní béžový kalhotový kostým a vypadala úchvatně. Tohle jí řekl v hotelu, a přispělo to k tomu, že se její chůze stala sebevědomější. To sebevědomí tu stále bylo. Usmála se na něj a on jí úsměv oplatil. Náhle se již necítil tak osamělý.

Ke skupině rodičů přistoupila mladá Japonka v kabátku barvy námořnické modři; na náprsní kapse měla připevněnu umělohmotnou jmenovku a široce se usmívala. Vyšla z malé haly na východní straně budovy Valného shromáždění. Na rozdíl od hlavní haly, ležící na opačné, severní straně budovy, tato menší hala sousedí s hlavním nádvořím před tyčící se budovou Sekretariátu. Kromě kanceláří členských zemí komplex ještě zahrnuje budovu se sály Rady bezpečnosti, Ekonomické a sociální rady a Poručenské rady. K této budově právě mířili. Tři velkolepé sály jsou situovány v řadě vedle sebe, s výhledem na East River. Novinářská místnost, kam rodiče půjdou, leží přes chodbu naproti sálu Rady bezpečnosti.

Mladá průvodkyně se představila jako Kakó Nogami; rodiče ji následovali a Japonka, kráčející pozadu, tváří k nim, se pustila do zkrácené verze průvodcovského výkladu.

„Kolik z vás tu již bylo?“ zeptala se.

Několik rodičů zvedlo ruce. Hood ne; bál se, že by se ho Kakó ptala, co si z předchozí návštěvy pamatuje, a on by jí musel povědět o Jamesu LaVigneovi a o Batmanovi.

Japonka hovořila dál. „Abych vám tedy osvěžila paměť a aby se něco dozvěděli také naši noví návštěvníci, povím vám něco o místech, na která se podíváme.“

Vysvětlila, že Rada bezpečnosti je nejdůležitější součástí OSN a jejím hlavním posláním je udržovat mír a bezpečnost mezi národy.

„Stálými členy je pět vlivných zemí, včetně Spojených států; s nimi zasedají představitelé deseti dalších zemí, volení na dva roky. Dnes budou vaše děti hrát pro velvyslance těchto zemí a jejich pracovní štáby.

Ekonomická a sociální rada, jak napovídá název, slouží jako fórum pro diskusi o mezinárodních hospodářských a sociálních záležitostech,“ pokračovala. „Rada také podporuje lidská práva a základní svobody. Poručenská rada, která ukončila činnost v roce 1994, dopomohla různým oblastem světa k získání samosprávy nebo nezávislosti, a tyto oblasti se staly buď suverénními zeměmi, nebo jsou součástmi jiných zemí.“

Hooda na okamžik napadlo, jak náramně zajímavé by bylo řídit tohle místo; udržovat mír uvnitř, mezi delegáty, musí být úkol právě tak náročný jako udržovat mír tam venku. Sharon

jako kdyby jeho myšlenky vycítila, propletla své prsty s jeho a pevně je stiskla. Pustil ten nápad z hlavy.

Skupina prošla kolem velkého přízemního okna s výhledem na hlavní nádvoří. Venku stála svatyně v šintóistickém slohu a v ní visel japonský Zvon míru, odlitý z mincí a kovu, věnovaných národy šedesáti zemí. Když skupina okno minula, hala přecházela v širokou chodbu; vpředu byly výtahy pro delegáty OSN a jejich spolupracovníky. Napravo stála řada vitrín a průvodkyně je vedla k nim. Ve vitrínách byly vystaveny předměty připomínající výbuch atomové pumy, který z povrchu země vymazal Hirošimu — roztavené a spečené láhve a plechové nádoby, zuhelnatělé školní uniformy a střešní tašky, kamenná socha svaté Anežky, posetá drobnými důlky. Japonská průvodkyně popsala ničivou sílu a rozsah výbuchu.

Hood ani Barbařin otec Hal Mathis, jehož otec zahynul na Okinawě, necítili při pohledu na vystavené předměty pohnutí; Hood si přál, aby tu byli Bob Herbert a Mike Rodgers; Rodgers by se určitě průvodkyně zeptal, jestli jim teď ještě ukáže také výstavku o Pearl Harboru, o útoku, ke kterému došlo, když obě země spolu *nebyly* ve válce. Hood si říkal, jestli by mladá, dvaadvacetiletá či třiadvacetiletá průvodkyně souvislosti té otázky pochopila. Herbert by to rozvířil ještě víc, navezl by se do ní, ještě než by se sem vůbec dostali. Vedoucí zpravodajců přišel v roce 1983 při teroristickém útoku na velvyslanectví Spojených států v Bejrútu o manželku a o nohy. S takovým životem se smířil, ale neodpouští snadno. V tomto případě by mu to Hood ani neměl za zlé. V jedné z publikací OSN, kterou prolistovával v obchodě s dárky, se o Pearl Harboru psalo jako o „Hirohitově útoku“; japonskému národu jako celku se tak vina za tento zločin vlastně mlčky odpouštěla. Hooda, zastávajícího přiléhavější politické názory, tahle revizionistická úprava dějin znepokojovala.

Po prohlídce výstavky o Hirošimě vyjela skupina po dvou eskalátorech do haly nahoře; po levé straně měla sály všech tří Rad; sál Rady bezpečnosti byl poslední v řadě. Rodiče byli uvedeni přes halu do bývalé novinářské místnosti. Před ní stála stráž, příslušník bezpečnostní služby Spojených národů. Afroameričan měl na sobě světle šedomodrou košili s krátkým rukávem, šedomodré kalhoty s černými lampasy a modrou čepici. Na jmenovce měl napsáno Dillon. Když dorazili, odemkl dveře a vpustil je dovnitř.

V dnešní době reportéři pracují v zasklených kabinách, v prostorách vybavených technicky dokonalým televizním systémem, rozmístěných v dlouhé řadě po obou stranách sálu Rady bezpečnosti. Do kabin se vchází z chodby společné pro vchody do sálů všech tří Rad. Ve čtyřicátých letech sloužila prostorná novinářská místnost ve tvaru písmene L a bez oken jako mediální středisko OSN. V její přední části stojí staré stoly, na nich telefony, pár otlučených počítačových terminálů a bůhví po kterém starším bratrovi zděděné faxy; v další části místnosti, základně písmene L, stojí pohovky s vinylovými potahy, jsou tam toalety, komora pro úklidové prostředky, a na stěně visí čtyři televizní přístroje. Na nich se dalo sledovat jednání Rady bezpečnosti nebo Ekonomické a sociální rady; když si člověk nasadil sluchátka a naladil příslušný kanál, mohl si zvolit libovolný jazyk. Dnes tu rodiče uslyší projev paní Catterdžíové, po němž bude následovat hudební recitál. Na čtyřech karetních stolcích vzadu byly připraveny sendviče a kávovar, v malé ledničce se chladily nealkoholické nápoje.

Kakó poděkovala rodičům za pozornost a spolupráci, a velmi zdvořile jim ještě připomněla, co se již dozvěděli z informačního dopisu a od představitele OSN, který je předchozího večera

navštívil v hotelu; z bezpečnostních důvodů musí během akce zůstat v této místnosti. Ona se s jejich dětmi vrátí v půl deváté. Hood si říkal, jestli tam ten strážný stojí proto, aby návštěvníci nemohli dovnitř, nebo naopak ven.

Hood a Sharon přešli ke stolku se sendviči.

Jeden z mužů ukázal na talířky a příbory z umělé hmoty. „Vidíte, kam to dospěje, když Spojené státy neplatí příspěvky?“ zavtipkoval. Vysloužilý washingtonský policista tím poukazoval na dluh ve výši miliardy dolarů — výsledek nespokojenosti Senátu s tím, co označoval za chronické plýtvání, zpronevěry a finanční machinace ve Spojených národech. Mezi klíčová obvinění patřilo, že peníze, přidělované mírovým silám OSN, se používají k posílení a udržování zdrojů pro vojenské výdaje zúčastněných zemí.

Hood se zdvořile usmíval; o vysokých rozpočtech a o vysoké vládní a dolarové diplomacii se mu nechtělo přemýšlet. On a Sharon si dnes užili pěkný den. Po první noci v New Yorku, plné napětí, se Sharon přece jen pokoušela trochu uvolnit; na Liberty Islandu si vychutnávala příjemné podzimní slunce a nenechala se znervózňovat davy lidí. Těšilo ji Alexanderovo nadšení, s nímž se poučoval o všech technických údajích o soše, synova radost z toho, že ho nechali být s jeho počítačovými hrami a porcí minimálně výživného salátu z bufetu na Sedmé Avenui. Hood neměl v úmyslu dopustit, aby se mu tohle všechno pokazilo omezením pohybu, osočením Ameriky nebo lacinými příbory.

Ke všem těmto příjemným pocitům možná zprostředkovaně přispěla Harleigh, avšak ani dcera, ani Alexander nemohli přispět jako přímé, pevné pojítko.

Něco tu je, říkal si Hood, když si naložili na talířky jídlo, usadili se na jednu ze starých pohovek a čekali na newyorský debut své dcery. Chtěl ten pocit v sobě udržet, tak jak držel i Sharoninu ruku.

Pevně.

07 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 19.27

V sobotu po sedmé hodině večer je provoz na Times Square nesmírně hustý; lidé se vracejí z divadel, limuzíny ucpávají postranní ulice, před garážemi stojí fronty aut a čekají, až se dostanou dovnitř, a taxíky i autobusy popojíždějí centrem divadelní čtvrti po centimetrech.

Při plánování této části operace Georgijev počítal s časovou rezervou; když konečně zabočil k východu na Dvaapadesátou ulici a ujížděl směrem k Bryant Parku, řídil uvolněně a sebejistě. Stejně tak vypadali i ostatní členové skupiny. Kdyby však s nimi Georgijev nepracoval už předtím a nevěděl, že ve vypjatých situacích dokážou zachovat chladný klid, na tuto akci by je s sebou nikdy nevzal.

Kromě Reynolda Downera byl osmačtyřicetiletý bývalý plukovník Bulharské lidové armády mezi nimi jediným opravdovým žoldnéřem. Barone potřeboval peníze pro své lidi doma, Sazanka a Vandal měli na mysli záležitosti cti, jež sahaly až do časů druhé světové války, záležitosti, které spláchnou penězi. Georgijev měl jiný problém. Téměř deset let strávil podzemní činností v Bulharsku, financovanou CIA. Proti komunistům bojoval tak dlouho, až se již nedokázal přizpůsobit éře, kdy tito nepřátelé přestali existovat. Kromě služby v armádě neměl žádné povolání, armáda svým lidem platila nepravidelně, a tak se stal mnohem chudším, než když bral americké dolary a žil ve stínu sovětského impéria. Chtěl si otevřít novou živnost, financovat využívání nafty a zemního plynu. Uskuteční to podílem na kořisti z dnešní akce.

Jelikož se dobře vyznal v taktice CIA a plynně hovořil americkou angličtinou, ostatní mu bez rozpaků přenechali vedení této poloviny operace. A kromě toho, jak prokázal při organizování spolku prostitutek v Kambodži, měl přirozené vůdčí schopnosti.

Jel pomalu a opatrně a dával pozor na chodce, bez rozhlížení přecházející mimo označený přechod. Netlačil se na vozidla před sebou. Nehulákal na taxíkáře, kteří před ním nečekaně zastavili. Neudělal nic, kvůli čemu by ho policisté stavěli. Byla v tom ironie; chystá se k ničivé akci a ke spáchání vražd, na které svět hned tak nezapomene, a přitom tu předvádí vzorově klidnou jízdu a dodržování pravidel. Když dospíval, bývaly doby, kdy chtěl být filozofem. Možná, že se na filozofii dá, až tohle všechno skončí. Protiklady ho fascinovaly.

Předchozího dne touto trasou projížděl a všiml si kamery, umístěné na stožáru pouliční lampy na jihozápadním rohu Dvaačtyřicáté ulice a Páté Avenue. Kamera byla nasměrována k severu. Další byla na rohu Dvaačtyřicáté ulice a Třetí Avenue a *zabírala* prostor ve směru na jih. Vandal, sedící na sedadle spolujezdce, i Georgijev si nastavili protisluneční clony tak, aby jim nebylo vidět do obličeje. Až vniknou do budovy OSN, budou mít lyžařské kukly. Newyorské policejní oddělení bude pravděpodobně prohlížet záběry kamer z celé oblasti a Georgijev nechtěl, aby někdo měl snímky těch, kdo v dodávce jeli. Kamery jim takhle nic neprozradí. Policie by snad mohla najít pár turistů, kteří si jejich auto natočili videokamerami, a Georgijev se proto k cíli úmyslně blížil tak, aby se světlo zapadajícího slunce odráželo od předního skla. Každá kamera pak zabere jen oslepující odlesk. Bůh žehnej všemu, co se od CIA naučil.

Minuli Newyorskou veřejnou knihovnu, Grand Central Station a Chrysler Building a nerušeně dojeli na První Avenui. Georgijev načasoval příjezd tak, aby musel zastavit u dopravních světel. Držel se v pravém jízdním pruhu. Až zabočí doleva, zůstane napravo, na stejné straně ulice, jako stojí budova OSN. Pohlédl k severu; cílová oblast ležela o dva bloky dál. Téměř přímo vpředu byla budova Sekretariátu, stojící za kruhovým prostranstvím s fontánou. Před celým komplexem se v délce čtyř bloků táhl železný plot vysoký přes dva metry. Za třemi branami stály strážní budky, v ulici hlídkovali policisté z newyorského policejního oddělení. Na druhé straně První Avenue stála velitelská budka oddělení.

Tohle všechno prozkoumal předchozího dne. A prostudoval si fotografie i videozáznam, které pořídil už před měsíci. Celou oblast znal, od každé pouliční lampy až po každý požární hydrant.

Počkal, až nápis STŮJ nalevo od něj začal blikat; to znamenalo, že mají šest vteřin, než se světlo změní. Černou lyžařskou kuklu svíral mezi koleny; nyní si ji přetáhl přes obličej, ostatní v autě udělali totéž. Na rukou již měli tenké bílé rukavice, takže nezanechají otisky, ale přitom budou moci bez obtíží používat zbraně.

Světlo se změnilo.

Georgijev změnil směr.

08 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 19.30

Etienne Vandal si natáhl lyžařskou kuklu, načež se otočil, aby si od Sazanky, sedícího vzadu s Baronem a Downerem, vzal zbraně. Sedadla vymontovali a nechali je na hromadě v koutě hotelové garáže s okny zatřenými barvou. Dokázali se připravit v naprosté tajnosti. Barone zastrčil své automatické pistole do pouzdra a do ruky vzal uzi. Ponese také batůžek s plynovými maskami a plynem. Kdyby bylo třeba probojovávat se ven, budou mít plyn i rukojmí.

Vandal se nemohl otočit příliš daleko dozadu, vadila mu neprůstřelná vesta, ale dal přednost nepohodlí před zranitelností. Japonec mu předal také dvě automatické pistole a uzi.

Downer klečel vzadu v autě vedle dveří na straně řidiče. Své zbraně si položil na podlahu. Přes rameno měl švýcarský raketomet B-77; žádal sice o americkou tarasnici M47 Dragon, ale B-77 byl zhruba nejpodobnější, k němuž se Ustinoviks dostal. Downer si lehkou protitankovou střelu s krátkým doletem již prohlédl a skupinu ujistil, že zbraň bude na tu práci stačit. Vandal i ostatní doufali, že má pravdu. Bez ní by zůstali na ulici mrtví. Barone se krčil vedle bočních dveří, připraven je otevřít.

Vandal své zbraně zkontroloval již v hotelu; nyní seděl a čekal, zatímco dodávka dál zrychlovala. Konečně přišla ta chvíle, odpočet k zahájení akce, na které pracovali a kterou znovu a znovu nacvičovali déle než rok. Pro Vandala to znamenalo okamžik, na nějž čekal ještě déle; byl klidný, a nyní, když se cílová oblast ukázala v dohledu, pociťoval téměř úlevu.

I ostatní vypadali klidně, zvlášť Georgijev; až dosud vždy připomínal velký, chladný stroj. Vandal toho o něm moc nevěděl, avšak to, co věděl, se mu nelíbilo, ani to v něm nevzbuzovalo úctu. Než Bulharsko sepsalo v roce 1991 návrh nové ústavy, jeho režim patřil k nejrepresivnějším v zemích sovětského bloku. Georgijev pomáhal CIA získávat ve vládě informátory; to by Vandal zcela chápal, kdyby ovšem ten člověk bojoval za svržení režimu veden přesvědčením, Georgijev však pro CIA pracoval jednoduše proto, že dobře platila. Třebaže cíle zůstávaly stejné, právě v tomhle spočíval rozdíl mezi vlastencem a zrádcem. Vandal vycházel z názoru, že člověk, který zradil svou zem, zradí i své druhy, s nimiž ho pojí zločin. O tom Vandal něco věděl; jeho dědeček kolaboroval s nacisty a zemřel ve francouzském vězení. Nešlo jen o to, že Charles Vandal zradil svou zemi; byl členem Mulotovy skupiny hnutí odporu, která z francouzských muzeí kradla umělecké předměty a ukrývala je, aby muzea nevyplundrovali Němci. Charles Vandal nejenže Mulota a jeho skupinu Němcům udal, ale ještě je dovedl ke skrýši, kde odbojáři předměty ukryli.

Před sebou nyní měli necelý jeden blok. Za uhánějící dodávkou se otočilo pár turistů, kteří se ještě v tuto pozdní dobu procházeli venku. Dodávka se mihla kolem budovy knihovny OSN na jižní straně náměstíčka. Potom Georgijev hnal automobil kolem jedné ze strážních budek s okny ze zeleně tónovaného neprůstřelného skla; uvnitř seděli znudění policisté. Budka stála za černým železným plotem, odděleným od vozovky šest metrů širokým chodníkem. Pro dnešní večer byla povolána ještě zvláštní ostraha a brána zůstala zavřená; to však nevadilo, cílová oblast ležela již méně než dvacet metrů na sever.

Georgijev minul druhou strážní budku, nato požární hydrant hned za ní, strhl auto doprava a sešlápl plynový pedál do podlahy; dodávka se přehnala přes chodník, jednoho chodce srazila pod levé přední kolo a několik dalších odmrštila stranou. V příštím okamžiku rozervala metr vysoký drátěný plot. Výkřiky zraněných chodců zanikly ve skřípění kovu, drhnoucího o boky vozu. Malou zahrádkou se stromy a keři automobil projel jako pluh. Georgijev se vyhnul velkému stromu na jižní straně zahrádky; nízko visící větve dalších stromů udeřily do předního skla a do střechy, několik se jich zlomilo, jiné se ohnuly a se šlehnutím biče se zase prudce narovnaly.

V té chvíli již hrstka policistů v bílých košilích, příslušníků bezpečnostních sil ministerstva zahraničních věcí, i policisté, patřící k bezpečnostním složkám OSN a k newyorskému policejnímu oddělení, začali na útok reagovat; s pistolemi a vysílačkami v rukou vyběhli ze tří budek podél První Avenue, z budky na nádvoří na severní straně a z předsunutého stanoviště na druhé straně ulice.

Dodávka se prodrala zahradou a řadou živých plotů na jejím konci za pouhé dvě vteřiny. Georgijev dupl na brzdu; muži vzadu se zapřeli rukama i nohama, aby se udrželi na místě. Zahrádku oddělovala od kruhového prostranství asi metr vysoká a téměř třicet centimetrů tlustá betonová zídka; za ní stála řada stožárů, na nichž vlály vlajky 185 členských zemí.

Georgijev a Vandal se přikrčili; očekávali, že se čelní sklo rozbije. Barone odsunul dveře a Sazanka si lehl, připraven v případě potřeby pokropit všechno kolem krycí palbou. Downer se nahnul přes něj a namířil na bytelnou zídku raketomet; mířil na její spodní část, aby ji zničil co nejníž nad terénem. Pak vypálil.

Řev exploze doslova rval uši a téměř tři metry betonové zídky zmizely. Přes kruhové prostranství přeletělo několik kusů betonu jako koule z kanonu, některé kusy skončily ve fontáně, jiné poskakovaly po příjezdové vozovce, větší část zdi se však roztříštila na drobné, ostré bílé úlomky, které jako široká, téměř dvacet metrů vysoká clona vylétly do výše a sypaly se zpátky jako krupobití. Pět vysokých bílých vlajkových stožárů za zídkou výbuch přerazil těsně nad zemí; s hlasitým, kovově znějícím úderem se skácely na asfalt. Vandal ty údery slyšel, třebaže měl uši dosud zalehlé.

Kusy betonu ještě ani nedopadly na zem, když Georgijev vytočil motor naplno a vyrazil s autem dopředu; nyní bylo ze všeho nejdůležitější dodržet časový rozvrh. Nesměli se ničím zdržovat. Motor se rozeřval a auto se dralo průlomem v zídce; kus betonu, trčící ze zídky, zachytil bok vozu, Georgijev však nezastavil. Downer uskočil dovnitř, Sazanka dál ležel u otevřených bočních dveří, připraven střílet na každého, kdo by vystřelil na ně. Nevystřelil nikdo. Útočníci, jakožto bývalí příslušníci mírových sil, kteří na tuhle myšlenku přišli jako první, se snadno dostali k příručce s předpisy, jimiž se policejní složky OSN řídí. Předpisy hovořily jasně: jednotlivec se nemá stavět na odpor skupině; útočníkům je třeba dle možnosti ztěžovat další postup za pomoci všech, kdo jsou k dosažení, ale s přímým střetem vyčkat, dokud nebudou k dispozici dostatečně silné jednotky. Byla to filozofie proklamovaná výhradně OSN; neosvědčila se na mezinárodním kolbišti, a neosvědčí se ani zde.

Georgijev zamířil přes prostranství k severovýchodu; čelní sklo bylo rozbité, ale stále drželo v rámu. Bulhar toho však nepotřeboval vidět nijak moc; dodávka se přehnala přes výjezd z nádvoří a přehoupla se na trávník, sahající až k budově Valného shromáždění.

Georgijev ujížděl dál na východ kolem Zvonu míru. Vandal se znovu přikrčil; dodávka prorazila velká okna vedoucí z malé haly na nádvoří, a její předek udeřil do sochy nazvané *El Abrazo de Paz,* stylizované lidské postavy znázorňující „objetí míru“. Socha, stojící hned za oknem, se skácela a dodávka přes ni přejela. Dál se už nedostane, ale jet dál už také nebylo třeba. Než se strážní a účastníci večírku delegátů vzpamatovali, všech pět útočníků již vyskákalo z auta. Georgijev vypálil krátkou dávku na strážného stojícího venku v chodbě, vedoucí k výtahům pro zaměstnance. Mladý strážný, první oběť z řad pracovníků OSN, se prudce otočil kolem své osy a klesl na zem. Vandala napadlo, jestli se strážný také dočká nějaké sochy míru na svou počest.

Pětice proběhla chodbou a zahnula k eskalátorům. Ochranka je uzavřela; s tím útočníci nepočítali, nijak jim to však nevadilo. Eskalátor měl dvě ramena; rychle po nich vyběhli a zabočili doleva. Zablokovaný eskalátor byl jediná překážka, na kterou narazili. Jak prokázalo Německo v roce 1939 v Polsku a Saddám Husajn v roce 1990 v Kuvajtu, proti dobře naplánovanému bleskovému úderu neexistuje účinná obrana, jediná možnost je vzpamatovat se a potom zahájit protiútok. V tomto případě však ani jedno, ani druhé nebude k ničemu.

Za necelých devadesát vteřin od okamžiku, kdy zabočili z První Avenue, proniklo všech pět k srdci budovy Sekretariátu. Pětice běžela podél vysokých oken, vedoucích na nádvoří. Fontána již nestříkala, aby bylo do oken Sekretariátu dobře vidět, doprava byla zastavena a policie vytlačovala turisty do postranních ulic. Nyní se policisté i příslušníci bezpečnostní služby rojili všude.

Neprodyšně budovu uzavřít a útočníkům ztěžovat další postup, uvažoval Vandal. Je tak snadné si předem spočítat, co podniknou.

Směrem k nim už utíkalo několik strážných, tři muži a žena, na sobě neprůstřelné vesty, u uší vysílačky. V rukou měli pistole a zřejmě mířili k sálu Rady bezpečnosti, ležícímu na pravé straně; podle všeho je tam poslali, aby vyvedli delegáty, pro případ, že cílem útoku je právě tento sál.

Úsilí strážných bylo marné; když spatřili vetřelce, zastavili se a potom, jako každý voják nebo policista, který se ještě nikdy neocitl v boji, okamžitě přešli k jedinému, co dovedli - k tomu, co se naučili při výcviku. Z příručky pro bezpečnostní službu OSN Vandal věděl, že se při střetu pokusí rozptýlit do stran, aby útočníkům neposkytovali hromadný cíl, a dle možnosti se budou krýt; potom se budou snažit vyřadit nepřítele z boje.

Georgijev se Sazankou jim k tomu nedali šanci. Vypálili na ně od boku ze samopalů Uzi a prostříleli jim stehna; strážní klesli na místě, pistole i vysílačky jim vypadly z rukou a řinčivě klouzaly po dlaždicové podlaze. Ranění sténali; Georgijev a Sazanka k nim vykročili a každému vpálili další dávku do hlavy. Několik metrů od mrtvol se zastavili a Georgijev sebral ze země dvě vysílačky.

„Jdeme,“ vyzval je Vandal a spěchal dál.

Barone s Downerem se k němu připojili a všech pět pokračovalo v cestě; nyní je od sálu Rady bezpečnosti dělili jen čtyři mrtví strážní a podlaha, kluzká krví.

09 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 19.34

Všichni rodiče, čekající v novinářské místnosti, ten rachot slyšeli a ucítili i zachvění. Místnost neměla okna, takže nedokázali přesně určit, odkud zvuky přicházejí a co je způsobilo.

Hooda okamžitě napadlo, že jde o explozi; totéž napadlo i několik dalších rodičů. Chtěli se jít podívat, jestli se něco nestalo dětem, vzápětí však vešel pan Dillon a rodiče vyzval, aby zůstali na místě a zachovali klid.

„Právě jsem byl naproti v Radě bezpečnosti," oznámil jim. „Děti jsou v pořádku. Čeká tam i většina delegátů na generální tajemnici. Ochranka je už na cestě a děti, delegáty a pak i vás odvede. Ničeho se nebojte, všechno se vyřeší."

„Máte tušení, co se stalo?" zeptal se jeden z rodičů.

„Nevím to jistě; podle všeho nějaká dodávka prorazila zídku a pronikla do nádvoří, viděl jsem to oknem. Ale nikdo neví -"

Jeho slova přerušila řada pukavých zvuků odkudsi zdola, připomínajících výstřely. Zvedl vysílačku.

„Stanoviště Svoboda-sedm základně," ohlásil se.

Slyšel pronikavé výkřiky a hluk, pak někdo na druhém konci řekl: „Svobodo-sedm, došlo k násilnému vniknutí, vetřelci neznámí. Přemístěte se na Everest-šest, kód červená. Rozuměl jste?"

„Everest-šest, kód červená," opakoval Dillon. „Už tam jdu." Vypnul vysílačku a zamířil ke dveřím. „Vracím se do sálu Rady bezpečnosti a tam počkám na ostatní strážné. Prosím vás všechny - nikam se nevzdalujte!"

„Za jak dlouho tu ti ostatní strážní budou?" vykřikl jeden z rodičů.

„Za pár minut."

Dillon odešel a dveře se za ním zaklaply. Zavládlo ticho, doléhaly sem jen výkřiky odkudsi zvenčí před budovou.

Náhle jeden otec vykročil ke dveřím. Jdu si pro dceru," prohlásil.

Hood mu cestu ke dveřím zahradil. „Nechoďte," řekl.

„A proč ne?"

„Protože to poslední, co ostraha, zdravotníci a hasiči potřebují, je, aby se jim někdo pletl do cesty," odtušil Hood. „A kromě toho tomu říkají kód červená, což podle všeho znamená, že došlo k narušení většího rozsahu."

„Tím spíš musíme dostat naše děti pryč!" prohlásil jiný otec.

„Ne," opáčil Hood. „Tady jsme na mezinárodní půdě, americké zákony a nějaké kudrlinky tu neplatí. Ostraha bude pravděpodobně na neznámé osoby střílet."

„Jak to víte?"

„Po odchodu z Los Angeles jsem pracoval pro federální zpravodajskou službu, a už jsem viděl lidi zastřelené proto, že se ocitli na špatném místě ve špatnou dobu."

Přistoupila k nim manželka muže, s nímž Hood hovořil. „Charlie, pan Hood má pravdu," řekla a uchopila manžela za paži, „Ať se toho ujmou a vyřídí to úřední místa."

„Ale máme tam dceru!“ namítl Charlie.

„Já taky,“ opáčil Hood. ‚A když se nechám zabít, jí to nepomůže.“ V témže okamžiku si uvědomil, že jeho dcera tam *opravdu je,* a hrozí jí nebezpečí. Pohlédl na Sharon, stojící v koutě napravo od něj. Přistoupil k ní a objal ji.

„Paule,“ zašeptala, „myslím, že... že bychom měli být s Harleigh.“

„Brzy budeme.“

V široké chodbě se ozvaly kroky a hned nato výrazné *pup-pup-pup* automatické zbraně. Po výstřelech následoval řinkot jakýchsi padajících předmětů, hlasité výkřiky a zvuk dalších kroků. Potom chodba ztichla.

„Kdo to střílel?“ zeptal se Charlie; otázka neplatila nikomu určitému.

Hood nevěděl. Nechal Sharon stát a vydal se ke dveřím; přikrčil se, aby nebyl zasažen, kdyby někdo dveře prostřelil, a všechny v místnosti pokynem vyzval, aby ustoupili dozadu, stranou ode dveří. Potom natáhl ruku, pomalu otočil stříbrným knoflíkem a dveře opatrně pootevřel.

V chodbě mezi novinářskou místností a sálem Rady bezpečnosti leželi čtyři mrtví. Patřili k ostraze OSN. Ti, kdo je zastřelili, byli pryč, zanechali však za sebou krvavé stopy; stopy, vedoucí k sálu Rady bezpečnosti.

Hoodovi bleskla hlavou podivná vzpomínka; připadal si jako Thomas Davies, hasič, se kterým hrával v Los Angeles softball. Jednoho odpoledne Daviesovi volali, že jeho dům hoří; Davies věděl, jak se zachovat a co dělat, věděl, co se děje, a přesto nemohl nic podniknout.

Hood zavřel dveře a vykročil ke stolům.

„Tak co je?“ naléhal Charlie.

Hood neodpověděl; měl co dělat, aby se vůbec pohnul z místa.

„Tak co se děje, krucifix?“ zařval Charlie.

„Čtyři strážní jsou mrtví, a ti, co je zastřelili, šli do sálu Rady bezpečnosti.“

„Moje dítě!“ vzlykla jedna z matek.

„Zatím se jim určitě nic nestalo,“ řekl Hood.

„Jo, a taky jste tvrdil, že se jim určitě nic nestane, když tady zůstaneme!“ zaječel Charlie.

Charlieho vztek zaplašil otřes, ze kterého se Hood stále ještě vzpamatovával. „Kdybyste byl tam venku, tak jste teď mrtvý!“ odsekl. „Pan Dillon by vás do toho sálu nepustil, a vy byste tam teď ležel zastřelený i s těmi strážnými.“ Nadechl se, aby se uklidnil. Potom vytáhl z kapsy saka mobil a vyťukával číslo.

„Komu voláš?“ zeptala se Sharon.

Hood číslo doťukal, pohlédl na ni a pohladil ji po tváři. „Někomu, komu bude hovno záležet na tom, že jsme na mezinárodní půdě,“ odtušil. „Někomu, kdo nám dokáže pomoct.“

10 KAPITOLA

BETHESDA, MARYLAND SOBOTA, 19,46

Mike Rodgers právě procházel fází ztotožnění se s Gary Cooperem; ne ve svém skutečném životě, nýbrž v životě ve světě filmu - třebaže v těchto chvílích oba ty životy na sobě navzájem zcela závisely a prolínaly se.

Pětačtyřicetiletý bývalý zástupce ředitele Operačního centra, nyní úřadující ředitel, se nikdy nenechal přivést do rozpaků nebo zahnat do nejistoty. Na vysoké škole mu při košíkové čtyřikrát zlomili nos, protože měl před očima jen koš; soustředil se jen na něj a čerta starého mu záleželo na tom, proti komu hrál, ať to byli třeba Badgers, Ironmen, Thrashers nebo všechna ostatní mužstva s podobně hrozivými názvy. Během dvou nasazení ve Vietnamu a velení mechanizované brigádě během války v Perském zálivu byl pověřován řadou úkolů, a všechny je splnil; všechny, do jednoho. Při své první akci se skupinou Striker v Severní Koreji zabránil fanatickému důstojníkovi v odpálení rakety s jadernou hlavicí na Japonsko. Po návratu z Vietnamu si dokonce našel čas na to, aby si udělal doktorát v oboru světových dějin. Ale teď...

To, že Paul Hood rezignoval na svou funkci, na Rodgerse nijak tíživě nedoléhalo, ačkoliv Paulův odchod také tvořil součást jeho nynějšího problému. Bylo to divné; před dvěma a půl lety se jen těžko smiřoval s tím, že se stal Hoodovým podřízeným - podřízeným civilisty, který se v době, kdy Rodgers vyháněl Iráčany z Kuvajtu, stýkal s filmovými hvězdami a s lidmi obstarávajícími fondy. Hood se však ukázal jako pevný, politicky moudrý manažer; jeho vůdčí schopnosti i on sám budou Rodgersovi chybět.

Rodgers, usazený na kožené pohovce, oblečený do volného šedého sportovního úboru a obutý do bot Nike, opatrně změnil polohu; pomalu se zabořil do měkce čalouněného opěradla. Uplynuly teprve dva týdny od doby, kdy ho v údolí Bikáa v Libanonu zajali teroristé. Popáleniny druhého a třetího stupně, které utrpěl při mučení, se ještě zcela nezahojily; právě tak se nezahojila zranění na duši.

Rodgers bezmyšlenkovitě bloudil zrakem po pokoji; nyní se pohled jeho světlehnědých očí, plných hlubokého smutku, vrátil k televizoru. Díval se na *Vera Cruz,* jeden z posledních filmů Garyho Coopera. Cooper hrál bývalého důstojníka z občanské války, který odešel na jih od hranice, stal se žoldnéřem, ale nakonec se přiklonil k věci, za niž bojovali místní revolucionáři. Síla, čest a důstojnost - to byl Coop.

To býval Mike Rodgers, uvažoval zasmušile.

V Libanonu přišel o víc než o trochu masa a o svobodu. Přivázali ho za ruce ke stropu jeskyně a pálili pájecí lampou, což ho připravilo o sebedůvěru. Ne proto, že by snad pocítil strach ze smrti; neochvějně věřil ve Vikingy vyznávanou zásadu hlásající, že umírání začíná okamžikem zrození a že smrt v boji je ten nejčestnější způsob, jak k onomu nevyhnutelnému konci dojít. To mu však bylo málem odepřeno. Nesmírná bolest, stejně jako vysoká horečka, olupuje mysl o vědomí řádu. Nevzrušený, klidný mučitel se převtělí do hlasu rozumu, sdělujícího mysli, kde se vrátit zpátky na zem. A Rodgers se ocitl nebezpečně blízko toho

místa, nescházelo mnoho, aby teroristům vyzradil, jak pracovat s Oblastním mobilním operačním centrem, kterého se zmocnili.

A proto nyní potřebuje Garyho Coopera; ne k tomu, aby vyhojil svou duši - to nepovažoval za možné. Tehdy, při mučení, spatřil svůj bod zlomu, a toto poznání, uvědomění si hranic svých možností, ho nikdy neopustí. Připomnělo mu dobu, kdy si poprvé podvrtl při košíkové kotník, a ten se přes noc nezahojil. Pocit nezranitelnosti tím navždy zmizel.

A vědomí, že taková ztráta člověka dokáže zlomit na duši, je horší.

Mike Rodgers potřeboval v této chvíli jediné - pokusit se nalézt něco, na čem znovu postaví sebedůvěru, o niž ho jeho věznitelé připravili. Zocelit se natolik, aby dokázal řídit Operační centrum do té doby, než se prezident rozhodne, koho jmenuje na místo Paula Hooda. Potom se může rozhodovat o své vlastní budoucnosti.

Opět se zadíval na obrazovku. Filmy pro něj vždy znamenaly přístav, kam se uchyloval, zdroj životodárných podnětů. Když z něj jeho otec, alkoholik, málem vytloukal duši - neřezal ho, nýbrž mlátil ho pěstí, jejíž údery bolely o to víc, že otec nosil prsten univerzity v Yale - nasedl mladý Mike Rodgers na kolo, jel do místního biografu, zaplatil pětadvacet centů a pohroužil se do děje nějakého westernu, válečného filmu nebo historického velkofilmu. Celá léta utvářel svou morálku, život i práci podle vzoru osob představovaných Johnem Waynem, Charltonem Hestonem a Burtem Lancasterem.

Nevzpomínal si však, že by některý z nich měl někdy tak blízko k tomu, aby ho mučení zlomilo. Cítil se velmi osamělý.

Coop právě zachránil mexickou dívku, zneužívanou renegátskými vojáky, když zazvonil Rodgersův mobil. Zvedl jej.

„Haló?“

„Miku, díky bohu, že jsi doma -“

„To je Paul?“

„Jo. Poslouchej. Jsem v novinářské místnosti OSN, naproti sálu Rady bezpečnosti. V chodbě tady právě postříleli čtyři strážné.“

Rodgers se posadil zpříma. „Kdo?“

„Nevím. Ale vypadá to tak, že ti, co to udělali, šli do toho sálu.“

„Kde je Harleigh?“

„Tam. V sále taky sedí většina delegátů členských zemí Rady bezpečnosti a celý dívčí smyčcový orchestr.“

Rodgers popadl dálkové ovládání a přepnul z DVD na CNN. Reportéři vysílali z komplexu OSN živě. Nezdálo se, že vědí něco podstatného o tom, co se děje.

„Miku, víš, jak to tady vypadá s bezpečnostním zajištěním,“ pokračoval Hood. ‚A jestli dojde na braní rukojmích z různých zemí, a dokud se nevyjasní, odkud pachatelé pocházejí, OSN se nejspíš bude celé hodiny dohadovat o právní příslušnosti, než se vůbec rozhodne zabývat tím, jak ty lidi dostat ven.“

„Rozumím. Zavolám Bobu Herbertovi a seznámím ho s tím. Voláš mobilem?“

„Ano.“

„Snaž se mě o všem informovat.“

„Dobrá. A Miku -“

„Paule, my to vyřídíme," ujistil ho Rodgers. „Sám víš, že hned potom, co se únosci zmocní těch, po kom jdou, přijde na řadu něco jako období uklidnění; předkládají se požadavky, dojde k pokusům o vyjednávání. My tenhle čas ale nebudeme ztrácet. Snažte se zachovat klid, ty i Sharon."

Hood mu poděkoval a zavěsil. Rodgers pustil televizi víc nahlas, pomalu vstal a poslouchal. Hlasatel nevěděl, kdo v dodávce jel, ani proč ti lidé přepadli právě Spojené národy. Od těch pěti, kteří podle všeho vnikli do sálu Rady bezpečnosti, žádné oficiální prohlášení nepřišlo, únosci zatím s nikým nekomunikovali.

Rodgers televizi vypnul; šel se do ložnice obléknout a již cestou vyťukával číslo mobilu Boba Herberta. Hlavní zpravodajský důstojník Operačního centra byl právě na večeři s Andreou Fortelniovou, druhou náměstkyní ministra zahraničí. Od smrti manželky v Bejrútu si Herbert nedával se ženami schůzky nijak často, byl však chronickým sběratelem zpravodajských poznatků - ať šlo o vlády cizí či vládu vlastní, na tom nezáleželo. Stejně jako v japonském filmu *Rašómon* -jediné věci z Japonska, která se Rodgersovi zamlouvala kromě *suši* a filmu *Sedm samurajů* - i ve vládních záležitostech se sotvakdy vyskytovalo něco skutečně pravdivého, pouze se na věci nahlíželo z rozdílné perspektivy. A Herbert, samou svou podstatou profesionál, rád všechno viděl z co největšího počtu perspektiv.

Herbert byl navíc člověk oddaný svým přátelům a spolupracovníkům. Když Rodgers zavolal a sdělil mu, co se přihodilo, Herbert řekl, že bude v Operačním centru do půl hodiny. Rodgers ho vyzval, aby zavolal i Matta Stolla; mohou ho potřebovat, aby se dostali do počítačů OSN, a Matt je hacker, kterému se nikdo nevyrovná. Rodgers mezitím zavolá skupinu Striker a uvede ji do stavu prvního stupně pohotovosti pro případ, že budou potřebovat také ji.

Elitní jednadvacetičlenná skupina rychlého nasazení měla základnu v akademii FBI v Quantiku, stejně jako samotné Operační centrum. V případě potřeby se k budově OSN dostane za necelou hodinu.

Zůstává však hrozivou skutečností, že teroristé, kteří začnou rovnou zabíjením, nemají co ztratit, když budou zabíjet dál, Rodgers tudíž choval naději, že v tomto případě opatrnický postup nepřipadá v úvahu. A kromě toho se terorismus během téměř půlstoletí ukázal jako naprosto odolný vůči působení smířlivé diplomacie ve stylu OSN.

Naděje, uvažoval trpce. *Co to jakýsi dramatik či učenec kdysi napsal? Naděje je pocit, že ten pocit, který člověk právě má, není trvalý.*

Dooblékl se, spěchal ven do slábnoucího světla a nasedl do auta. Na své vlastní starosti zapomněl. Ujížděl po George Washington Memorial Parkway k Operačnímu centru.

Aby i on pomohl zachránit dívku před renegátskými vrahy.

11 KAPITOLA

VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS, MARYLAND SOBOTA, 20.37

Před čtyřiceti lety, kdy studená válka dosáhla vrcholu, sloužila nenápadná dvouposchoďová budova v severovýchodním koutě vojenské letecké základny Andrews jako prostory, kde piloti drželi předletovou pohotovost, jako shromaždiště elitních leteckých posádek, známých jako „Ravens“. Jejich úkolem bylo v případě jaderného útoku evakuovat klíčové vládní a vojenské činitele z Washingtonu a přepravit je do podzemního krytu v Blue Ridge Mountains.

Budova barvy slonové kosti nezůstala jen památníkem jakési jiné éry. Hlinité plácky, na nichž cvičívali vojáci, se změnily v zahrady, a ne všichni z osmasedmdesáti lidí, kteří tu pracují, nosí uniformy.

Jsou to pečlivě vybraní taktici, generálové, diplomaté, zpravodajští analytici, počítačoví odborníci, psychologové, odborníci na průzkum, na životní prostředí, právníci a tiskoví mluvčí; ti všichni pracují pro Národní středisko pro řešení krizových situací.

Po dvou letech přípravných prací, na něž dozíral prozatímní ředitel Bob Herbert, se z místa, kde piloti držívali předletovou pohotovost, stalo špičkovou technikou vybavené Operační centrum, jehož úkolem bylo vystupovat jako styčný orgán s napojením na Bílý dům, Národní úřad pro průzkum, CIA, Národní bezpečnostní úřad, ministerstvo zahraničí, ministerstvo obrany, Obrannou zpravodajskou službu, FBI, Interpol a řadu cizích rozvědek, a řešit domácí i mezinárodní krize. Samostatné akce Operačního centra, při nichž uhasilo krize v Severní Koreji a v Rusku, prokázaly jeho jedinečnou schopnost monitorovat, spouštět nebo řídit operace na celém světě.

Toto vše se dělo během doby, kdy tu sloužil Paul Hood.

Generál Mike Rodgers zastavil s džípem u brány, střežené hlídkou. Z budky vystoupil strážný, příslušník vojenského letectva. Rodgers na sobě neměl uniformu, mladý seržant mu však zasalutoval, zvedl železnou závoru a Rodgers vjel dovnitř.

Chod Operačního centra až dosud řídil Paul Hood, Rodgers se však aktivně podílel na všech rozhodnutích a účastnil se i několika vojenských akcí. Dychtil po tom, aby nynější krizi řešil, zvlášť když to může učinit způsobem, ve kterém se vyznal nejlépe: samostatně a utajeně.

Zaparkoval a co nejrychleji, jak jen mu to těsné obvazy na hrudníku dovolovaly, klusal dovnitř. Nastavil kód na dveřích do přízemí Operačního centra, pozdravil ozbrojeného strážného, sedícího za neprůstřelným oknem z lexanu, a spěchal do prvního poschodí, ke kancelářím administrativních pracovníků. Vlastní činnost Operačního centra probíhala v podzemí.

Dorazil do srdce Operačního centra, kterému tu říkali střídačka, a rychle prošel dvěma řadami kanceláří do křídla, k pracovnám vedení, uspořádaným do půlkruhu na severní straně budovy. Minul svou pracovnu a šel rovnou do poradní místnosti, kterou Lowell Coffey III. přejmenoval na „Tank“.

Stěny, podlahu i strop Tanku pokrývaly černě a šedě žilkované pruhy neprůzvučného acoustixu, za nimiž bylo několik vrstev korku, třicet centimetrů betonu a další vrstva

acoustixu. Ve středu betonové vrstvy byla zalita dvojitá drátěná mřížka, generující kolísavé nízkofrekvenční vlny. Z místnosti ani do ní nemohl proniknout žádný elektronický signál. Chtěl-li Rodgers přijímat hovory na mobil, musel jej naprogramovat tak, že hovory šly do jeho kanceláře a z ní teprve sem.

Bob Herbert už tu byl a s ním i Coffey, Ann Farrisová, Liz Gordonová a Matt Stoll. Pracovní doba jim sice již skončila, avšak zůstali, aby se noční směna mohla dál věnovat běžným činnostem Operačního centra. Znepokojení a obavy všech přítomných visely ve vzduchu téměř hmatatelně.

„Díky, že jste přišli," řekl Rodgers, sotva vpadl dovnitř. Zavřel za sebou a posadil se do čela dlouhého mahagonového stolu. Na obou jeho koncích stály počítače a před každým z dvanácti křesel telefon.

„Miku, mluvil jste s Paulem?" zeptala se Ann.

„Mluvil."

„A jak to s ním vypadá?"

„Paul i Sharon mají velké starosti," odtušil Rodgers stručně.

Generál hovořil s Ann co nejméně, a pokud možno se vyhýbal i vzájemným pohledům. Tisk neměl rád, jelikož se mu nelíbilo, že se v tisku věci vykládají účelovým způsobem. Jeho představa o tom, jak má vypadat spolupráce s tiskem, byla taková, že se má buď říkat pravda, nebo nic. Rovněž se mu nezamlouvalo, jak Ann dává otevřeně najevo své okouzlení Paulem Hoodem. Zčásti to považoval za otázku morálky - Hood je ženatý -a zčásti za záležitost praktickou; všichni tu sice musí pracovat společně a chemismu sexuality nelze uniknout, ale „doktorka" Farrisová nikdy v přítomnosti Paula Hooda neodložila ten svůj laboratorní plášť a nepřestávala se svými experimenty.

Pokud si Ann Rodgersův postoj nyní uvědomila, nedala to na sobě znát.

„Řekl jsem Paulovi, že jak něco zjistíme, dáme mu vědět," pokračoval Rodgers. „Nechci ale volat, pokud se to neukáže jako absolutně nutné. Jestli Paul nebude mezi evakuovanými, třeba se pokusí nějak dostat k dějišti těch událostí blíž. Nerad bych, aby mu telefon zapípal, zrovna když bude mít ucho přitisknuté k nějakým zavřeným dveřím."

„A kromě toho ta linka není nijak zvlášť zabezpečená," poznamenal Matt Stoll.

Rodgers přikývl a pohlédl na Herberta. „Cestou sem jsem zavolal plukovníku Augustovi; vyhlásil skupině Striker první stupeň pohotovosti a teď prohlíží databázi ministerstva obrany, jestli tam nenajde něco o komplexu těch budov."

„CIA si ten barák důkladně zmapovala, když se stavěl," podotkl Herbert. „Určitě toho bude mít v souborech spoustu."

Po Rodgersově levici seděl vždy dobře oblečený právník Lowell Coffey III. „Uvědomte si, Miku, že Spojené státy nemají nikde na půdě Spojených národů absolutně žádnou zákonnou pravomoc," zdůraznil. „Ani samo newyorské policejní oddělení tam nemůže jít bez povolení."

„To si uvědomuju."

„A děláte si s tím nějaké zvláštní starosti?" zeptala se Liz Gordonová.

Jen o Harleigh Hoodovou a ty ostatní děti tam v tom sále," odpověděl s pohledem upřeným na tělnatou psycholožku, sedící vedle Coffeyho.

Liz se zřejmě chystala něco říct, ale nakonec zůstala zticha. Ani nic říkat nemusela, její nesouhlas byl patrný ze samotného jejího výrazu. Když se Rodgers vrátil z Blízkého východu, hovořila s ním o tom, že by svou zlost a zoufalství neměl obracet proti nějakým jiným objektům. Rodgers si ale nemyslel, že to dělá. Ti útočníci, ať už šlo o kohokoli, si jeho zlost vysloužili svým vlastním přičiněním.

Oslovil Herberta, sedícího po jeho pravici. „Ví se něco o tom, kdo to udělal?“

Herbert se ve svém vozíku napřímil. „Nic. Pachatelé přijeli v dodávce. Z televizního záznamu máme poznávací značku, a tu jsme vysledovali k jedné půjčovně; chlap, co si dodávku půjčil, vystupoval pod jménem Ilja Gaft, samozřejmě falešným.“

„Musel tam přece předložit řidičský průkaz.“

Herbert přikývl. „Ten souhlasil, na dopravním oddělení ho v evidenci měli, ale když jsme požádali o jeho kartu, žádnou nenašli. Falešný řidičský průkaz se dá sehnat náramně snadno.“

Rodgers přikývl.

„Na tenhle večírek tam měli trojí bezpečnostní zajištění,“ pokračoval Herbert. „Podíval jsem se na srovnatelné údaje z loňska. Potíž je v tom, že se všichni až moc soustředili na ty tři příjezdové kontrolní body a na náměstí severně od budovy. Tihleti zřejmě prorazili betonovou zídku protitankovou střelou, pak projeli nádvořím rovnou do toho pitomého baráku, a než vpadli do sálu Rady bezpečnosti, postříleli každého, kdo se jim postavil do cesty.“

„A zatím se nenechali slyšet, co chtějí?“ zeptal se Rodgers.

„Ani slůvkem,“ odtušil Herbert. „Zavolal jsem Darrellovi do Španělska, a ten zase mluvil s někým z Interpolu v Madridu, s někým, kdo je v blízkém styku s bezpečnostní službou OSN. Hned se spolu spojili. Jakmile se zjistí něco o tom, co je uvnitř té dodávky nebo jaké zbraně ti chlapi použili, dozvíme se to.“

„A co OSN? Řekli k tomu něco veřejně?“ zeptal se Rodgers Ann.

„Nic; žádný mluvčí nevystoupil.“

„Ani žádné prohlášení pro tisk?“

Ann zavrtěla hlavou. „Informační služba OSN se nechová zrovna jako nějaká jednotka rychlého nasazení.“

„Spojené národy nejsou jednotka vůbec něčeho rychlého,“ pronesl znechuceně Herbert. „Chlápek, kterému ten Darrellův kamarád z Interpolu volal, je osobní pobočník plukovníka Ricka Motta, co velí bezpečnostní službě OSN. No, a ten pobočník povídal, že tam uvnitř ještě ani neposbírali vystřílené nábojnice, natožpak aby z nich vzali otisky prstů nebo zjistili jejich původ. A to už tehdy od začátku toho všeho uteklo takových třicet minut. Zrovna se chystali hromadně si prohlídnout, co zachytily bezpečnostní kamery, a potom že s tím půjdou na schůzku s generální tajemnicí.“

„Na schůzování jsou machři,“ poznamenal Rodgers. „Co nějaké další záběry, nějaké pásky?“ zeptal se Ann. „Tisk se přece určitě sháněl po turistech tam v okolí a zkusil získat nějaký videozáznam toho útoku!“

„To je dobrý nápad; řeknu Mary, ať na pár míst zavolá; jenomže v tu dobu tam venku asi nijak moc turistů nebylo.“

Zvedla telefon a požádala svou asistentku, aby zjistila, jestli televize, i kabelová, něco náhodou nesehnala.

„Podívejte - policie určitě má v některých ulicích své kamery. Zavolám městskému státnímu zástupci a poptám se," připojil se Coffey; sáhl do kapsy svého modrého saka a vytáhl digitální adresář.

Rodgers upíral oči na stůl. Ann a Coffey telefonovali, ale jinak se toho moc nedělo; potřebují podniknout něco víc.

„Matte," řekl, „ti útočníci se museli někde dostat do počítače evidence motorových vozidel a ten falešný řidičský průkaz tam uložit."

„Tam se nabourat je hračka," odtušil Stoll.

„Fajn; ale dá se to nabourání nějak zpětně vysledovat k tomu, kdo to udělal?"

„Nedá. Na něco takového se musíte nachystat, počkat, až to provedou, a pak po tom signálu jít. Ale i tak, dobrý pirát ten signál prožene přes terminály v jiných městech; koukněte, může ho dokonce pustit jako míček přes pár družic, když bude chtít. A kromě toho, můžeme si klidně myslet, že tihle lidi měli někoho tam uvnitř."

„Pravda," poznamenal Herbert.

Rodgers stále upíral oči na stůl. Potřeboval něco z minulosti, nějaký vzor, model, něco, na čem by mohli začít stavět nějaký záměr. A potřeboval to rychle.

„Tyhlety večírky se pořádají každoročně už pět let," navázal Herbert. „Možná, že to tam někdo okukoval už loni. Asi bychom se měli podívat na seznam hostů, jestli třeba někdo —"

V tom okamžiku se ozval Rodgersův telefon. Chvatně jej uchopil; škubl sebou bolestí, jak se obvazy na jeho pravém boku napjaly. „Rodgers," ohlásil se.

„Tady Paul."

Rodgers ostatní pokynem vyzval, aby se ztišili, a přepnul telefon na reproduktory. „Jsme tady, v Tanku," řekl.

„Tak přišlo něco?"

„Nic; žádné prohlášení, žádné požadavky. A co vy tam?"

„Před chvílí zvonil telefon; posílají sem evakuační tým. Ale předtím bych se rád pokusil zjistit, o co jde."

Rodgersovi se nezamlouvala představa, že by se tam Paul pohyboval bez předchozího vyrozumění ostrahy, a bezpečnostní oddíly, které tam teď přicházejí, určitě nejsou nijak mírumilovně naladěné a mohly by si ho splést s některým z teroristů. To ale Paul ví; a samozřejmě také ví, že jestli má skupina Striker udělat něco pro to, aby pomohla Harleigh a ostatním dětem, bude potřebovat nějaké informace.

Jsem u dveří a slyším venku kroky," pokračoval Hood. „Otvírání -"

Následovalo dlouhé ticho. Rodgers se zadíval do tváří ostatních kolem stolu. Všichni stísněně mlčeli a klopili zrak; Ann zrudla v obličeji. Musela si být vědoma toho, že všichni myslí na to, jak se ona k tomuhle všemu staví, všichni kromě Rodgerse; ten si přál být tam s Hoodem, přímo ve středu dění. Jak se může svět takhle obrátit vzhůru nohama? Manažer je v poli, a voják sedí za stolem.

„Moment," ozval se Hood. „Něco se děje."

Následovala další chvíle ticha, tentokrát krátká.

„Miku, někdo vychází ze sálu Rady bezpečnosti," hlásil Hood. „Prokrista!" dostal ze sebe za okamžik. „Prokrista!"

12 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 21 .01

Reynold Downer stál mezi jedněmi ze dvou dveří sálu Rady bezpečnosti, vedoucích do chodby. Dvoukřídlé dubové dveře se nacházely v severním rohu zadní stěny sálu a za nimi vybíhala další stěna do chodby, kolmá ke stěně sálu Rady. Downer otevřel jen dveře na vzdálenější straně. Stále ještě měl na obličeji lyžařskou kuklu.

Před sebou postrkoval útlého muže středního věku; byl to švédský delegát Leif Johanson. Měl na sobě černý oblek a v chvějících se rukou držel list papíru formátu 22x36 centimetrů. Downer svíral v pěsti mužovy blond vlasy, do týla mu tiskl automatickou pistoli a hlavu mu táhl dozadu. Natočil ho tak, že stál tváří odvrácen od rohu, tvořeného oběma stěnami.

V chodbě se již rozestavil tucet členů ostrahy OSN; muži i ženy na sobě měli neprůstřelné vesty a přilby s tlustými ochrannými štíty. Pistole měli venku. Někteří se trochu třásli; žádný div - těla jejich mrtvých druhů sice již odnesli, na podlaze však stále ještě zasychala jejich krev.

Downer se naklonil k uchu svého zajatce. „Tak mluvte," vyzval ho.

Muž, třesoucí se po celém těle, se do papíru podíval a začal číst. „Mám příkaz vám sdělit tohle," pronesl tiše se švédským přízvukem.

„Víc nahlas!" zasyčel Downer.

Muž pokračoval hlasitěji: „Máte devadesát minut na to, abyste do Curyšské banky Confederated Finance, účet VEB-9167681-EPB, převedli dvě stě padesát milionů amerických dolarů. Jméno na účtu je falešné a každý pokus to jméno zjistit bude mít za následek další mrtvé. Také přistavíte na nádvoří vrtulník s plnými nádržemi a s běžícím motorem, schopný přepravit deset lidí. Vezmeme s sebou cestující, abychom měli jistotu, že budete dál spolupracovat. Až bude obojí na místě, dáte nám zprávu vysílačkou přes běžný kanál bezpečnostní služby OSN. Žádné jiné vysílání není dovoleno. Pokud tak neučiníte, bude zabito první rukojmí, a každou hodinu pak další, počínaje — počínaje mnou." Muž se odmlčel; musel počkat, až se mu papír v ruce přestane třást. „Pokusí-li se někdo rukojmí osvobodit, usmrtíme všechny v sále otravným plynem."

Downer muže rychle vtáhl zpátky k otevřeným dveřím; přikázal mu, aby papír pustil na zem, aby úředním činitelům zůstalo číslo účtu. Ustoupili dovnitř a Downer Švéda vyzval, aby dveře zavřel; potom mu vlasy pustil. Švéd se sotva držel na nohou.

„Já — měl jsem se pokusit utéct," zamumlal. Pohlédl ke dveřím; očividně zvažoval možnosti, že se dostane ven.

„Ruce za hlavu, a hněte sebou," zavrčel Downer.

Švéd se na něj podíval. „Proč? Stejně mě za hodinu zastřelíte, ať poslechnu nebo ne!"

„Nezastřelím, když ty peníze obstarají."

„To nemůžou! Přece jen tak nepředají čtvrt *miliardy* dolarů!"

Downer zvedl výhrůžně pistoli. „To by byla zatracená smůla, kdyby to přece jen udělali, a já vás zabil už předtím," prohlásil. „Nebo kdybych zabil nejdřív vás a pak za devadesát minut musel zastřelit vaši společnici."

Švédův vzdor rychle opadl; váhavě dal ruce za hlavu a vykročil dolů po schodech, vedoucích při jižní stěně části sálu, určené pro veřejnost.

Downer šel několik kroků za ním. Nalevo byly dvě skupiny sedadel ze zeleného sametu, uspořádaných do pěti řad nad sebou. Než se zpřísnila bezpečnostní opatření, byla tato sedadla určena pro veřejnost; lidé zde sledovali dění v Radě bezpečnosti. Spodní řadu sedadel odděluje od hlavní části sálu dřevěná ohrádka, vysoká do pasu. Před ní stojí řada křesel, vyhrazených delegátům, kteří nejsou členy Rady bezpečnosti. Hlavní části sálu vévodí velký kruhový stůl tvarem připomínající podkovu, uvnitř níž stojí úzký obdélníkový stůl orientovaný ve směru východ-západ. Když Rada zasedá, představitelé členských zemí zaujímají místa u kruhového stolu, u stolu uprostřed sedí tlumočníci. Dnes na nejvzdálenější straně podkovovitého stolu seděly děti společně s hosty delegátů, z nichž někteří také seděli u obdélníkového stolu uprostřed. Samotní delegáti seděli na podlaze uvnitř kruhu, tvořeného stolem. Když se k nim Švéd připojil, jeho společnice, nápadně krásná mladá žena, na něj ze svého místa u stolu pohlédla. Pokývnutím hlavy jí naznačil, že je v pořádku.

Za kruhovým stolem, na straně protilehlé k prostoru pro veřejnost, jsou po obou stranách sálu dvě velká okna z neprůstřelného skla, sahající od podlahy až ke stropu; jimi se otevírá výhled na East River. Závěsy na oknech byly nyní zatažené. Mezi okny visí rozměrný obraz představující fénixe vzlétajícího z popela - symbol světa, vstávajícího z trosek po druhé světové válce. Na obou bočních stranách sálu se ve výši jednoho poschodí nacházejí zasklené kabiny pro zástupce médií; jsou uspořádány do dvou řad nad sebou a nahradily dřívější novinářskou místnost.

V obou rozích sálu stáli vedle oken Vandal a Barone; Sazanka se postavil ke dveřím v severní stěně, Georgijev přecházel z místa na místo a střežil pět dalších dveří vedoucích do hlavní části sálu. Nyní se zastavil u průchodu dovnitř kruhového stolu. On i ostatní dosud měli na obličejích lyžařské kukly.

Sotva se Švéd posadil, Downer přistoupil ke Georgijevovi.

„Kdo čekal tam venku?“ zeptal se Georgijev.

„Měli v chodbě tak desítku dam,“ odtušil Downer.

„Dámy“ byli členové běžné ostrahy OSN, říkalo se jim tak proto, že obvykle jen tak postávali a bavili se mezi sebou; strážní, které teroristé postříleli cestou dovnitř, byli všichni „dámy“.

„Žádné speciální jednotky jsem neviděl,“ pokračoval Downer. „Tihleti tady se ani nezmůžou na nějaký rozhodný zásah, i kdyby jim hořelo za zadkem.“

„Dneska večer se to naučí,“ poznamenal Georgijev.

Pohodil hlavou směrem ke Švédovi. „Předal ten vzkaz přesně tak, jak jsem ho sepsal?“

Downer přikývl.

Bulhar pohlédl na hodinky. Ještě mají čtyřiaosmdesát minut, a pak jim začneme posílat ven mrtvoly.“

„Opravdu myslíš, že nám vyhoví?“ zeptal se Downer tiše.

„Hned ne,“ odtušil Georgijev. „To jsem přece říkal od samého začátku.“ Zadíval se na stoly a věcným tónem pronesl: „Ale nakonec ano; až bude na hromadě pár mrtvol. A než přijdou na řadu děti, vyhoví nám.“

13 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 21.33

V Paulu Hoodovi se prudce střetly dva duševní pochody, připomínající schizofrenní rozštěpení osobnosti.

Požadavky teroristů vyslechl bez dechu. Jako ředitel střediska pro řešení krizových situací, jímž ve svém nitru dosud zůstával, nechtěl dopustit, aby mu uniklo jediné slovo nebo odstín řeči, cokoli, co by mu mohlo prozradit, jestli existuje nějaký únikový prostor, o jakém hovořil Mike; nic takového však nezaznamenal. Požadavky zněly jednoznačně, a nesmírně záleželo na čase. Nyní, když teroristé sdělili ostraze své podmínky, stál dál bez dechu; ředitele střediska pro řešení krizových situací v něm vystřídal otec, člověk, který se právě dozvěděl stěží splnitelnou cenu za svobodu své dcery.

Stěží splnitelná nebyla výše požadovaného obnosu; z dob, kdy pracoval v bankovnictví, věděl, že v bankách i v místních federálních rezervových bankovních ústavech v New Yorku a Bostonu je likvidní až miliarda dolarů. Záležitost se dala stihnout i časově, kdyby se OSN a federální vláda do věci opravdu vložily; to ale neudělají. Aby se vláda Spojených států domohla spolupráce místních bank a federálních rezerv, musela by se za půjčku zaručit. To by federální vláda snad i udělala, kdyby o to požádala generální tajemnice a kdyby souhlasila s tím, že půjčka se bude krýt zdroji OSN. K tomu by se však asi stěží odhodlala z obavy, že se urážlivě dotkne zemí, které se již dříve odmítavě vyslovily proti americkému vlivu na OSN. A i kdyby Spojené státy byly ochotny peníze vyplatit jako způsob, jak uhradit část pohledávky, musel by tento výdaj schválit Kongres. Zasedání se ale nedalo svolat včas ani takto v tísni. A jakmile by byly peníze poukázány, teroristé by je elektronicky převedli na řadu účtů v rámci celého systému a na účty v dalších zprostředkovatelských bankách a investičních společnostech. Neexistovala by možnost, jak fondy identifikovat a označit nebo jejich převod zastavit. A neexistoval by ani způsob, jak zastavit samotné teroristy. Požadují vrtulník pro deset lidí, protože mají v úmyslu vzít s sebou rukojmí, jedno na každého z nich, kromě pilota, což znamená, že teroristé jsou pravděpodobně čtyři; může jich ale být i pět.

Toto vše prolétlo Hoodovi hlavou, ještě než zavřel dveře. Obrátil se zpátky do místností, a přece jen se mu nakonec podařilo dlouze, mělce se nadechnout. Ostatní rodiče slyšeli podmínky teroristů také a jejich mysl se stále ještě vypořádávala s tím, co se stalo. Sharon stála vedle manžela; dívala se na něj a po tvářích jí tekly slzy. V té chvíli si Hood uvědomil, že musí zůstat manželem, který nesmí zakolísat, protože ho jeho žena potřebuje.

Dveře se otevřely a Hood se k nim otočil. Dovnitř se nahnul mladý strážný; druhý střežil chodbu.

„Pojďte se mnou!“ vyrazil ze sebe strážný. „Rychle a potichu,“ dodal a mávnutím ruky všechny vyzval, aby ho následovali.

Rodiče vycházeli v řadě ven; Hood ustoupil stranou, Sharon s ním. Vzal ji za ruku a v té chvíli si vzpomněl na telefon, který stále držel v druhé ruce. Přiložil jej k ústům.

„Miku? Jsi tam?“

„Jsem, Paule. Slyšeli jsme to.“

„Vyvádějí nás pryč. Ještě se ozvu," řekl Hood.

„Budeme čekat," ujistil ho Rodgers.

Hood telefon zaklapl a zastrčil jej do kapsy. Když vyšel poslední rodič, Hood jemně zatáhl Sharon za ruku. Vyšla také, Hood za ní.

Strážní spěšně odváděli rodiče kolem sálu Rady a zpátky k eskalátorům. Někteří z rodičů vzlykali, ozvaly se i výkřiky a úpěnlivé prosby, aby se jim děti vrátily, strážní se však nezastavovali a vedli skupinu dál.

Hood stále držel Sharon za ruku; pevně mu svírala prsty a zřejmě si ani neuvědomovala, jakou silou je drží.

Cestou k eskalátorům Hood viděl, jak přicházejí další členové ostrahy, nesoucí dva metry vysoké policejní štíty, vysílačky a zřejmě i optotronické vybavení; zjevně měli v úmyslu pokusit se zjistit, jak jsou rukojmí drženi, a také zachytit útržky hovoru, které by jim mohly prozradit, kdo teroristé jsou. Hood však věděl, že tohle rodičům děti nevrátí. OSN se nevyzná v taktice a nemá ani lidi, kteří by nějakou taktickou činnost dokázali provést. OSN je organizace schopná konsenzu, nikoliv akce.

„Řekni, že máš nějaký plán," ozvala se Sharon tiše, když sestupovali po eskalátoru. Vůbec neskrývala pláč; právě tak ani ostatní rodiče.

„Na něco přijdeme," odpověděl.

„Já potřebuju něco víc," odtušila Sharon. „Harleigh je moje dítě, a já ji tam nechávám samotnou a vyděšenou. Musím vědět, že právě teď jednám správně!"

„Jednáš," ujistil ji Hood. „Dostaneme ji odtamtud, slibuju."

Skupina rodičů dorazila do hlavní haly a strážní ji odvedli dolů po schodech. Před obchodem s dárky a restaurací v hale vznikalo jakési dočasné velitelské stanoviště; to mělo smysl. Jestli teroristé mají komplice, dění zde dole budou moci jen stěží sledovat. I tisk se sem dostane jen s obtížemi, což je pravděpodobně dobré. Vzhledem k mezinárodnímu dosahu toho, co se tu odehrává, je přítomnost tisku nevyhnutelná, a protože OSN bude mít zájem na tom, aby zde dole bylo lidí co nejméně, pravděpodobně si vybere jen malou skupinku žurnalistů.

Ostraha odvedla rodiče do bufetu pro veřejnost a usadila je ke stolkům daleko od haly. Nabídli jim sendviče, balenou vodu a kávu. Jeden otec si zapálil cigaretu; nikdo ho nevyzval, aby ji típl. Po chvíli se dostavili vyšší představitelé bezpečnostních složek a vyptávali se rodičů na to, co slyšeli nebo viděli, když čekali v novinářské místnosti. Přišli i lékař a psycholog, aby rodičům pomohli krizi překonat.

Hood jejich přispění nepotřeboval.

Zachytil pohled velitele ostrahy a řekl mu, že jde na toaletu; vstal, ještě se maličko nuceně usmál na Sharon, a vykročil kolem stolků do haly. Na toaletě vešel do nejvzdálenější kabinky a zavolal Miku Rodgersovi. Stál opřen o dlaždičkami obloženou stěnu, košili zvlhlou studeným potem.

„Miku?"

„Jsem tady."

„Jdou sem lidi z OSN, mají audiovizuální vybavení; nás odvedli dolů, vyptávají se, co kdo tam nahoře slyšel nebo viděl, a přibrali i psychologa."

„Klasická reakce," utrousil Rodgers. „Připravujou se na obležení."

„O něco takového asi nepůjde. Ti teroristi nemají v úmyslu vyjednávat, tohle neudělali proto, aby někoho ze svých dostali z vězení. Chtějí peníze. To OSN nemá speciální zásahovou jednotku?"

„Má; devět členů, součást bezpečnostní služby, založenou v roce 1977, vycvičenou newyorským policejním oddělením v taktice SWAT a v činnosti na záchranu rukojmích, a nikdy nevyzkoušenou v terénu."

„No pane jo."

„Jo," souhlasil Rodgers. „Proč by se někdo o něco pokoušel zrovna proti OSN? Je neškodná. Na druhé lince máme Darrella; říká, že politikou newyorského policejního oddělení je udržet situaci v mezích a vyjednávat, nedopustit, aby se vyhrotila. A když přece vybouchne, lokalizovat ji, nedopustit její další šíření. Zdá se, že se u vás bezpečnostní služba chystá právě k tomuhle."

Hood si připadal, jako kdyby ho někdo kopl do břicha. *Tady se mluví o nějaké „lokalizaci" nebezpečí smrti, která hrozí jeho dceři!*

„Darrell je taky ve styku s člověkem z úřadu generální tajemnice," pokračoval Rodgers. „Čatterdžíová svolává představitele zemí, kterých se ta záležitost týká."

„A co podniknou?"

„V téhle chvíli nic. Nevypadá to, že se někdo kloní k tomu, aby se požadavkům teroristů vyhovělo; pořád ještě je tu snaha zjistit, co je to za lidi. Máme papír s tím, co napsal ten Švéd, to mu ale očividně někdo diktoval, on to jen psal. Ke zjištění něčeho bližšího o těch teroristech to nepomůže."

„Takže tam mají v úmyslu akorát sedět a čekat, jak se to vyvine."

„Přesně tohle OSN zatím dělá," odtušil Rodgers.

Nad Hoodovou sklíčenosti zvítězila zlost. Měl chuť jít do sálu Rady bezpečnosti a sám teroristy jednoho po druhém postřílet, ale takhle jen udeřil pěstí do stěny.

„Paule!" ozval se Rodgers.

Hood ještě nikdy v životě neměl takový pocit bezmoci.

„Paule, vyhlásil jsem skupině Striker první stupeň pohotovosti."

Hood se opřel čelem o stěnu. ‚Jestli ji sem pošleš, tak tě svět — ne jenom federální vláda - *svět* tě sežere."

„Připomenu ti jen jedno: Entebbe; navenek, pro veřejnost, svět to izraelské komando, co šlo do Ugandy a vysvobodilo ta rukojmí z Air France, zajatá palestinskými teroristy, odsoudil. Ale v soukromí každý rozumně uvažující člověk šel spát s pocitem větší hrdosti. Paule, já kašlu na to, co si o mně pomyslí Čína, Albánie, generální tajemnice nebo třeba i prezident Spojených států; chci ty děti dostat ven."

Hood nevěděl, co na to říci. O přechodu z pohotovosti prvního stupně na stupeň nejvyšší on rozhodnout nemůže, Rodgers však přesto o jeho souhlas žádá; kdesi v hloubi duše pocítil pohnutí.

„Jsem při tobě, Miku," řekl. Jsem při tobě, a jinak je to v rukou božích."

„Teď se vrať k Sharon a nehni se z místa. Slibuju, že Harleigh odtamtud dostaneme," prohlásil Rodgers.

„Díky.“ Hood zaklapl telefon a zastrčil jej do kapsy. Mikovo gesto v něm uvolnilo slzy, se kterými bojoval už od chvíle, kdy to všechno začalo. Stál tu a vzlykal, tvář přitisknutou ke studeným kachlíkům. Po chvíli se dveře toalety otevřely; Hood popotáhl nosem, polkl slzy, vytáhl kousek papírového ručníku a osušil si oči.

Cítil se divně; řekl Sharon, co chtěla slyšet - že Harleigh vysvobodí, a přitom tomu tak docela nevěřil. Nyní však, když totéž řekl Mike —jemu věří. Říkal si, jestli se s vírou dá takhle snadno manipulovat... když se potřebě věřit dostane nějakého důrazného podnětu.

Vysmrkal se a kousek papírového ručníku spláchl. Je tu jeden rozdíl, uvažoval cestou ven. Víra je víra, ale Mike Rodgers je *Mike Rodgers.* A jeden z těchto dvou ho ještě nikdy nenechal na holičkách.

14 KAPITOLA

QUANTICO, VIRGÍNIE SOBOTA, 21.57

Základna námořní pěchoty v Quantiku je doširoka se prostírající, rustikálně vyhlížející zařízení, jež je domovem různých vojenských útvarů, od velitelství námořní pěchoty MarCorSysCom až po tajnůstkářskou Commandanťs Warfighting Laboratory, válečný výzkumný prognostický a plánovací ústav, schopný řešit ty nejsložitější úkoly. Quantico je považováno za intelektuální křižovatku námořní pěchoty, kde se setkávají týmy „válečníků" schopné sestavit a prostudovat nejnovější logistickou taktiku a pak ji uvést v život při manévrech, svými podmínkami odpovídajících skutečným bojovým situacím. Quantico se také pyšní tím, že má několik nejlepších cvičných střelnic pro protitankové i malorážní zbraně, terény pro pozemní manévry a pro útok lehkými obrněnými vozidly, a že pro vojenský personál Spojených států pořádá kurzy náročné tělesné přípravy.

Řada z těchto klíčových činností se odehrává v Camp Upshuru, výcvikovém táboře v Training Area 17, asi čtyřicet kilometrů severozápadně od základny. Rota Delta, 4. lehký obrněný průzkumný prapor, 4. divize námořní pěchoty, skupina Striker z Operačního centra a záložní podpůrné jednotky námořní pěchoty se tam zdokonalují v technikách boje, kterým se naučily v době, kdy jejich příslušníci nastoupili vojenskou službu. V Camp Upshuru, sestávajícím z jednadvaceti budov, od učeben až po „Quonsetovy baráky", halové tunelovité přístřešky z vlnitého plechu, se může ubytovat až pět set vojáků.

Plukovník Brett August měl Quantico rád, a ještě více si oblíbil Camp Upshur. Svůj čas rovnoměrně rozdělil mezi výcvik svého týmu Striker a výuku dějin vojenství, strategie a teorie. Rád také pro své lidi pořádal náročné sportovní soutěže; ty pro něj samotného představovaly psychické a současně fyzické posilování. Soutěže byly pojaty nezvykle - vítězové vyfasovali službu navíc: odklízení odpadků, práci v kuchyni, čištění záchodů. A přesto se nikdo ani jednou nepokusil prohrát utkání v košíkové nebo ve fotbale, a dokonce ani nechat se porazit při víkendové zábavě dvojic táty a dítěte v bazénu — hře „na koně". Vlastně se dalo říct, že August do té doby nikdy nezažil, že by vojáci byli tak šťastní z toho, že na ně připadne otupující práce. Liz Gordonová zamýšlela napsat o tomto fenoménu pojednání, článek s názvem „Masochismus vítězství".

Právě nyní to však byl August, kdo se trápil; po návratu z akce ve Španělsku ho povyšování a převelování kvůli délce služby připravily o několik klíčových členů skupiny. Několik dní po jejich odchodu se pilně věnoval svým čtyřem novým válečníkům. Právě procvičovali noční zaměřování houfnic ráže 105 milimetrů, když přišel Rodgersův rozkaz k vyhlášení pohotovosti prvního stupně. August sice chtěl nováčkům poskytnout víc času, aby se sžili s ostatními, avšak na tom zase tolik nezáleželo. Zcela mu stačilo, že jeho noví lidé dokážou jít v případě potřeby do akce. Podporučici námořní pěchoty John Friendly a Judy Quinnová byli zdatní a vedli si k Augustově plné spokojenosti; svobodník Tim Lucas se projevil jako vynikající spojař a svobodník Moe Longwood zase jako specialista na bojová umění. Poslední dva přišli z útvaru Delta. Mezi Deltou a námořní pěchotou panovala přirozená soutěživost, téměř rivalita, to však bylo na prospěch věci. Pod palbou se tyto hranice stírají a všichni tvoří

jednolitý tým. Pokud šlo o dovednosti, nováčci krásně zapadnou mezi staré harcovníky Strikeru -génia na pěchotní taktiku desátníka Pata Prementinea, seržanta Chicka Greye, svobodníka Sondru DeVonneovou, hřmotného vojína Waltera Pupshawa, vojína Jasona Scotta a vojína Terrence Newmeyera.

Pohotovost prvního stupně znamenala sbalit si výstroj a výzbroj a čekat v přípravné místnosti, zda přijde rozkaz k dalšímu stupni. Zařízení přípravné místnosti tvořil kovový stůl, stojící u dveří, u kterého celých čtyřiadvacet hodin seděl dozorčí seržant, dále dřevěné židle, rozestavené jako ve třídě — vojenští páni nechtěli, aby si někdo udělal přílišné pohodlí a usnul; dále tu stála stará tabule a na stole před tabulí počítačový terminál. Pro případ, že by skupina měla okamžitě vyrazit, se na nedaleké vzletové dráze připravoval patnáctimístný Bell LongRanger Model 205A-l, který by ji během půlhodiny přepravil na leteckou základnu Andrews. Odtud by letěli v C-130 na Marine Air Terminal na La Guardiově letišti v New Yorku. Rodgers říkal, že možným cílem Strikeru je budova Spojených národů. Letoun C-130 nepotřebuje nijak dlouhou ranvej, a La Guardiovo letiště, třebaže běžně neslouží armádě, je k budově OSN nejblíž.

Jednu věc vysoký, štíhlý plukovník s hubeným obličejem nade vše nesnášel: čekání. Čekání, jakýsi přetrvávající syndrom z Vietnamu, v něm vzbuzovalo pocit, že nemá na události vliv; jako válečný zajatec tam musel v táboře čekat na příští výslech uprostřed noci, na další bití, na další smrt někoho, s kým sloužil. Musel čekat na *zprávy,* obezřetným šeptem předávané nově příchozími. Nejhorší čekání ho však postihlo, když se pokusil uprchnout a musel se vrátit, protože jeho společník utrpěl zranění a potřeboval lékařské ošetření. Druhou šanci k útěku už nedostal, o to se jeho věznitelé postarali; musel čekat, až upovídaní, rozvláční a těžkopádní francouzští diplomaté v Paříži, dbající na to, aby si snad nezadali, dojednají jeho propuštění. Nic z toho jej ovšem trpělivosti nenaučilo; dospěl pouze k přesvědčení, že čekání je dobré nanejvýš pro ty, kdo nemají možnost jiné volby. Kdysi Liz Gordonové řekl, že právě čekání přináší tu pravou definici masochismu.

Komplex budov OSN stojí hned u řeky, takže skupině Striker přikázal přichystat si výstroj do vody. A protože se půjde na Manhattan, vezmou si na sebe civilní oděv. Desetičlenná skupina Překontrolovávala své oblečení a výstroj; August si mezitím v počítači v přípravné místnosti nalezl titulní stránku Spojených národů. V té budově nikdy nebyl a potřeboval získat představu o jejím půdorysu. Načítal si příslušnou webovou stránku a denní on-line zprávy současně hovořily o nově se rodící události, o zajetí rukojmích v budově Spojených národů. August byl překvapen - ne pouze tím, že teroristé zaútočili na tak nadnárodní organizaci, ale rovněž tím, že ku pomoci mají být povoláni američtí vojáci. Nedokázal si vzpomenout na jediný případ, kdy by americká armáda byla vyzvána, aby v podobné situaci vypomohla.

Právě studoval nabídku webových stránek, když k němu zezadu přistoupili Chick Grey a Sondra DeVonneová; August měl na monitoru ikony Mír a bezpečí, Humanitární záležitosti, Lidská práva i další pěkná a libě znějící témata. Přešel na ikonu Databáze a pokoušel se nalézt plánek té zatracené budovy. Nejenže v ní nikdy nebyl, ale ani trochu tam netoužil jít. Ti odtamtud jej i jeho druhy z leteckého výzvědného útvaru nechali přes dva roky ve vietnamském zajetí jedině kvůli svému velkohubému hlásání míru a žvástů o právech.

V databázích našel i další odkazy. Videozáznamy ze zasedání Rady bezpečnosti a Valného shromáždění. Sociální ukazatele. Mezinárodní smlouvy. Nášlapné miny. Databáze Kurzu výcviku mírových sil, a dokonce Slovník označení dokumentů OSN, jenž sám o sobě představuje akronym UN-I--QUE, Unikátní: UN Info QUEst, to jest vyhledávání informací o UN, Spojených národech.

„Doufám, že Bobu Herbertovi se daří líp," poznamenal August. „Tady není jediný plánek toho místa."

„Možná, že se jeho zveřejnění považuje za ohrožení bezpečnosti," utrousila DeVonneová. Od doby, kdy hezká Afroameričanka začala pracovat v Operačním centru, se připravovala na geografickou výzvědnou činnost, jež se vedle plánovacího průzkumu stále častěji využívala k zaměřování „chytrých" raket na cíl. „Myslím tím, že kdyby se vydal podrobný plánek, mohl byste připravit nebo dokonce provést raketový útok a ani nemusel vstát od stolu," pokračovala.

„Však víte, jak dneska vypadají problémy s bezpečností," přidal se Grey. „Můžete nainstalovat tolik ochranných systémů, kolik se vám zlíbí, a teroristi si stejně nějak poradí. Klidně jim stačí ten nejobyčejnější starý způsob: chlap vezme příborový nůž nebo jehlici do klobouku, popadne letušku a zmocní se letadla."

„To ale neznamená, že by se jim to mělo usnadňovat," prohlásila DeVonneová.

„To jistě ne," souhlasil Grey. „Ale nenamlouvej si, že něco z toho bude doopravdy fungovat. Teroristi se nakonec dostanou tam, kam chtějí, stejně jako odhodlaný atentátník dokáže proniknout třeba až k nějakému čelnému představiteli."

Ozval se telefon a dozorčí seržant jej zvedl. Volali Augusta; plukovník spěchal k seržantovu stolu. Od chvíle, kdy skupina Striker vyjde z této místnosti, okamžitě přejde na zakódovaný mobilní družicový telefonní systém TAC-SAT. Zde zatím používali zabezpečené linky základny.

„Tady plukovník August."

„Brette, tady Mike." Na veřejnosti se oba důstojníci řídili protokolem; v soukromí to byli dva muži, kteří se znají již od dětství. „Akce povolena."

„Rozumím, akce povolena," odpověděl August. Pohlédl na členy svého týmu; ti již začínali sbírat svou výstroj.

„Až dorazíte, dám vám informace o jejím profilu," pokračoval Rodgers.

„Nashle za třicet minut." August zavěsil.

Za necelé tři minuty si skupina již zapínala ve vrtulníku pásy před letem do Andrewsu. Hlučný stroj se vznesl do noci a obloukem se stočil k severovýchodu. Na tom, co Rodgers řekl na konec, plukovníka Augusta cosi mátlo; panovala běžná praxe taková, že údaje k provedení akce se přes zabezpečený modem vysílaly z pozemní stanice do letadla již cestou, ušetřil se tak čas a veškerá činnost mohla nerušeně pokračovat i v době, kdy se skupina přemísťovala.

Rodgers totiž řekl, že jim údaje k akci sdělí, až k němu dorazí. Má-li se potvrdit Augustovo tušení, pak tohle bude zajímavější a neobvyklejší noc, než očekával.

15 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.08

Když houslistky dorazily do sálu Rady bezpečnosti, shromáždily se za kruhovým stolem; krátce nato se dostavila i šestadvacetiletá dirigentka, slečna Domová. Předchozího večera pořádala recitál ve Washingtonu a do New Yorku přiletěla až dnes. Zatímco si prohlížela notový materiál, Harleigh stála u závěsu před jedním z oken. Poodhrnula jej, vykukovala ven na temnějící řeku a usmívala se při pohledu na odrazy světel, tančící na hladině. Zářivé, různobarevné tečky jí připomínaly noty; říkala si, proč se noty nepíší barevně — pro každou oktávu jinou barvou.

Pustila okraj závěsu; v té chvíli uslyšela z chodby pukavé zvuky a za několik okamžiků se dveře na severní straně sálu s bouchnutím rozlétly a dovnitř vběhli maskovaní muži.

Nikdo z delegátů ani jejich hostů se nepohnul, mladé hudebnice zůstaly na místě ve dvou sevřených řadách. Pohnula se jen slečna Dornová; postavila se ochranitelsky mezi děti a vetřelce. Maskovaní muži však neměli čas na to, aby si jí všímali; rozběhli se podél bočních stěn sálu a obklíčili delegáty. Během přepadení žádný z vetřelců nepromluvil, pouze jeden z nich hrubě odvlekl stranou ke stěně jednoho delegáta a cosi mu tiše říkal, jako kdyby se bál, že ho někdo uslyší. Delegát, kterého houslistkám představili již při uvítání - pocházel ze Švédska, ale Harleigh jeho jméno zapomněla - potom skupině sdělil, že když budou všichni zticha a udělají přesně, co se jim řekne, nikomu se nic nestane. Harleigh nijak nepřesvědčil; již teď měl propocený límec a očima těkal kolem, jako kdyby hledal místo, kudy by uprchl.

Vetřelec opět hovořil s delegátem. Posadili se u kruhového stolu. Švéd dostal papír a tužku.

Jiní dva útočníci zkontrolovali okna, otevřeli dveře, podívali se, co je za nimi, a pak se rozestoupili po sále. Jeden stál u okna, kde byla Harleigh, a téměř se jí dotýkal ramenem; musela bojovat s nutkáním něco říct. Měla chuť se toho člověka zeptat, co to provádí. Otec ji vždycky učil, že rozumná otázka, je-li rozumně položená, jen málokdy vyvolá zlostnou odpověď.

Cítila však štiplavý zápach střelného prachu - nebo co to bylo za zápach -linoucí se z mužovy zbraně. A měla dojem, že na jeho rukavici vidí krvavé skvrny. Strachem se jí stáhlo hrdlo, uvnitř jako kdyby všechno naopak povolilo. Nohy jí zeslábly, ve stehnech, ne v kolenou. Neřekla nic, ale potom dostala na sebe zlost, že se bála. Za mluvení ji mohl zastřelit, ale také mohla ve vetřelcích vzbudit náklonnost. Anebo ji mohli ustanovit mluvčí nebo vedoucí skupiny, nebo vůbec něco, čím by se její mysl odpoutala od strachu. A co když je všechny postřílejí později? Ne nutně tihle lidé, ale třeba někdo, kdo by sem přišel zajaté zachránit. Před smrtí by si určitě vyčítala, že měla předtím přece jen něco říct. Dívala se, jak muž odchází, opět málem promluvila, avšak ústa jí vypověděla poslušnost.

Zanedlouho jeden z mužů — opět tiše a s přízvukem, který zněl jako australský - začal přítomné, sedící kolem stolu, seskupovat dohromady; děti nejdřív. Vyzval je, aby své nástroje nechaly na podlaze, tam, kam si je předtím odložily, a přišly k prostřednímu stolu.

Harleigh měla pouzdro na housle otevřené a nástroj do něj uložila; nijak přitom nespěchala. Nebyl to žádný drobný, opožděný projev vzdoru, dokonce tím ani nezkoušela, jak daleko až

může zajít. Housle jí dali rodiče, a ona nedopustí, aby se s nástrojem něco stalo. Naštěstí si ten člověk její loudavosti buď nepovšiml, nebo se rozhodl nechat to být.

Seděla u stolu a připadalo jí, že je na ni ze všech stran moc vidět; u závěsu tam v rohu se cítila lépe.

Strach, původně jaksi pomíjivý, se začal zhutňovat. Harleigh se zachvěla a byla téměř ráda, že se dívka, sedící vedle ní, roztřásla po celém těle. Chudinka Laura Sabiová; Laura byla její nejlepší přítelkyně. Měla však neklidnou povahu a zdálo se, že začne křičet.

Harleigh se dotkla její ruky, zachytila její pohled a usmála se na ni. *Bude to dobré,* říkal ten úsměv.

Laura na úsměv nereagovala, reagovala však, když k nim maskovaný muž vykročil. Nemusel ani nic říkat, nemusel ani dojít až k nim, i těch pár kroků stačilo, aby ze sebe nevydala ani hlásku.

Harleigh ji poklepala po prstech a ruku odtáhla. Laura položila složené ruce před sebe na stůl. Harleigh se zhluboka nadechla nosem; přestala se chvět, dívka naproti ní si toho všimla a udělala totéž. Za chvíli se usmála a Harleigh jí úsměv oplatila. Přišla na to, že se strachem se člověk může vyrovnat stejně, jako když je mu zima; stačí se uvolnit, a už to není tak zlé.

V sále, podobném jeskyni, se rozhostilo ticho. Kolem stolu zavládla atmosféra napětí a současně rezignace, vědomí, že to ticho je jen tenká slupka, která může každým okamžikem puknout. Delegáti vypadali o něco neklidněji než houslistky, snad proto, že jim hrozilo největší nebezpečí. Zdálo se, že vetřelci se velmi zlobí kvůli komusi, kdo tu není, Harleigh však netušila, kdo by to měl být; možná generální tajemnice, která se opozdila.

Slečna Domová seděla v čele stolu; dívala se dětem po řadě do očí, chtěla se přesvědčit, jestli jsou v pořádku. Každá z dívek maličko pokývla na znamení, že ano; Harleigh věděla, že ta statečnost je jen hraná, žádná z nich nebyla doopravdy v pořádku. V této situaci nezbývalo, než se myšlenkami upnout aspoň k vědomí, že jsou v tom všechny společně.

Harleigh měla dojem, že slyší za dveřmi kroky; měli by se ukázat lidé z bezpečnostní služby. Rozhlížela se kolem a hledala místa, kam by se dalo schovat, kdyby k něčemu skutečně došlo, kdyby se tu začalo střílet. Nejbezpečnější asi bude ukrýt se za kruhovým stolem. Doběhnout k němu, přesmyknout se přes něj a být na druhé straně by dokázala v několika vteřinách. Pomalu zvedla kolena zespodu k desce stolu, jako to dělávala ve škole, když se nudila - aby se zdálo, že se stůl vznáší ve vzduchu. Stůl se maličko nadzvedl; není tedy přišroubovaný k podlaze. Kdyby bylo třeba, dal by se převrátit, a mohly by se za něj přikrčit.

Když tak uvažovala o tom, jak by se bránily, hlavou jí bleskla hrůzná představa; co když tohle má něco společného s otcem a Operačním centrem? Otec o své práci nikdy doma nehovořil, ani tehdy ne, když se matka s ním hádala. Nemůže tu jít třeba o to, že Operační centrum těmhle lidem nějak ublížilo? V hodinách občanské nauky se dozvěděla, že Spojené státy jsou vedle Izraele hlavním cílem teroristických útoků po celém světě. Houslistky jsou tu jediní Američané. Jdou snad ti lidé po *ní?* Co když nevědí, že její otec z Operačního centra odešel? Což jestli chtějí jejím prostřednictvím otce k něčemu donutit?

Krk a ramena jí polilo horko a začala se potit; šaty, které jí připadaly tak elegantní, tak nové, se na ni lepily jako mokré plavky.

Ne, o tohle se tu nejedná, říkala si; tohle je cosi, co člověk vidí ve zprávách, kde to potkává jiné. Zde přece má být nějaké zajištění, ne? Detektory kovu, stráže u dveří, bezpečnostní kamery.

Muž, který předtím mluvil s delegátem ze Švédska, k sobě náhle přivolal toho Australana; krátce s ním promluvil, načež Australan popadl delegáta za límec, zvedl ho ze sedadla a s namířenou pistolí ho vedl vzhůru po schodech ke dveřím.

Harleigh si přála, aby měla své housle a mohla je k sobě přitisknout. Přála si, aby ji matka držela v náručí. Maminka asi šílí hrůzou - pokud se nesnaží dělat před ostatními šílejícími matkami jakousi paní Klidnou. Pravděpodobně ano. Tohle musí mít Harleigh po ní. Potom si připomněla otce; matka ji a Alexandera vzala k dědovi a babičce; chtěla si tam vyřešit budoucnost rodiny, a otec se kvůli tomu rozhodl opustit své zaměstnání, aby rodinu neztratil. Uvažovala o tom, jestli se otec bude na tohle dívat jako na další krizi a dokáže chladně uvažovat, i když tu jde o jeho dceru.

Australan se vracel; pronesl několik hrubých slov k delegátovi a strkal ho po schodech. Harleigh předpokládala, že jejich věznitelé někomu právě předali seznam svých požadavků. Už si nemyslela, že cílem je možná ona. Cítila, jak horko, které ji zaplavilo, ustupuje. *Dostanou* se z toho.

Švédský delegát, stále s rukama za hlavou, se posadil k ostatním. Teď se bude čekat, pomyslela si Harleigh. Otec kdysi říkal, že dokud lidé mluví, nestřílejí. Doufala, že tomu tak je.

Rozhodla se, že na to přestane myslet; potichu, velmi potichu začala dělat to, proč sem přišla.

Bzučela si melodii „Písně míru“.

16 KAPITOLA

VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS,
MARYLAND SOBOTA, 22.09

Když Mike Rodgers dotelefonoval s plukovníkem Augustem a zavěsil, pohlédl na časový údaj na monitoru počítače. LongRanger dorazí do Andrewsu asi za pětadvacet minut. Do té doby bude připraven i C-130.

Bob Herbert se na generála zamračeně podíval. „Miku? Posloucháte mě vůbec?“

„Poslouchám; pověřil jste pár lidí, aby se podívali na minulost Maly Čatterdžíové a zjistili, kdo by mohl chtít novou generální tajemnici nějak ponížit, třeba nějací hindové, takoví, co neschvalují její veřejná vystoupení za práva žen. A taky prověřujete místa pobytu lidí, proti kterým nám Paul pomáhal v Rusku a ve Španělsku, pro případ, že tohle má co dělat s ním.“

„Správně,“ potvrdil Herbert.

Rodgers přikývl a pomalu vstal; ty zatracené obvazy ho pořád škrtí. „Bobe, budu potřebovat, abyste si to tu na nějakou dobu vzal pod patronát.“

„Copak? Není vám dobře?“ zeptal se Herbert překvapeně.

„Je. Ale půjdu se Strikerem do New Yorku. A taky budu potřebovat nějakou operační základnu, až tam budeme. Něco poblíž OSN, co by taky posloužilo jako výchozí shromaždiště. V té čtvrti přece musí mít CIA nějakou buňku.“

„Jedna je, myslím, hned přes ulici, ve východním z té dvojice mrakodrapů, na UN Plaza. Mám dojem, že se to tam jmenuje Doyle Shipping Agency. Sledují lidi, co se vydávají za diplomaty, a nejspíš taky provádějí elektronickou špionáž,“ řekl Herbert.

„Můžete nás tam nějak dostat?“

„Pravděpodobně ano.“ Herbert nešťastně zkřivil rty a pohlédl přes stůl na Lowella Coffeyho.

Rodgers jeho pohled zachytil. „Copak, nějaký problém?“

„Miku... to se Strikerem je dost na pováženou,“ odpověděl Herbert.

„Na pováženou v čem?“

Herbert pokrčil jedním ramenem. „Ve spoustě věcí.“

„Tak sem s nimi. Je to otázka morálky? Práva? Logistiky?“

„Všeho dohromady.“

„Možná, že to vidím trochu naivně; ale vidím zásahovou jednotku všestranně vycvičenou pro boj proti terorismu, která se jde s teroristy vypořádat. Kde máte něco, co je morálně, právně nebo logisticky na pováženou?“

Na to se ozval právník Coffey. „Za prvé, Miku: nebyli jsme požádáni, abychom OSN v téhle záležitosti pomáhali. Už jen tohle vypadá jako pěkně pádný argument proti tomu, co navrhujete.“

„To uznávám,“ souhlasil Rodgers. „Doufám, že tohleto nějak vyřídím, až tam budeme, a zvlášť jestli ti teroristé začnou posílat ven mrtvoly. Darrell McCaskey je prostřednictvím Interpolu v kontaktu s ochrankou Catterdžíové —“

„V kontaktu na hodně nízké úrovni," připomněl mu Herbert. „Velitel bezpečnostní služby OSN nedá moc na to, co mu nějaký pobočník sdělí z druhé ruky od nějakého chlápka z madridského Interpolu."

„To nemůžeme vědět," opáčil Rodgers. „Hergot, my přece nevíme nic ani o tom veliteli, ne?"

„Moji lidé prověřují jeho spis," řekl Herbert. Ještě jsme s ním neměli co do činění."

„To je vedlejší," namítl Rodgers. „Ocitl se v situaci, kdy se bude pravděpodobně muset poohlédnout po pomoci zvenčí, po nějaké opravdové, pořádné a *okamžité pomoci,* ať už přijde odkudkoli."

„To ale není jediný problém, Miku," připomněl mu Coffey.

Rodgers se znovu podíval na časový údaj. Vrtulník přiletí za necelých dvacet minut; na tohle teď nemá čas.

„Země, které nezajímá, jak se tahle situace vyvine, nebudou v *žádném* případě stát o to, aby po budově Sekretariátu OSN běhaly tajné elitní jednotky Spojených států."

„Odkdy si děláme starosti s tím, abychom náhodou nezranili city Iráčanů nebo Francouzů?" odsekl Rodgers.

„Tady nejde o city," zdůraznil Coffey. ‚Jde o otázky mezinárodního práva."

„Prokrista, Lowelle - to právo přece porušili ti teroristi!"

„To ovšem neznamená, že my to můžeme udělat taky," odporoval Coffey. „I když jsme snad ochotni mezinárodní právo porušit, všechny dosavadní akce skupiny Striker proběhly podle stanov Operačního centra - podle amerických zákonů. A především jsme dostali souhlas kongresového Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností -"

„Z nějakýho podělanýho vojenskýho soudu si já hlavu nedělám!" přeťal mu řeč Rodgers.

„Tady nejde o osobní provinění, ale o přežití Operačního centra!" namítl Coffey.

„Souhlasím; jde o naše přežití jakožto účinné, protiteroristické síly -"

„Ne; jakožto složky vlády Spojených států. Máme oprávnění jednat — a teď cituji — ‚když nebezpečí, hrozící federálním institucím nebo kterékoli jejich součásti, nebo nebezpečí, ohrožující životy Američanů sloužících těmto institucím, je jasné a bezprostřední'. Nic takového tu nevidím. Zato ale *vidím,* že když do toho půjdete, to, jestli bude zásah úspěšný nebo neúspěšný, je irelevantní —"

„Ale ne pro Paula a ostatní rodiče."

„O ně tu taky nejde!" vyrazil se sebe Coffey ostře. Jde o záležitost širšího dosahu! Americká veřejnost bude tleskat; i *já* budu tleskat, krucinál! Ale Francie nebo Irák, anebo i *kdejaká* členská země budou na vládu tlačit, aby si nás vzala na paškál za překročení mandátu."

„Zvlášť, když se ukáže, že ti teroristi jsou cizinci a některý z nich bude zabit," podotkl Herbert. Jako kdybych to už viděl: Američtí vojáci popravují na mezinárodní půdě příslušníky cizího státu', a píšou o tom média z celého světa — to nás zničí."

„A stane se to pomocí amerického práva, ne mezinárodního," dodal Coffey. „Kongresu nezbude než každého z nás, jak tu jsme, vytáhnout před dohlédací výbor. Naše kariéry nám nebudou k ničemu - na to, co jsme až dosud vykonali, se výbor nebude ohlížet; když ale odhlasuje rozpuštění Operačního centra, nebo třeba jen Strikeru - kolik dalších životů tím přijde nazmar? Do kolika bitev, které přímo ovlivní bezpečnost Spojených států, pak nebudeme moci jít?"

„Tomu nevěřím," odporoval Rodgers. „Tady se přece bavíme o tom, že jako rukojmí tam drží *děti!"*

„Bohužel," podotkl Herbert, „ale ať už nás to všechny štve, jak chce, ohrožení delegátů nebo Paulovy dcery do daných parametrů nezapadá. Zachraňovat ji je přepych, který si nemůžeme dovolit."

„Že *přepych}'*[1] vybuchl Rodgers. „Proboha, Bobe, vy mluvíte jak nějaká zatracená holka z toho výchovnýho spolku Dívek táborového ohně!"

Herbert vrhl na Rodgerse zuřivý pohled. „Mluvíte o mojí zesnulé manželce! *Ta* taky byla Dívka táborového ohně."

Rodgers se na něj podíval a pak sklopil oči. Ventilátory ve stropě jako kdyby náhle hučely nezvykle hlasitě.

„Když už o tom mluvíme," pokračoval Herbert, „moje žena se taky stala obětí teroristů. Já přece chápu vaše pocity, vaši frustraci, Miku. Chápu i pocity Paula a Sharon. Ale taky vím, že Lowell má pravdu; při tomhle zápase musí Operační centrum zůstat na postranní čáře."

„A tam nečinně koukat."

„Dohled, taktická pomoc, morální podpora - když budeme moci přispět tímhle, tak to přece něco znamená!" prohlásil Herbert.

„‚Slouží i ti, kdo pouze stojí a čekají,'„ pronesl Rodgers parodicky slavnostním tónem.

„Někdy i to." Herbert poklepal na opěradla svého vozíku. Jinak se ovšem dá skončit i tak, že půjdete *sedět* a čekat; nebo ještě něco horšího."

Rodgers pohlédl na hodinky; Lowell Coffey tu vybojoval pár bodů v oblasti práva. A *Rodgersuv faux pas* ohledně Yvonne Herbertově dal jejímu manželovi právo kázat. To ale neznamená, že jak jeden, tak druhý mají pravdu.

„Do příletu toho letadla mi zbývá takových patnáct minut," řekl tiše. „Bobe, už jsem vám svěřil velení; jestli mě teď chcete zastavit, tak můžete." Potom oslovil Liz Gordonovou. „Liz, vy mě můžete dát prohlásit za nesvéprávného, trpícího posttraumatickým stresem, pro mě za mě si udělejte, co chcete. Když to uděláte, prát se s vámi dvěma nebudu. Ale jinak — nemíním jen tak stát a čekat. *Nemůžu.* A už vůbec ne, když banda vrahů drží jako rukojmí děti."

Herbert pomalu zavrtěl hlavou. „Takhle černobílé to není, Miku."

„O to teď už nejde," opáčil Rodgers. „Budete mě tu držet?"

„Ne, nebudu."

„Můžu se zeptat na důvod?" ozval se znechuceně Coffey.

Herbert si povzdechl. Jo, můžete. V CIA jsme tomu říkali úcta a respekt."

Coffey se zašklebil.

„Když si nějaký nadřízený přál pravidla trochu podle potřeby ohnout, tak jste je prostě ohnul," pokračoval Herbert. „Mohl jste se jedině snažit nelámat je přes koleno, jinak se vám mohla zezadu zakousnout do zadku."

Coffey se napřímil. „Takhle se podle mě chová spíš Cosa Nostra, a ne vláda Spojených států, poslušná zákonů," pronesl nešťastně.

„Být všichni tak zatraceně ctnostní, žádná vláda poslušná zákonů by ani nemusela existovat," poznamenal Herbert.

Rodgers pohlédl na Liz; i ona se tvářila nešťastně.

„Tak jak?“ řekl.

„Tak jak co?“ opáčila Liz. Já vycházím z toho, že Bob žádný skutečně závažný důvod neuvedl, ale držet vás nebudu. Teď jste umíněný, netrpělivý, a pravděpodobně dáváte průchod emocím, koukáte někomu tvrdě oplatit to, co vám provedli v údolí Bikáa. Ale že byste byl nesvéprávný? Z psychologického hlediska, ne z právního, nemůžu tvrdit, že jste nesvéprávný.“

Rodgers pohlédl zpět na Herberta. „Bobe, zkusíte mě dostat do té buňky CIA?“

Herbert přikývl.

Rodgers pak oslovil Coffeyho. „Lowelle, obrátíte se na dohlédací výbor? Jestli by nesvolal mimořádnou schůzi?“

Coffey pevně svíral své úzké rty a pěstěnými nehty bubnoval na stolní desku. Jakožto právník byl však především profesionál. Popotáhl si manžetu a podíval se na hodinky.

„Zavolám na mobil senátoru Warrenovi,“ řekl. „U toho to máme nejlepší. Ale shánějí se těžko i ve všední den, a takhle o víkendu a ještě k tomu v noci —“

„Chápu; a díky. Vám taky, Bobe.“

Jo, není zač.“

Coffey již hledal ve svém kapesním elektronickém adresáři; Rodgers se nyní zadíval na Matta Stolla a Ann Farrisovou. Technický génius upíral oči na své ruce, prsty zaklesnuté do sebe, tisková mluvčí mlčela a tvářila se nezúčastněně. Rodgerse napadlo, že Ann by jeho postup mohla schvalovat; přece se pokouší pomoci Paulu Hoodovi — ale na názor se jí ptát nebude. Otočil se ke dveřím.

„Miku?“ ozval se Herbert.

Rodgers se na něj ohlédl. „Ano?“

„Když budete cokoli potřebovat, víte, že u nás najdete podporu.“ „Já vím.“

Jenom dejte pozor, ať tu budovu Sekretariátu nerozbouráte, jo? A... ještě něco.“

„A co?“

„Nerad bych, aby řízení tohohle pitomýho podniku zůstalo na mně,“ pronesl Herbert s náznakem úsměvu. „Tak koukejte, ať se sem to vaše umíněné, netrpělivé a emocema přetékající já dostane v pořádku zpátky.“

„Vynasnažím se,“ odtušil Rodgers, také s nepatrným pousmáním, a otevřel dveře.

Takhle si sice opravdovou podporu nepředstavoval, ale když spěchal kancelářemi k výtahu, aspoň si nepřipadal jako Gary Cooper ve filmu *V pravé poledne* - osamělý. A to v téhle chvíli už něco znamenalo

17 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.11

Úřad strategických služeb, OSS, neexistoval nijak dlouho, ale stal se legendou. Vznikl v červnu roku 1942; řídil jej hrdina první světové války William Joseph „Divoký Bill“ Donovan. OSS měl za úkol získávat vojenské špionážní informace. Po válce, v roce 1946, prezident Truman založil Ústřední zpravodajskou skupinu s pověřením shromažďovat v zahraničí informace týkající se bezpečnosti Spojených států. Po roce byla v rámci zákona o národní bezpečnosti Ústřední zpravodajská skupina přejmenována na Ústřední zpravodajskou službu. Zákon současně rozšiřoval pravomoci CIA o povolení provádět kontrašpionáž.

Dvaatřicetileté Annabelle „Ani“ Hamptonové se odjakživa líbilo dělat špionku; tahle činnost v sobě obsahovala tolik duchovních a citových úrovní, tolik vzrušujících podnětů, bylo s ní spojeno nebezpečí a také odměna úměrná tomuto nebezpečí. Přinášela pocit, že člověk je neviditelný, a v případě, že je přistižen, také pocit pověstného císaře, že je víc nahý než *skutečně* nahý; k tomu se přidával pocit moci nad druhými, riziko trestu a smrti. Špionáž vyžadovala také hodně plánování, potom jednání podle sestaveného plánu, spoustu trpělivosti, umění přistihnout lidi v tom správném okamžiku duševního rozpoložení, svádět citově a někdy i tělesně.

Vlastně se to náramně podobá sexu, jenomže tohle je lepší, říkala si. *Když má při špionáži člověk někoho už dost, může ho dát zabít.* Ne, že by to už někdy udělala; alespoň zatím ne.

Ani Hamptonová ráda dělala špionku, protože byla vždycky samotářka. Ostatní děti neprojevovaly žádnou pořádnou zvídavost; ona ano. Již jako dítě ráda pátrala po tom, kde si veverky stavějí hnízda. Pozorovala ptáky, když kladli vejce; také pomáhala divokým králíkům uniknout liškám, nebo naopak liškám pomáhala králíky lapit, podle nálady. Ráda tajně poslouchala otce, když hrál pinochle, babičku, když měla návštěvu, anebo sledovala staršího bratra, když měl rande. Dokonce si psala deník; do něj zaznamenávala „novinky“, které při špehování své rodiny nashromáždila. Který soused je „kokot“. Která teta je „mrcha“. Která tchyně „by se měla naučit držet zobák“. Matka jednou deník našla a sebrala jí ho, Ani to ale vůbec nevadilo; byla natolik chytrá, že si udělala duplikát.

Anini rodiče Al a Ginny měli v Roanoke ve Virgínii obchod s dámskými oděvy, Hampton's Fashions. Ani tam po vyučování a o víkendech pracovala, a kdykoli to jen šlo, hleděla vyzvědět pokud možno všechno o zákaznicích, které tam přišly a přehrabovaly se v šatech. Snažila se zaslechnout, co říkají, a podle toho, jak byly oblečené, nebo podle způsobu jejich mluvy uhádnout, pro co si asi přišly. A potom přišla řada na to, aby jim něco prodala. Když si dala pozor a jednala chytře, uspěla. A obvykle tak také skutečně jednala.

Se špiclováním byl konec, když obchod zbankrotoval, zlikvidován nižšími cenami ve větších jednotkových obchodních domech. Rodiče pak museli pracovat v jednom takovém domě. Anino náruživé zaujetí pro poznávání a pochopení pohnutek lidí a potom pro obezřetné manipulování jimi však nezmizelo. Získala plné stipendium na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu; jako hlavní obor si zvolila politologii a jako vedlejší obor záležitosti Asie, protože v té době se zdálo, že se Japonsko a asijské země při pobřeží Tichého oceánu stanou

ohnisky dění jednadvacátého století. Ačkoliv naděje Aniných rodičů zemřely, ještě nikdy je neviděla tak pyšné, jako když univerzitu dokončila s vynikajícím prospěchem, *summa cum laude.* A tehdy si dala za cíl učinit je ještě pyšnějšími. Umínila si, že se nejen stane pracovnicí CIA, ale než jí bude čtyřicet, stane se její ředitelkou.

Po promoci se tedy útlá, sto pětasedmdesát centimetrů vysoká blondýnka ucházela o práci v CIA; byla přijata - zčásti díky vynikajícím studijním výsledkům a zčásti, jak později zjistila, proto, že se podle směrnic o stejných možnostech pro každého ukázalo, že tato notoricky mužsky šovinistická instituce zaměstnává málo žen. Tehdy na důvodech nezáleželo; důležité bylo, že se tam dostala. Oficiálně pracovala jako vízová poradkyně na několika amerických velvyslanectvích v Asii, neoficiálně mimo pracovní dobu navazovala kontakty ve vládě a v armádě. S nespokojenými vládními úředníky a s důstojníky. S muži a ženami, které tvrdě postihl finanční kolaps v polovině devadesátých let. S lidmi, kteří by se dali získat k předávání informací za peníze.

Jako náborářka spolupracovníků CIA se Ani osvědčila velmi dobře; ironií bylo, že, jak zjistila, její největší přednost nespočívala ve znalosti asijské kultury nebo způsobů vládnutí. Hlavní nebylo ani to, že zažila, jak její rodiče přišli o kus Amerického snu, a dovedla tudíž promlouvat k lidem, kteří se cítí odstrčení. Nejdůležitější se pro ni stala schopnost zůstat citově lhostejná vůči těm, které získala ke spolupráci. Stávalo se, že kvůli informacím musela lidi obětovat, a vždy to učinila bez váhání. Již ve škole, v životě i ze studia dějin poznala, že platidlem vlád a armád jsou lidé, a člověk se nesmí bát toto platidlo utrácet. V jistém smyslu se to nijak nelišilo od toho, když ženám říkala, jak jim kabáty, kalhoty nebo blůzy sluší, i když věděla, že to není pravda. Obchod musel vydělávat a Ani byla pevně rozhodnuta výdělku dosáhnout.

Bohužel však také zjistila, že cílená snaha, to, co ji pohání vpřed, ani její talent nestačí. Když úspěšně dokončila práci, kvůli které ji do zahraničí poslali, nedočkala se ani povýšení, ani prověření k práci s vyšším stupněm utajení. Nyní již antifeministické předsudky význam měly: dobrou práci dostávali její mužští kolegové. Ji poslali do Soulu shromažďovat údaje získané agenty, které sama naverbovala. Většina údajů se předávala elektronicky, a ona se nepodílela ani na interpretaci toho, co přišlo; tu prováděly týmy pro elektronickou špionáž v sídle Společnosti, jak se také CIA říkalo. Po šesti měsících vysedávání u počítače, kde pracovala jako jakási „předávačka“ zpravodajských informací, Ani požádala o přeložení do Washingtonu; místo toho ji převedli do New Yorku. Jako předávačku informací.

Protože měla zkušenosti ze zahraničí, poslali ji pracovat do společnosti dopravců Doyle Shipping Agency. CIA operovala z buňky sídlící ve čtvrtém poschodí budovy na United Nations Plaza číslo 866. Úkolem agentů bylo špehovat klíčové činitele OSN. Společnost DSA měla malou recepci se sekretářkou — ta dnes, v sobotu, nebyla přítomna; dále kancelář vedoucího pobočky Davida Battata a další kancelář, kde pracovala Ani. Byla tu i malá kancelář pro dva příležitostné pracovníky na záskok, „náhradníky“, o něž se toto pracoviště dělilo s pracovištěm jiným, působícím v oblasti finančnictví. Náhradníci sledovali diplomaty podezřelé z toho, že se pokoušejí setkat se špiony nebo s potenciálními špiony zde v Americe. V kanceláři se také skladovaly zbraně, od pistolí a samopalů až po armádní výbušninu C-4, které náhradníci mohli použít buď sami, nebo je v pytlích s diplomatickou poštou dodat agentům v

zahraničí. Anina malá kancelář s výhledem na East River byla srdcem těchto operací. Zaplňovaly ji falešné kartotéky DSA, šanony s přepravními plány a s daňovými předpisy, a stál tu i počítač napojený na technicky špičkové zařízení, zamčené v komoře pro úklidové prostředky na konci krátké chodby.

Aninou prací bylo monitorovat činnost klíčových pracovníků OSN. Využívala přitom odposlouchávací zařízení vyvinuté vědeckovýzkumným oddělením CIA; zařízení se v praxi zkoušelo v OSN poprvé - „aby se ty štěnice pěkně vymakaly“, jak se vyjádřil Battat. Štěnice byly skutečně a doslova mechanické „štěnice“ velikosti většího brouka, vyrobené z titanu a nesmírně lehkého piezoelektrického keramického materiálu; tyto materiály umožňovaly velmi úsporný provoz s nízkými nároky na energii, takže štěnice mohly pracovat celé roky, aniž je bylo nutno stáhnout a vyměnit baterie. Byly naladěny na hlas určitého objektu a po vypuštění do budovy nevyžadovaly žádnou další údržbu. Tihle šestinozí tvorové se dostali na kterékoli místo v budově do dvaceti minut a své cíle sledovali tak, že se pohybovali za zdmi a procházeli vzduchovým potrubím. Nožky, připomínající háčky, jim umožňovaly putovat po jakékoli svislé ploše. Zachycované hlasy se přenášely do přijímače v Anině počítači, kterému se přezdívalo „úl“. Ani si tyto hlasy obvykle také pouštěla do sluchátek, aby ji nerušily zvuky v kanceláři a hluk z ulice.

Sedm takovýchto štěnic uvnitř budovy OSN umožňovalo CIA odposlouchávat vlivné velvyslance i generální tajemnici; jelikož všechny pracovaly ve stejném, velmi úzkém rozsahu nízkého kmitočtu, Ani mohla poslouchat vždy jenom jednu, mohla si je však přepínat pomocí počítače. Štěnice také měly generátory zvuku, které každých několik vteřin píply. Tento impulz měl za úkol zaplašit případné hmyzožravce; CIA neměla zájem na tom, aby některou štěnici - každá stála dva miliony dolarů - spolkl třeba nějaký hladový netopýr.

Ani Hamptonová sice touhle oblbující prací z hloubi duše opovrhovala, přesto však na ní objevila tři světlé stránky; za prvé při téhle práci většinou nedocházelo k nějakým zvláštním událostem, šlo však o velmi utajené špehování a Anině voyeurské povaze se zamlouvalo. Za druhé, její nadřízený trávil většinu času ve Washingtonu nebo v pobočce CIA na americkém velvyslanectví v Moskvě - právě nyní tam byl -, takže ona tohle malé pracoviště vlastně řídila. A nakonec — tím, že jí CIA, ten „Chauvinist Institute of America“, držela zkrátka, jí současně připomínala, že ať už člověk prodává dámské oděvy nebo informace, musí si nalézt něco, čím se nějak příjemně zabaví. Od svého příchodu do New Yorku si vypěstovala zálibu v umění a hudbě, v drahých restaurantech a elegantních šatech, v tom, jak si pěkně zařídit život, a v rozmazlování sama sebe. Poprvé v životě si stanovovala cíle, které neměly co dělat s její kariérou nebo s tím, aby na ni byl někdo pyšný. Měla z toho dobrý pocit.

Moc dobrý.

Ani pozorně naslouchala dění na schůzi. Pocity zklamání musely jít stranou; tahle situace vyžadovala velmi pozorné sledování. Odposlouchávané rozhovory se sice nahrávaly, její nadřízený ale bude chtít stručný, avšak obsažný souhrn toho, o čem se hovořilo.

Bylo zajímavé poznávat lidi jen podle jejich hlasů; Ani si všímala intonace, přestávek v řeči a její rychlosti víc, než když s někým mluvila přímo. Dozvídat se takhle všelicos o lidech bylo docela zábavné, zvlášť o Male Čatterdžíové, jedné z pouze dvou žen, které měla na seznamu. Generální tajemnici Ani věnovala přes polovinu času. Třiačtyřicetiletá tajemnice pocházela z

Dillí a byla to dcera Sudžita Čatterdžího, jednoho z nejúspěšnějších filmových producentů v Indii. Mala, advokátka, která dosáhla oslňujících vítězství v kauzách týkajících se lidských práv, potom pracovala nejprve jako konzultantka v londýnském Středisku pro budování míru mezi národy, později přijala místo v Ženevě jako zástupkyně zvláštního představitele úřadu generálního tajemníka, kde se opět věnovala oblasti lidských práv. V roce 1997 přišla do New Yorku a působila jako náměstkyně generálního tajemníka; měla na starosti humanitární záležitosti. K jejímu zvolení generální tajemnicí přispěla jak politická hlediska a příznivý dojem z jejího vystupování v televizi, tak i kladná doporučení. K volbě došlo v době, kdy narůstalo napětí mezi Indií a Pákistánem, zeměmi, které vlastní jaderné zbraně. Indové pociťovali nad jejím zvolením takovou hrdost, že když navštívila Islámábád a přednesla Pákistánu předběžné návrhy týkající se odzbrojení, Indové ji podporovali, i přesto že úvodník pákistánských, anglicky psaných novin *Dawn,* Úsvit, Dillí popichoval, že „jen zbaběle mrká tváří v tvář zničení".

Dosud krátké působení Maly Čatterdžíové v OSN se vyznačovalo tím, že se k problémům stavěla přímo, osobně, a spoléhala přitom na svou inteligenci a charismatické vystupování, jimiž ulamovala hrot výbušným situacím. Právě díky tomu byla tato chvíle tak vzrušující — Ani věděla, že jsou v sázce lidské životy; hrozivé vyhlídky těch lidí ji nenechávaly lhostejnou a během posledních několika měsíců začala na Čatterdžíovou pohlížet jako na blízkou přítelkyni a kolegyni, hodnou úcty. A byla nesmírně zvědavá, jak si generální tajemnice s tímhle poradí. Jakmile CIA dostala varovnou zprávu o zajetí rukojmích, Ani si potvrdila, že v sále Rady bezpečnosti nejsou přítomni žádní delegáti, sledovaní štěnicemi.

Čatterdžíová jednala ve velkém poradním sále vedle své soukromé pracovny se svým zástupcem Takaharou z Japonska, se dvěma náměstky a šéfem ostrahy. Přítomni byli i zástupce pro řízení správy a vedoucí osobního oddělení; ten i jeho lidé telefonicky informovali vlády, jejichž delegáti byli mezi rukojmími, o posledním vývoji situace. Schůzky se účastnil také Enzo Donati, poradce Maly Čatterdžíové.

O tom, že by se výkupné skutečně zaplatilo, se hovořilo jen velmi málo; i kdyby se podařilo požadovanou částku sehnat, o čemž se stejně dalo pochybovat, i tak by ji generální tajemnice nemohla předat. V roce 1973 stanovily Spojené národy pravidlo, jak postupovat v případech, že je požadováno výkupné za unesené pracovníky OSN. Rada bezpečnosti navrhla, aby v takovém případě země, jíž nebo jichž se únos týká, jednaly podle zásad své vlastní politiky, a Valné shromáždění tento návrh potřebnou dvoutřetinovou většinou hlasů podpořilo. OSN bude vystupovat pouze jako vyjednavač.

S tím, že na výkupné přispěje, souhlasila zatím jen jedna ze zemí, jichž se záležitost týkala, a sice Francie; ostatní země se k tomu nemohly zavázat, buď proto, že neměly formální zmocnění, nebo proto, že zastávaly politiku nevyjednávání s teroristy. Spojené státy, jejichž delegátka Flora Meriwetherová byla mezi rukojmími, odmítly výkupné zaplatit, avšak souhlasily s tím, že se zúčastní dialogu s teroristy, pokud k němu dojde. Čatterdžíová a její pracovní štáb souhlasily s tím, že se na dotyčné země znovu obrátí, až uplyne lhůta daná teroristy.

Problém, který bylo třeba řešit ihned a rychle, spočíval v tom, kdo bude v nastalé krizi rozhodovat. Kdyby byli zadržováni jen návštěvníci, kteří přišli na prohlídku budovy, jedinou

právní působnost by měl Vojenský výbor plukovníka Ricka Motta; tak tomu však nebylo. Podle Charty mohou rozhodnutí, týkající se Rady bezpečnosti, přijímat pouze sama Rada nebo Valné shromáždění. Protože předseda Rady bezpečnosti Stanislaw Zintel z Polska byl také mezi rukojmími a protože se Valné shromáždění nemohlo sejít, Čatterdžíová určila, že o dalších krocích bude rozhodovat generální tajemnice jakožto čelná představitelka Valného shromáždění.

Ani měla podezření, že tohle je vůbec poprvé v dějinách Spojených národů, kdy se o nějakém opatření rozhodlo bez hlasování. A samozřejmě, že se tak stalo až zásluhou ženy.

Když byla vyřízena tato záležitost, Mott oznámil, že policejní jednotky OSN byly staženy z okolí budovy a rozmístily se v okruhu kolem sálu Rady bezpečnosti. Přítomné činitele krátce informoval, že útok mohou provést síly OSN nebo zásahová jednotka newyorského policejního oddělení, které nabídlo pomoc svých lidí.

„Nemůžeme plánovat žádnou vojenskou protiakci, dokud nezískáme nějakou lepší představu o tom, co se tam děje," řekl. „Za dveřmi sálu Poručenské rady poslouchají dva moji policejní důstojníci. Ale v chodbách, kterými mají přístup média, teroristé instalovali detektory pohybu, takže tam nemůžeme. Taky vyřadili bezpečnostní kamery v sále Rady. Zkusíme použít optotronické objektivy. Pod sálem jsou komory, z nich ručními vrtačkami uděláme do podlahy sálu dva malé otvory a těmi objektivy prostrčíme; jsou tenké jako dráty. Bohužel, záběry budeme mít až dost dlouho po té devadesátiminutové lhůtě. Snímky těch vrahů, zachycené sledovacími kamerami, jsme poslali do úřadoven Interpolu v Londýně, Paříži, Madridu a Bonnu, a také policii v Japonsku, v Ciudad de Mexico a v Moskvě. Doufáme, že něco z toho přepadení bude podobné tomu, co tamní agenti už někdy viděli."

„Otázkou je - opravdu některého z rukojmích zabijí?" zeptala se generální tajemnice.

„Já myslím, že ano," odpověděl Mott.

„A kdo získal takové poznatky?" ozval se kdosi; Ani byl ten hlas neznámý, rovněž přízvuk nedokázala určit.

„Je to můj vlastní *poznatek!"* odtušil Mott; podle toho, jak vyslovil slovo „poznatek", si ho Ani dovedla živě představit, jak si v bezmocném zoufalství ukazuje na hlavu. „Nemají teď co ztratit, když zabijí znovu."

„Tak co máme na vybranou, než lhůta vyprší?" ptala se dál generální tajemnice.

„Z vojenského hlediska? Moji lidé jsou ochotni jít tam i bez těch záběrů, když budou muset," prohlásil Mott.

„A jsou na takovou akci připravení?" namítla generální tajemnice.

Na tuhle otázku mohla odpovědět Ani; zásahová jednotka Vojenského výboru na akci připravená není. Žádnou bojovou operací neprošla a navíc nemá dost lidí. Kdyby jeden či dva její klíčoví příslušníci padli, není nikdo, kdo by je nahradil. Potíž spočívala v tom, že stejně jako počet ostatních pracovníků Sekretariátu i vojenský personál OSN byl za posledních několik let zredukován o pětadvacet procent; navíc právě ti nejschopnější odešli do soukromého sektoru jako ochranka v různých firmách nebo do represivních orgánů, kde našli lepší možnosti pro postup i vyšší plat.

Jsme připravení jít a s tou patovou situací skoncovat," odpověděl Mott. „Ale musím být upřímný, paní; když tam vtrhneme s úmyslem ty teroristy vyřídit, s velmi vysokou

pravděpodobností dojde ke ztrátám, a to nejen mých lidí, ale i mezi zpanikařenými delegáty a dětmi.“

„To nemůžeme riskovat!“

„Určitě bychom měli lepší vyhlídky, kdybychom si počkali na výsledky průzkumu situace,“ připustil Mott.

„A co použít plyn?“ navrhl Takahara.

„Ten sál je moc velký,“ namítl Mott. „Dostat tam dost plynu větracím systémem by trvalo přinejmenším sedmdesát vteřin, o něco méně by stačilo, kdyby se tam dveřmi hodily plynové granáty. Tak či tak by teroristi měli dost času, aby si nasadili masky, jestli je mají, nebo prostříleli ta dvě okna, aby se plyn zředil a ztratil většinu účinnosti, pobili rukojmí, jakmile by si uvědomili, co se děje, případně se přemístili jinam a rukojmí přitom použili jako štít. Jestli mají otravný plyn, jak prohlásili, řekl bych, že masky podle všeho mají taky.“

„Oni ty rukojmí stejně chtějí všechny zabít,“ ozval se jeden z náměstků generální tajemnice; Ani si byla téměř jistá, že to promluvil Fernando Campos z Portugalska, jeden z mála militantně naladěných, jemuž generální tajemnice naslouchala. „Když tam vpadneme hned, zachráníme snad aspoň někoho.“

Kolem stolu se ozvalo nesouhlasné mručení; generální tajemnice si vyžádala ticho a vrátila slovo Mottovi.

„Opakuji - osobně doporučuji počkat, až budeme mít nějaké záběry zevnitř,“ uzavřel Mott. Jenom tak uvidíme, kde je nepřítel a kde jsou rukojmí.“

„Za ten čas navíc i za ty vaše záběry zaplatí delegáti životem,“ prohlásil člověk, o němž se Ani domnívala, že je to Campos. „Já říkám, abychom tam šli a skončili to.“

Čatterdžíová zatím odložila vojenskou stránku na později a zeptala se Motta, jestli má nějaké další návrhy. Plukovník řekl, že také uvažoval o tom, že by se uzavřel přívod vzduchu a odpojil elektrický proud, nebo že by se zapnula na vyšší výkon klimatizace; tím by se teroristům pobyt v sále znepříjemnil. Avšak on i Vojenský výbor již dříve došli k závěru, že něco podobného by spíš působilo provokativně, než aby to bylo k užitku. Prohlásil, že zatím ale na nic jiného nepřišli.

Na krátkou chvíli zavládlo ticho. Ani si uvědomila, že již ubíhá poslední půlhodina stanovené lhůty; měla silný dojem, že Čatterdžíová udělá to, co vždycky.

„Pro to, co navrhli plukovník Mott a pan Campos, mám porozumění, těm teroristům nicméně nemůžeme dát to, co chtějí,“ prohlásila generální tajemnice nakonec; její zastřený hlas zněl tišeji než obvykle. „Ale je třeba učinit nějaké vážné gesto, kterým dáme najevo, že jsme si vědomi, jaký je jejich status.“

„Jejich status?“ podivil se Mott.

„Ano.“

„A *co* by to tak asi mělo být, paní?“ vyrazil ze sebe Mott. Jsou to nemilosrdní vrazi -“

„Plukovníku, teď není vhodná doba na to, abychom vyjadřovali nějaké své rozhořčení,“ přerušila ho generální tajemnice. „Protože jim nechceme dát, co chtějí, musíme jim dát to, co máme.“

„A máme co?“

„Pokoru.“

„Prokrista!“ zamumlal Mott.

„Jsme v jiné situaci, než když jste vy kdysi velel jednotkám SEAL,“ prohlásila Čatterdžíová přísně. „Budeme 'hledat řešení pomocí vyjednávání, dotazů, zprostředkování, smírného řešení, rozhodčího řízení'-“

„Chartu znám, paní,“ přerušil ji Mott. „Tu ale nesestavovali pro *takovouhle* situaci.“

„Tak ji upravíme. Ta trocha pokory je správná; musíme uznat, že je v moci těch lidí naše delegáty a ty děti zabít nebo propustit. Možná, že když se před nimi skloníme, získáme čas a důvěru.“

„Určitě nám to ale nezíská jejich úctu,“ prohlásil Mott.

„S tím nesouhlasím, plukovníku,“ ozval se Takahara. „Už se stalo, že podvolení se může teroristy obměkčit; ale zajímá mě jedno, paní generální tajemnice: jak se vlastně chcete před nimi ‚skloniť?“

Takahara Ani vždy něčím překvapil; kam až historie sahá, japonští vůdci nikdy příliš nevynikali ochotou ke smírným řešením — leda když předstírali, že chtějí mír, a zatím se připravovali na válku. Takahara takový nebyl; byl to upřímný pacifista.

„Půjdu za nimi,“ prohlásila Čatterdžíová. „Vysvětlím náš zájem na tom, abychom jim pomohli, a požádám je, aby nám poskytli čas k tomu, abychom jim umožnili obrátit se se svými požadavky na příslušné země.“

„Tímhle ale navrhujete něco jako *obléhání!“* odporoval Mott.

„Dávám mu přednost před krveprolitím,“ odtušila generální tajemnice. „A kromě toho musíme věci řešit po řadě; když se nám podaří dosáhnout odkladu, třeba dokážeme nalézt i způsob, jak tu situaci nějak zklidnit.“

Ozval se opět Takahara: „Rád bych vám připomněl, paní, že ti vrazi prohlásili, že neuznávají žádné vyjednávání, pouze oznámení, že dostanou peníze a prostředek k přepravě.“

„Nezáleží na tom, jestli něco uznávají; hlavně, když mě vyslechnou,“ řekla generální tajemnice.

„Ale jo, jedno uznávají: střelbu,“ poznamenal Mott. „Ti netvorové si cestu do Rady bezpečnosti *prostříleli!* Nemají co ztratit, i když postřílejí ještě pár dalších lidí.“

„Pánové, to výkupné nemůžeme zaplatit; a útok na sál Rady nedovolím,“ prohlásila Čatterdžíová. Nyní bylo Ani jasné, že generální tajemnice brzy nebude vědět kudy kam. „Na nás se hledí jako na ty nejlepší diplomaty na světě, a nyní *nemáme* jinou volbu než diplomacii. Plukovníku Motte, doprovodíte mě do sálu?“

„Samozřejmě.“

Na jeho hlase bylo znát, že se mu ulevilo; Čatterdžíová jedná chytře, když půjde s vojákem po boku. *Hovoř mírně, a měj s sebou pořádně velký klacek.*

Ani slyšela pokašlávání a hluk odstrkovaných židlí. Pohlédla na časový údaj na monitoru; generální tajemnici zbývá do vypršení lhůty sedm minut, právě tolik, aby došla do sálu Rady. Štěnice tam bude krátce po ní. Ani si sňala sluchátka, otočila se k telefonu a zavolala Davidu Battatovi. Linka byla zabezpečená a hovor šel přes technicky dokonalé zařízení TAC-SAT 5 v jejím stole.

Telefon se ozval, právě když po něm sahala. Zvedla sluchátko; volal Battat.

„Aha, tak jste tam,“ řekl.

„Jsem; odřekla jsem rande s nedočkavým nápadníkem a šla sem, hned jak tohleto vypuklo."

„Hodná holčička," pochválil ji dvaapadesátiletý rodák z Atlanty.

Aniny prsty svírající sluchátko zbělely, Battat nebyl zrovna z těch nejhorších, a Ani si nemyslela, že ji chce nějak ponížit. Ve svém špionážním pánském klubu si takovéhle chování prostě osvojil a stalo se jeho zvykem.

„To přepadení začalo zrovna, když tady šly zprávy. Bože, jak rád bych tam byl! Jak to vypadá?"

Ani svého nadřízeného seznámila s tím, co má generální tajemnice v plánu. Battat ji vyslechl a povzdechl si. . „Ti teroristi toho Švéda oddělají," řekl.

„Možná, že ne; Čatterdžíová je v tomhle moc dobrá."

„Diplomacii nikdo nevymyslel k tomu, aby se tyranům zasypávaly pudrem zadky, a ještě jsem nezažil, aby to vydrželo nadlouho," prohlásil Battat. „A to je jeden z důvodů, proč volám. Asi před dvaceti minutami se mi ozval jeden, co u nás kdysi pracoval, jmenuje se Bob Herbert; teď dělá ve Středisku pro řešení krizových situací a potřebuje místo, kam by se upíchnul se svou jednotkou SWAT. Když jim to nahoře posvětí, můžou podniknout něco pro to, aby ty děti dostali ven. Hoši odtud bez problémů nasadí diplomatickou bezpečnostní službu, pokud ovšem do toho nenamočí nás. Asi tak do devadesáti minut čekejte generála Mika Rodgerse, plukovníka Bretta Augusta a spol."

„Ano, pane."

Ani zavěsila, a než si zase nasadila sluchátka, chvíli počkala. Zpráva o Středisku ji překvapila a potřebovala vteřinku na to, aby to překvapení strávila. Generální tajemnici poslouchala tři hodiny; o vojenském zásahu Spojených států nepadlo ani slovo. Nechtělo se jí věřit, že by se Spojené státy někdy vojensky zapojily do nějaké operace na půdě OSN.

Ale jestli je to pravda, pak ona bude u toho a bude sledovat vývoj operace. A možná by mohla přispět k sestavení plánu útoku.

Za normálních okolností by bylo podnětné ocitnout se uprostřed toho, čemu se v CIA eufemisticky říká „událost", zvlášť, když tu existuje ona vzdálená, avšak viditelná „protiudálost". Jenže tyhle okolnosti nejsou normální.

Opět pohlédla na monitor; viděla podrobný plánek budovy OSN a ikony, ukazující místa, kde právě operují štěnice. Dívala se, jak postupuje ta, která sleduje Čatterdžíovou; dohoní ji ani ne za minutu.

Nasadila si sluchátka. Tyhle okolnosti nejsou normální proto, že uvnitř budovy OSN operuje skupina lidí — skupina, jejíž činnost závisí na tom, že ona bude monitorovat všechno, co generální tajemnice řekne nebo naplánuje. Skupina, která nemá s CIA nic co do činění; skupina vedená člověkem, se kterým se Ani setkala v Kambodži, když tam hledala nové agenty. Člověkem, který pracoval pro CIA v Bulharsku a kterého stejně jako ji rozčarovalo, jak s ním „Společnost" zachází. Člověkem, který řadu let strávil budováním svých vlastních mezinárodních kontaktů, byť ne proto, aby mu pomáhaly shromažďovat zpravodajské informace. Člověkem, kterému nezáleží na tom, jaké je kdo národnosti nebo pohlaví, ale jen na tom, co dotyčný dokáže.

Proto Ani přišla do kanceláře již v sedm hodin. Ne až po začátku útoku, jak řekla Battatovi. Přišla sem proto, že chtěla být na místě ještě před útokem, chtěla mít jistotu, že až se s ní

Georgijev spojí svým zakódovaným telefonem, bude mu moci poskytnout informace, které potřebuje. Monitorovala také účet v Curychu; jakmile na něj peníze dojdou, poukáže je na desítku dalších účtů v řadě zemí a pak zamete stopu. Vyšetřovatelé na ni nikdy nepřijdou.

Georgijevův úspěch bude i jejím úspěchem. A její úspěch zase bude úspěchem jejích rodičů; s jejím podílem ze dvou set padesáti milionů dolarů se rodiče konečně dočkají uskutečnění Amerického snu.

Ironií zůstávalo, že se Battat mýlil ve dvou věcech; Ani Hamptonová není holčička, ale i kdyby ano, nebude tím, čemu Battat říkal „hodná“ holčička.

Ona je výjimečná holčička.

18 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.29

Mala Čatterdžíová měřila jen něco přes sto padesát pět centimetrů a stříbrovlasému důstojníkovi, kráčejícímu kousek za ní, sahala sotva po bradu. Tělesná výška generální tajemnice však nepředstavovala pravé měřítko její postavy; její tmavé oči byly velké a zářivé, pleť snědá a hladká, jemné černé vlasy, prokvetlá šedinami, jí sahaly na ramena módně ušitého černého kostýmu. Jediné šperky, které na sobě měla, byly hodinky a malé perlové náušnice.

Po jmenování do funkce si za oděv nezvolila tradiční sárí, čímž zavdala příčinu k velmi hlasitým protestům doma. I její otec se zlobil; ale jak prohlásila v interview pro *Newsweek,* ona tu zastupuje všechny lidi a všechny náboženské směry, ne pouze svou rodnou zemi a ostatní hindy. Návrh indickopákistánské dohody o odzbrojení naštěstí odsunul otázku sárí stranou a umlčel také důrazně pronášené námitky některých členských zemí proti tomu, že si světově významná instituce zvolila do svého čela osobnost oblíbenou médii, a ne některého mezinárodně proslulého diplomata.

Mala Čatterdžíová nepochybovala o tom, že na tuhle práci bude stačit; ještě nikdy se nesetkala s problémem, který by nešel řešit tak, že nejprve přijde na řadu smírný, vstřícný čin. Za mnoha konflikty stojí například potřeba zachovat si tvář; stačí pouze tuto potřebu odstranit a konflikt se často vyřeší sám.

Tohoto přesvědčení se pevně držela, i když s plukovníkem Mottem sjížděla výtahem do druhého poschodí. Přístup do této části budovy byl dovolen jen vybraným reportérům; cestou do sálu Rady bezpečnosti generální tajemnice odpověděla na pár dotazů.

„Doufáme, že se záležitost vyřídí mírovými prostředky... dáváme přednost bezpečnosti a zachování lidského života... modlíme se, aby rodiny rukojmích i obětí měly sílu...

Přesně tato slova nebo slova podobná pronášeli generální tajemníci už tolikrát a na tolika místech ve světě a donekonečna je omílali, až se z nich stala téměř mantra. Přesto však zde ta slova zněla velmi odlišně; zde nešlo o případ, kdy spolu lidé bojují, nenávidí se a umírají již celé roky. Charakter téhle války byl cosi nového a nepřítel byl odhodlaný téměř ke všemu. Ta slova jí vycházela z duše, nikoli z paměti. Také to nebyla jediná slova, která jí přišla na mysl. Když nechala reportéry za sebou, ona a plukovník procházeli kolem velké mozaiky znázorňující biblické *Zlaté pravidlo,* hlásající *„A* jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně čiňte“. Mozaika byla zhotovena podle obrazu namalovaného Normanem Rockwellem a byl to dar Spojených států ke čtyřicátému výročí Spojených národů.

„A jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně čiňte,“ modlila se Čatterdžíová v duchu za to, aby se tato výzva splnila i zde.

Představitelé členských zemí Rady bezpečnosti se shromáždili severně od sálu Ekonomické a sociální rady; mezi ním a přilehlým sálem Poručenské rady se rozestavilo sedmadvacet členů ostrahy, všichni, koho měl plukovník Mott pod svým velením. Dorazila i skupina z Lékařského střediska Newyorské univerzity. Všichni se přihlásili jako dobrovolníci.

Generální tajemnice a plukovník se přiblížili ke dveřím sálu Rady bezpečnosti; zůstali stát několik kroků před nimi a plukovník sňal z opasku vysílačku, již nastavenou na příslušnou frekvenci. Zapnul ji a podal generální tajemnici. Ruka, kterou si ji od něj vzala, byla studená. Podívala se na hodinky; ukazovaly půl jedenácté.

Cestou sem si v duchu opakovala slova, která řekne, aby se vyjádřila co nejsrozumitelněji. *Tady generální tajemnice Čatterdžíová. Můžu dovnitř?*

Jestli ji teroristé vpustí, jestli lhůta vyprší, aniž by někdo zemřel, bude možné s nimi hovořit; vzikne prostor pro vyjednávání. Třeba se jí podaří přemluvit je, aby si nechali ji výměnou za ty děti. O tom, jaký bude její další osud, již neuvažovala; pro vyjednavače představuje účel vše, prostředky jsou až na druhém místě. Pravda, klam, riziko, soucítění, lhostejnost, odhodlání, svody; to vše představuje zákonné platidlo.

Štíhlými prsty pevně sevřela vysílačku a přiložila ji k ústům; musí mluvit důrazně, avšak bez patrného odsudku. Polkla, aby jí snad slova neuvázla v hrdle; její hlas musí znít také jasně. Navlhčila si rty.

„Tady generální tajemnice Mala Čatterdžíová," pronesla pomalu. Rozhodla se, že přidá i své křestní jméno, aby se představila neformálně. „Můžu dovnitř?"

Následovalo ticho; vysílačka mlčela. Teroristé říkali, že budou poslouchat na téhle frekvenci; museli ji slyšet. Generální tajemnice by mohla přísahat, že slyší tlukot Mottova srdce; svoje slyšela zcela určitě, znělo to, jako kdyby jí o uši drhl skelný papír.

Za okamžik se za dveřmi ozvalo hlasité třesknutí, následované pronikavými výkřiky z hloubi sálu. Vzápětí se otevřelo bližší křídlo dveří a ven vypadl Švéd, ale bez zadní poloviny hlavy.

Ta zůstala na stěně uvnitř sálu.

19 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.30

Paul Hood se již uklidnil a vrátil se do bufetu; došel tam právě ve chvíli, kdy dorazili představitelé policie ministerstva zahraničí. Protože všichni rodiče byli občany Spojených států, americký velvyslanec požádal, aby byli neprodleně odvedeni na ministerstvo zahraničí na opačné straně První Avenue. Jako důvod se uváděla jejich bezpečnost, Hood však měl podezření, že jde hlavně o státní suverenitu; Spojené státy si nepřály, aby ve věci teroristického útoku na mezinárodní půdě americké občany vyslýchali příslušníci nějaké cizí země. Kdyby se některé vládě nebo jejím představitelům dovolilo zadržovat Američany, kteří nejsou obviněni z porušení cizích nebo mezinárodních zákonů, vznikl by nebezpečný precedens.

Žádnému z rodičů se nezamlouvalo, že odcházejí z budovy, v níž zůstaly v zajetí jejich děti, přesto však šli; doprovázel je zástupce náčelníka ostrahy Bill Mohalley z ministerstva zahraničí. Hood odhadoval, že tmavovlasému Mohalleymu je asi padesát let; z držení jeho těla s mohutnými, dozadu staženými rameny a ze strohého, velitelského chovám usoudil, že na ministerstvo přešel pravděpodobně z armády. Mohalley rodičům zopakoval, že jejich vlastní vláda je ochrání lépe a poskytne jim lepší informace. Obě tvrzení považoval Hood za pravdivá, třebaže mu vrtalo hlavou, kolik jim toho vláda vlastně může říct. Americkými bezpečnostními systémy pronikli ozbrojení teroristé a dostali se do budovy OSN. Když se dětem něco stane, budou následovat žaloby, jaké nemají obdoby.

Vycházeli z bufetu a začali vystupovat po středním schodišti; vtom se budovou rozlehl zvuk výstřelu ze sálu Rady bezpečnosti.

Všichni se zastavili; potom do hrůzného ticha zaznělo několik vzdálených výkřiků.

Mohalley všechny vyzval, aby si pospíšili dál po schodech; než se pohnuli, trvalo to okamžik, který jim připadal jako věčnost. Někteří rodiče se naléhavě dožadovali toho, že se vrátí do novinářské místnosti, aby setrvali poblíž svých dětí. Mohalley jim řekl, že tu oblast už uzavřela bezpečnostní služba OSN, a nelze se tam vrátit. Důrazně naléhal, aby šli dál. Musí je dostat do bezpečí a potom zjistit, co se stalo. Pokračovali tedy v cestě; několik matek a pár otců se rozplakalo.

Hood vzal Sharon kolem ramen; v nohou cítil slabost, avšak pomáhal jí jít dál. Ozval se jen jeden výstřel; z toho si vyvodil, že teroristé zabili rukojmí. To vždy považoval za ten nejhorší způsob smrti; člověk zemře oloupen o vše jen proto, že někdo chce druhým ukázat, že si cosi umínil a nemá v úmyslu od toho ustoupit. Život, proměněný v krvavý, neosobní vykřičník, konec lásek a snů, jako kdyby nic neznamenaly. Pomyšlení na něco takového přímo mrazilo.

Když došli do haly, ozvala se Mohalleyho vysílačka; ustoupil stranou, aby zprávu přijal, a rodiče zatím jeden po druhém vyšli do reflektorem osvětleného parčíku mezi budovou Valného shromáždění a budovou na náměstí United Nations Plaza číslo 866. Tam se jich ujali dva Mohalleyho pobočníci.

Zpráva byla krátká; Mohalley pak dohonil čelo skupiny. Zatímco ho rodiče míjeli, požádal Hooda, zda by s ním mohl na okamžik mluvit.

„Samozřejmě," odpověděl Hood; cítil, jak mu vyschlo v ústech. „Bylo to rukojmí? Ten výstřel?"

„Ano, pane; jeden z diplomatů."

Hooda se zmocnila nevolnost a současně se mu ulevilo. Sharon se zastavila několik kroků od něj; pokynem ji vyzval, aby šla dál, že je všechno v pořádku. V téhle chvíli měl výraz *v pořádku* velmi relativní význam.

„Pane Hoode," pokračoval Mohalley, „v rychlosti jsme si prošli údaje o všech rodičích, a přišel i záznam o vás z Operačního centra —"

„Tu funkci jsem složil," přerušil ho Hood.

„To víme; ale vaše rezignace vstoupí v platnost až za dvanáct dní. A my tu teď máme vážný problém, se kterým nám můžete pomoct."

Hood na něj pohlédl. „Problém jakého druhu?"

„To vám teď nemůžu říct," odtušil Mohalley.

Hood vlastně ani neočekával, že mu to Mohalley poví; určitě ne tady. Ministerstvo zahraničí je ohledně utajení všeho, co se odehrává mimo jeho úřad, vysloveně paranoidní, ačkoli zde našla paranoia oprávnění. Každý diplomat, každý konzulát tuje proto, aby přispěl své zemi; to znamená „být v obraze", a způsoby splnění tohoto úkolu sahají od poslouchání za dveřmi až po elektronický odposlech rozhovorů.

„Rozumím; ale týká se to téhle situace?" naléhal Hood.

„Ano, pane; půjdete se mnou?" Mohalley to vyslovil spíš jako sdělení než jako otázku.

Hood pohlédl směrem k nádvoří. „A moje manželka -"

„Řekneme jí, že potřebujeme vaši pomoc. Pochopí to. Prosím, pane, tohle je důležité!"

Hood se zadíval do náčelníkových ocelově šedých oči a část jeho nitra, ta, která se cítila vůči Sharon provinilá, chtěla Mohalleyho poslat k čertu. Lowell Coffey kdysi filozoficky prohlásil: *„Potřeby domoviny stojí výš než potřeby domova." A* přesně proto Hood odešel z vládních služeb. Právě byl zastřelen delegát; a jeho vrazi — vrazi, kteří prohlásili, že jsou neodvolatelně rozhodnuti každou hodinu zabít někoho dalšího —, zadržují jejich dítě. Hood by měl být u své ženy.

Jiná část jeho nitra však odmítala jen sedět a čekat, až druzí budou jednat. Jestli může něčím Harleigh pomoci, nebo jestli může obstarat informace pro Rodgerse a skupinu Striker, potřebuje být na místě dění a také něco v tom směru udělat. Doufal, že Sharon to opravdu *pochopí.*

„Tak dobrá."

Otočili se a chvatně vykročili k nádvoří; zamířili k První Avenui, od Dvaačtyřicáté ulice až po Sedmačtyřicátou uzavřené policejními vozy. Za nimi se tyčila stěna oslnivého světla televizních reflektorů. Na hlavní třídě parkovaly tři vozy pohotovostní radiohlídky newyorského policejního oddělení s četou pro zajištění uprchlíků — to kdyby teroristé byli Američané. Přijeli i pyrotechnici ze Sedmnáctého obvodu, také se svým vozidlem. Nahoře kroužily modrobílé vrtulníky Bell-412, patřící leteckému oddílu newyorského policejního oddělení; jejich mocné reflektory osvětlovaly celé prostranství. Z budovy OSN a z mrakodrapů na opačné straně hlavní třídy ještě stále evakuovali úklidové pracovníky a asistenty diplomatů.

V záři bílých světel Hood viděl, jak jeho ženu, přízračně bledou, odvádějí spolu s ostatními rodiči na druhou stranu ulice. Otáčela se dozadu, jestli ho někde nezahlédne; zamával na ni, ale to už je od sebe oddělily vozy radiohlídky na straně, kde stála budova OSN, a policejní kordon naproti.

Hood následoval Mohalleyho směrem ke Dvaačtyřicáté ulici, kde již čekal černý sedan ministerstva zahraničí. Oba nasedli dozadu a za pět minut již projížděli obnoveným tunelem Queens-Midtown ven z Manhattanu.

Hood poslouchal, co mu Mohalley říká, a z toho, co slyšel, měl dojem, že jako hlupák naběhl na pěst, že ho události postrkují k tomu, aby udělal velký krok špatným směrem.

20 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.31

Při zvuku výstřelu v sále Rady se plukovník Mott okamžitě postavil před generální tajemnici, tak aby ji kryl; kdyby se střílelo dál, odstrčil by ji dozadu, kde stál oddíl jeho lidí. Policisté se okamžitě chopili štítů, naskládaných po straně, a postavili se za ně.

Tím jedním výstřelem to však skonalo, zůstal jen štiplavý zápach korditu, zalehlé, jakoby vatou ucpané uši, a mrazivé ochromení z té popravy, vymykající se veškerému chápání.

Generální tajemnice zírala před sebe; její mantra zklamala. Zahynul člověk, a právě tak zemřela i naděje.

Už dřív viděla smrt, zobrazovanou ve filmech svého otce; na videozáznamech, pořízených organizacemi pro lidská práva, viděla i to, co po sobě zanechala genocida. Nic z toho však takhle zblízka nezachytilo odlidšťující realitu vraždy. Dívala se na mrtvého, ležícího hrudí na dlaždicích; obličej bez života, jednou tváří na podlaze a natočený k ní, vypadal jako vymodelovaný z bílé hlíny, ústa i oči doširoka rozevřené. Pod ním se do všech stran rozlévala krev. Muž ležel s pažemi zkroucenými pod tělem, chodidla vybočená do opačných směrů. Kde je stín *Atmanu,* hinduistické věčné Duše světa, z níž všechny duše pocházejí a do níž se jako do věčné existence vracejí, jak o tom hovoří její víra? Kde je důstojnost, kterou si podle tohoto učení údajně všichni s sebou bereme, když vstupujeme do cyklu věčnosti?

„Odneste ho," řekl Mott; těch pouhých pár okamžiků, než ta slova ze sebe vypravil, se zdálo nekonečně dlouhých. „Není vám nic?" zeptal se generální tajemnice.

Zavrtěla hlavou.

K mrtvému přistoupili zdravotníci z pohotovostního oddílu a delegátovo tělo naložili na nosítka; jeden z nich přiložil na zející ránu v hlavě tlustou vrstvu gázy, spíš proto, že se to tak slušelo, než kvůli tomu, aby delegátovi nějak pomohl; tomu již pomoci nebylo.

Ostatní představitelé zemí OSN, shromáždění za ostrahou, stáli nehybně a mlčky, obličeje zsinalé. Diplomaté se setkávají s hrůznými jevy denně, avšak jen zřídka hrůzu sami takhle prožívají.

Teprve po dlouhé době si generální tajemnice uvědomila, že drží v ruce vysílačku; vzpamatovala se a promluvila do mikrofonu. „Proč jste to udělali? Muselo to být?"

Po krátké chvíli ticha kdosi odpověděl. „Tady Sergio Contini."

Contini byl italský delegát. Jeho hlas, obvykle mocný, zněl slabě a zadýchaně.

Plukovník Mott se otočil ke generální tajemnici. Svíral pevně čelisti a v očích mu seděl vztek; zjevně věděl, co bude následovat.

„Mluvte dál, *signore* Contini," řekla Čatterdžíová; na rozdíl od Motta stále ještě chovala naději.

„Řekli mi, abych vám oznámil, že příští obětí budu já." Vyslovil to pomalu, přerývaně. „Zastřelí mě přesně za jednu -" zarazil se a odkašlal si „- přesně za hodinu. Do té doby přerušují veškeré další spojení."

„Prosím, řekněte jim, že si přeji jít dovnitř," naléhala generální tajemnice. „Řekněte jim, že chci -"

„Už neposlouchají," ozval se Mott.

„Prosím?"

Plukovník ukázal na malý červený indikátor na přístroji; světélko nesvítilo.

Ruka generální tajemnice zvolna klesla. Plukovník se mýlil: teroristé ani nezačali poslouchat. „Za jak dlouho budeme mít nějaké záběry tam zevnitř?" zeptala se.

„Hned pošlu někoho dolů, aby to zjistil. Udržujeme rádiové ticho, pro případ, že nás odposlouchávají," odpověděl Mott.

„Rozumím." Vrátila mu vysílačku.

Mott pak dvěma dalším členům ostrahy přikázal, aby setřeli delegátovu krev; kdyby museli vpadnout do sálu, nechtěl, aby po ní někdo uklouzl.

Zatímco hovořil se svými lidmi, někteří z představitelů se tlačili dopředu; vyzval ostrahu, aby je nepouštěla dál, nechtěl, aby někdo překážel v cestě do sálu. Kdyby se některému z rukojmích podařilo dostat ven, chtěl si uchovat možnost ho chránit.

Čatterdžíová se otočila ke skupině zády a přistoupila k velkému oknu, vedoucímu na přední nádvoří. Tam venku obvykle pulzoval život i v noci; vodotrysk stříkal, projíždělo tam jedno auto za druhým, všude spousta rekreačních běžců, lidé venčili psy, v oknech na druhé straně ulice se svítilo. Nyní nad těmito místy nelétaly ani vrtulníky - nejen proto, že dole mohlo dojít k explozi, ale i pro případ, že teroristé mají komplice. Byl asi zastaven i provoz nákladních lodí a výletních člunů na East Riveru.

Celá oblast zůstala ochromená. Ona také.

Třaslavě se nadechla; sama sebe přesvědčovala, že smrti delegáta se nedalo ničím zabránit. Výkupné nemohou dát dohromady, i kdyby s tím členské země souhlasily. Nemohou vzít sál Rady útokem, aniž by to vedlo k dalším vraždám. Nemohou vyjednávat, třebaže se o vyjednávání pokoušeli.

A náhle si uvědomila, co udělala špatně: jednu věc, nepatrnou, přesto však významnou.

Sdělila delegátům, že jde do poradní místnosti a o delegátově smrti informuje jeho rodinu; pak se sem vrátí.

„A co uděláte?" zeptal se představitel republiky Fidži.

„To, co jsem měla udělat hned na začátku," odpověděla a zamířila k výtahu.

21 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 22.39

Když Reynold Downer zabil švédského delegáta, přistoupil ke Georgijevovi. Nikdo v sále se nepohnul ani nepromluvil, jen několik dětí plakalo a italský delegát se modlil. Ostatní maskovaní muži zůstali na svých místech.

Downer stál u Georgijeva tak blízko, že ten skrz kuklu cítil teplo jeho dechu. Na látce ulpěly kapičky krve.

„Potřebujeme si promluvit," řekl Downer.

„A o čem?" zašeptal zlostně Georgijev.

„O tom, jak přiložit do ohně," zavrčel Downer.

„Vrať se zpátky na místo," trval na svém Georgijev.

„Poslouchej přece! Když jsem otevřel ty dveře, viděl jsem venku v chodbě možná pětadvacet lidí z ostrahy, ozbrojené a se štíty."

„Eunuchové, co nic nezmůžou," odsekl Georgijev. „Žádný útok nebudou riskovat. O tom jsme přece mluvili. Dali by tím v sázku všechno."

„To vím." Downerův zrak zabloudil k zakódovanému telefonu v látkovém vaku, odloženém na podlaze. „Ale ten tvůj zdroj říkal, že se zaplacením souhlasila jen Francie. A tu zatracenou generální tajemnici jsme jako rukojmí nedostali, jak bylo v plánu!"

„To byla smůla, ale žádná katastrofa," odtušil Georgijev. „Ale bez nějakého takového přímluvce se obejdeme."

„To teda nevím jak," opáčil Downer.

„Necháme je čekat, až povolí. Jak Američanům dojde, že jsou v nebezpečí jejich děti, zaplatí všecko, co ostatní země odmítnou. Připočtou to ke svému dluhu OSN, vymyslí něco, jak nám to dát tak, aby si nezadali. A teď se vrať a dělej to, od čeho tu jsi."

„S tímhle nesouhlasím," stál na svém Downer. „Myslím, že je třeba přitlačit."

„Nic takového není třeba. Máme čas, jídlo i vodu —"

„Ale tohle já *nemyslím!"* přerušil ho Downer.

Georgijev po něm střelil pohledem; Australan si začíná vyskakovat. Přesně tohle od něj očekával —je to zatvrzelý, svárlivý typ, samé „ne", a to, co udělá, je průhledné a zacházející do krajnosti jako stylizovaná japonská dramata *kabuki.* Byl hotov Downera zastřelit, jeho i kteréhokoli ze svých lidí, když bude muset. Doufal, že to Downer z jeho očí pozná.

Downer se nadechl, a když promluvil, hovořil již klidněji; to, co vyjadřovaly Georgijevovy oči, si uvědomil.

Já jen říkám, že těm mizerům nedochází, že chceme ty peníze, a ne, že se s nima míníme vybavovat. Ta užvaněná Četrdžóová" — její jméno posměšně zkomolil, - „co pořád jen mlátí pantem, se pokoušela vyjednávat."

„To jsme čekali taky; a utnuli jsme jí to," opáčil Georgijev.

„Prozatím," zamručel Downer. „Zkusí to znova. Tihleti pitomci se *vždycky* jen vybavujou."

„A nikdy to k ničemu nevede. Jsme nachystaní pro všechny případy," připomněl mu Bulhar tiše. „Však oni *povolí!"*

Australan dosud držel v ruce pistoli, kterou zabil švédského delegáta, a při řeči jí mával. Já si stejně pořád myslím, že bysme měli přijít na to, co mají v plánu, a na ty hajzly *přitlačit.* Povídám — až zastřelíme toho italského delegáta, začneme s dětičkama. Třeba nejdřív trochu mučení, ať tam v chodbě slyší pár výkřiků; jako to dělali Rudí Khmerové v Kambodži. Drapli něčího psa a pomalu ho porcovali, až tu rodinu vytáhli pěkně ven z úkrytu. Zmáčknout je, aby to šlo rychleji.“

„Přece jsme věděli, že k tomu, aby si uvědomili, co chceme, bude potřeba pár kulek,“ odpověděl šeptem Georgijev. „Věděli jsme, že i když tihle zde budou ochotní obětovat delegáty, Spojené státy nedovolí, aby umíraly děti; ani když na nás zaútočí, ani když nic nepodniknou. A teď ti naposledy říkám - vrať se na místo. Budeme pokračovat podle plánu.“

Downer znechuceně odfrkl, zaklel a vzdálil se; Georgijevovy úvahy se vrátily k rukojmím. I s tímhle počítal; Reynold Downer nemá trpělivost,

ale v konfliktu a ve vypjaté situaci se vyzkouší odhodlání a posílí týmová práce.

Ale ne ve Spojených národech, pomyslel si opovržlivě; a příčina je prostá: Spojené národy prosazují pokoj a mír, ne prospěch. Pokoj a mír namísto toho, aby samy sebe vyzkoušely. Mír namísto záchrany života.

Georgijev bude bojovat tak dlouho, dokud ho nedostihnou pokoj a mír, před kterými není úniku - pokoj, ve kterém na konci své životní pouti odpočívá každý člověk.

22 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.08

Ohromný C-130 stál na postranní ranveji nedaleko letištní budovy Marine Air Terminal na La Guardiově letišti. Vrtule letounu teď běžely na volnoběh.

Když v roce 1939 budovu Marine Air Terminal otvírali, jmenovala se Overseas Terminal a sloužila zámořským letům. Tehdy sloužila jako hlavní budova letiště; stojí v těsné blízkosti bouřlivé Jamajské zátoky a byla určena pro cestující v „létajících člunech“, dopravním prostředku, jemuž se ve třicátých a čtyřicátých letech dávala při letech za moře přednost.

Nyní se budova Marine Air Terminal, postavená ve slohu art deco, krčí vedle ústřední letištní budovy Central Terminal Building i budov dalších, provozovaných jednotlivými leteckými společnostmi. V dobách, kdy byla Marine Air Terminal na vrcholu své slávy, procházely jí dějiny. Na takzvaný „stříbrný asfalt“, ve skutečnosti však černý, sestupovali politikové a hlavy států, filmové hvězdy a slavní umělci, význační vynálezci i světově proslulí cestovatelé a badatelé. Vždy tu byli pohotově reportéři, kteří tyto osobnosti při jejich příletu vítali zášlehy svých bleskových žárovek; venku pak čekaly limuzíny, aby tyto celebrity odvezly do města.

Dnešní noci procházely Marine Air Terminal dějiny jiného druhu. Na tmavé dráze stálo jedenáct členů skupiny Striker a generál Mike Rodgers, obklopení tuctem příslušníků vojenské policie. Paul Hood při pohledu na ně pěnil vztekem, doslova zarýval prsty do čalounění sedadla.

Mohalley mu cestou sdělil, že vojenští policisté, přidělení k velitelství letecké přepravy, přiletěli vrtulníkem z Fort Monmouthu v New Jersey.

„Podle informací, které jsem dostal, kongresový Výbor pro dohled nad zpravodajskou činností odmítl dát vaší skupině Striker povolení do téhle krizové situace zasahovat,“ vysvětloval Mohalley. „Předsedovi výboru zřejmě dělala starost pověst Strikeru ohledně přizpůsobování si pravidel, takže se spojil s Bílým domem a hovořil přímo s prezidentem.“

Nikdo se samozřejmě nenamáhal s tím, aby si připomněl pověst skupiny ohledně její úspěšnosti, pomyslel si Hood trpce.

„Prezident se pokoušel spojit s Mikem Rodgersem a zuřil, když se dozvěděl, že Striker už je ve vzduchu,“ pokračoval Mohalley. „Hned volal do Fort Monmouthu veliteli, plukovníku Kennethu Morningsideovi. Vůbec mě nepřekvapuje, že jsou tak neústupní,“ dodal. „Asi patnáct minut po tom, co teroristé vnikli do budovy, vydalo ministerstvo zahraničí obecně platný příkaz, že do komplexu OSN nesmí vstoupit žádná jednotka bezpečnostní policie. Myslím, že newyorské policejní oddělení dostalo podobný příkaz. O jakýkoli zásah musí písemně požádat generální tajemnice a jeho charakter i rozsah musí schválit velící důstojník jednotky.“

Když Hood tohle slyšel, začal se o Harleigh i ostatní děti bát víc než předtím. Jestli Striker nedostane povolení zachránit je, kdo to tedy dokáže? Beznadějné zoufalství však přemohl vztek, který se ho zmocnil při spatření Mika Rodgerse, Bretta Augusta a ostatních členů skupiny, zadržovaných policií. Tihle muži a ženy, tihle hrdinové proslavení v boji, si nezaslouží, aby se s nimi zacházelo jako s nějakými gaunery.

Vystoupil z auta a klusal ke skupině; Mohalley chvátal za ním. Od zátoky dul silný, solí nasycený vítr a Mohalley si musel přidržovat čepici, aby mu ji neodnesl. Hood vítr nevnímal; uvnitř to v něm vřelo zlostí, a ten pocit pálil víc než strach a bezmoc. Svaly celého těla se napínaly jako lana a mysl měl v jednom ohni. Jeho vztek se však nezaměřoval výhradně na tuto nehoráznost ani na OSN, která znovu prokazovala, že je k ničemu; jako olej, přiživující kdesi hluboko doutnající požár, i jeho vztek se rozléval do všech stran. Dokonce se přistihl, že má zlost i na Operační centrum za to, že tak rušivě zasáhlo do jeho života, na Sharon, že u ní nenacházel větší oporu, i na sebe, že se s tím vším tak špatně vypořádal.

Velitel brigády vojenské policie, podplukovník Solo, malý, podsaditý a plešatící člověk blížící se čtyřicítce, jim vyšel v ústrety. Jeho oči hleděly neústupně a ve tváři měl výraz napovídající, že s ním není lehké pořízení.

Mohalley Hooda dohonil a podplukovníkovi se představil; ještě stačil říci také Hoodovo jméno, Hood se však nezastavil, již prošel kolem důstojníků a mířil ke kruhovému kordonu vojenských policistů. Podplukovník se zamračil, otočil se a rázně vykročil za ním; Mohalley ho následoval.

Hood se zastavil jen kousek před policisty; užuž se chystal proklestit si mezi nimi ramenem cestu — stál od nich skutečně jen kousíček. Uvažoval však ještě natolik rozumně, aby si připomněl, že když na tyhle lidi půjde zostra, prohraje.

Podplukovník se před něj postavil. „Promiňte, pane —“ začal.

Hood si ho nevšímal. „Miku, jak —“

„Už jsem se ocitl v horších situacích,“ odtušil Rodgers.

To byla pravda, to musel Hood uznat. Vědomí, že musí uvažovat dopředu, se připojilo ke zdravému rozumu a Hood se poněkud uvolnil.

„Pane Hoode!“ pronesl podplukovník naléhavým tónem.

Hood na něj pohlédl. „Podplukovníku Solo, tihle vojáci podléhají mně. Jaké máte rozkazy?“

„Dostali jsme příkaz zajistit, aby veškerý personál skupiny Striker nasedl zpátky do C-130 a zůstal na místě do té doby, než se letoun vrátí do Andrewsu,“ sdělil mu Solo.

„Prima,“ odtušil Hood znechuceně. „Lidi, kteří pro OSN představují jedinou naději, ať si Washington klidně posadí za čáru na lavičku a -“

„O tom jsem nerozhodl já, pane,“ řekl Solo.

„Já vím, podplukovníku, a taky se na vás nezlobím,“ odpověděl Hood; zlobil se ale na všechny. Jenže já jsem se ocitl v krizové situaci, která vyžaduje přítomnost mého zástupce, generála Rodgerse. Generál ke Strikeru nepatří.“

Podplukovník Solo pohlédl z Hooda na Rodgerse a potom zpátky na Hooda. „Pokud je to tak, potom se mé instrukce na generála nevztahují.“

Rodgers se odpojil od skupiny Striker a prošel těsně semknutým kruhem vojenských policistů.

Mohalley se zamračil. „Moment - obecně platný rozkaz, který jsem dostal já, *se vztahuje* na všechny příslušníky bezpečnostní služby i vojenské osoby, tady včetně generála Rodgerse. Pane Hoode, chci vědět, jaká situace si vyžaduje generálovu přítomnost.“

„Jde o osobní záležitost,“ odpověděl Hood.

„Jestli se týká situace v OSN -“

„Týká," přerušil ho Hood. „Mou dceru tam drží jako rukojmí; Mike Rodgers je její kmotr."

Mohalley se na Rodgerse zadíval. „Takže její kmotr."

„Přesně tak," odtušil Rodgers.

Hood neřekl nic; nezáleželo na tom, jestli mu důstojník z ministerstva zahraničí uvěří, záleželo jen na tom, aby Rodgersovi dovolili s ním odejít.

Mohalley se otočil k Hoodovi. „Tam do čekárny s vámi smějí jít jen nejbližší rodinní příslušníci."

„Tak já teda do čekárny *nepůjdu,"* procedil Hood skrz zuby. Už toho měl dost; ještě nikdy nikoho neuhodil, ale kdyby tenhleten „činitel" neustoupil stranou, Hood by ho bez váhání odstrčil.

Rodgers stál hned vedle postavou menšího důstojníka ministerstva zahraničí a pozoroval Hooda. Na dlouhou chvíli zůstal jediným slyšitelným zvukem vítr; nyní, v nastalém tichu, zněl mnohem hlasitěji.

„Tak dobrá, pane Hoode," řekl Mohalley. „V tomhle případě na vás tedy nebudu vyvíjet žádný nátlak."

Hood úlevně vydechl.

Mohalley pohlédl na Rodgerse. „Přejete si jet autem, pane?"

„Rád, děkuju."

Rodgers stále ještě Hooda pozoroval, a ten měl náhle pocit, že zase sedí s Rodgersem v kanceláři v Operačním centru, že se znovu zapojil do společenství oddaných přátel a spolupracovníků.

Bůh mi pomáhej, pomyslel si; uprostřed toho všeho zde se opět cítil jako celý člověk.

Před odchodem se Rodgers otočil ke skupině Striker; všichni se postavili do pozoru, plukovník August zasalutoval. Rodgers pozdrav opětoval. Na Augustův povel se pak skupina vydala zpátky do C-130. Kruh vojenských policistů se rozevřel a pustil ji ven; policisté zůstali na přistávací dráze, Hood, Rodgers a Mohalley se vrátili do auta.

Hood neměl žádný plán; ani nepředpokládal, že nějaký má Mike Rodgers. Vše, co snad mohlo Rodgerse do této chvíle napadnout, že udělá, se zřejmě týkalo Strikeru. Když se však sedan ministerstva zahraničí stočil pryč od budovy Marine Air Terminal a od tyčící se C-130, Hoodova úzkost poněkud polevila. To, co ho uklidnilo, nebyla tak docela Rodgersova přítomnost, spíše vědomí čehosi, co při řízení Operačního centra již

poznal - že plány, sestavené v klidu, pak v krizových situacích vycházejí jen zřídka.

Zbyli jen oni dva, ale stojí za nimi ten nejsilnější tým na světě, a oni už něco vymyslí.

Musí.

23 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.11

„Něco takového vám absolutně nemůžu dovolit!“ Plukovník Mott na generální tajemnici málem křičel. „To je šílenost! Ne -je to horší než šílenost - je to *sebevražda!“*

Oba stáli u čela stolu v poradní místnosti, zástupce generální tajemnice Takahara a náměstek generální tajemnice Javier Olivo několik metrů opodál vedle zavřených dveří. Čatterdžíová právě zavěsila telefon, jímž volala do Stockholmu; hovořila s Gertrud Johansonovou, manželkou švédského delegáta. Její manžel sem přijel se svou mladou asistentkou Liv; ta byla dosud v sále Rady. Paní Johansonová sem co nejdříve přiletí.

Cítila smutnou ironii osudu: tolik manželek politiků se natrvalo shledává se svými manžely teprve až když jsou mrtví; říkala si, zda takhle skončí i ona, jestli se vdá.

Pravděpodobně ano, uzavřela své úvahy.

„Paní?“ ozval se plukovník, „prosím, řekněte, že si to ještě rozmyslíte!“

To však nemohla; byla přesvědčena o své pravdě. A s tímto přesvědčením nemohla jednat jinak, byla to její *dharma,* svatá povinnost patřící k životu, který si vyvolila.

„Vážím si toho, že o mě máte obavy,“ řekla, „ale já věřím, že nic lepšího v téhle situaci nemůžeme udělat.“

„Můžeme,“ namítl Mott. „Za pár minut bychom měli mít záběry ze sálu; dejte mi půl hodiny, já se na ně podívám a pak tam se svými lidmi půjdu.“

„A velvyslanec Contini zatím zemře,“ prohlásila důrazně generální tajemnice.

„Velvyslanec zemře tak jako tak,“ odtušil Mott.

„To nemohu připustit.“

„To proto, že jste diplomatka, a ne voják,“ opáčil Mott. „Pan velvyslanec představuje to, čemu říkáme ztráta v akci, to znamená vojáka nebo útvar, ke kterým se nemůžete dostat včas a přitom tak, aby nedošlo ke ztrátě zbytku útvaru; takže se o to nepokoušíte. Prostě *nemůžete.“*

„Tady není ohrožen žádný ‚útvar', plukovníku Motte. Jen já. Půjdu tam dovnitř.“

Mott zavrtěl zlostně hlavou. ‚Já si ale myslím, že to chcete udělat proto, abyste sama sebe potrestala, paní generální tajemnice, jenže k nějakým výčitkám nemáte ten nejmenší důvod. To, že jste se pokoušela s těmi teroristy vysílačkou vyjednávat, bylo správné.“

„Ne,“ odporovala tajemnice, „bylo to krátkozraké; nemyslela jsem na to, co se stane dál.“

„To je však jasné až teď,“ vložil se do hovoru Takahara. „Nikdo zde s žádným lepším návrhem nepřišel; a kdybychom byli zvažovali tuhle možnost, o které mluvíte, já bych byl proti.“

Čatterdžíová se podívala na hodinky; další lhůta vyprší za devatenáct minut. „Pánové, budu pokračovat, tak jak jsem řekla.“

„Oddělají vás,“ varoval ji Mott. „Pravděpodobně někoho postavili ke dveřím, a ten zastřelí každého, kdo se tam pokusí vejít.“

Jestli ano, pak se možná moje smrt započítá jako vražda, kterou chtějí každou hodinu spáchat; třeba velvyslance Continiho ušetří. Pak o tom, co bude dál, budete muset rozhodnout vy, pane Takaharo.“

„Co bude dál,“ zamumlal Mott. „Co jiného se dá udělat než na ty netvory zaútočit? A zapomínáte ještě na jedno: ti teroristé nám řekli, že každý pokus rukojmí osvobodit povede k tomu, že použijí otravný plyn. Tohleto je situace, kdy všechno visí na vlásku. Není vůbec vyloučeno, že si váš pokus jít tam dovnitř vyloží jako útok mých bezpečnostních sil nebo možná i jako nějakou diverzní přípravu k útoku.“

„Promluvím s nimi skrz dveře,“ prohlásila tajemnice. „Zařídím to tak, aby jim bylo jasné, že nejsem ozbrojená.“

„Přesně tohle bychom řekli my, kdybychom je chtěli oklamat,“ prohlásil Mott.

„Plukovníku, v tomto případě s paní generální tajemnicí souhlasím,“ ozval se Takahara. „Mějte prosím na paměti, že v nebezpečí není jen život velvyslance Continiho; když tam vniknete s ozbrojenými lidmi, určitě dojde k rozsáhlým ztrátám mezi rukojmími a možná i mezi vašimi, nehledě na riziko, že použijí ten otravný plyn.“

Čatterdžíová opět pohlédla na hodinky. Je mi líto, ale už nemáme čas na to, abychom o tom ještě dál mluvili.“

„Paní — vezmete si tedy aspoň neprůstřelnou vestu?“ naléhal Mott.

„Ne; do toho sálu musím vejít jen s nadějí, a také s důvěrou.“

Otevřela dveře a vyšla do chodby, plukovník Mott těsně za ní.

I přes naději, o níž hovořila v poradní místnosti, věděla, že možná kráčí vstříc smrti; vědomí, že má před sebou možná jen několik minut života, jí zostřilo všechny smysly, takže zvlášť silně vnímala i to, jak se změnil vzhled jindy důvěrně známé chodby, jíž procházela — to, co viděla, pachy, které cítila, i samotný zvuk kroků jejích bot po dlaždicích, to vše působilo nesmírně živě. A poprvé za krátkou dobu svého působení v této budově se necítila rozptylovaná proslovy nebo debatami, naléhavými otázkami války, míru, sankcí nebo rezolucí. To vědomí v ní vyvolávalo ještě silnější dojem čehosi nadskutečného.

Vstoupila spolu s Mottem do výtahu. Lhůta vyprší za pět minut.

A až nyní ji napadlo, s jakou zlověstnou konečností zní slovo „lhůta“ v angličtině: je odvozeno ze spojení znamenajícího „linie smrti“.

24 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.28

Georgijev stál nedaleko otevřeného konce hlavního stolu; sledoval delegáty a současně i hodinky. Jeho společníci stále hlídali u dveří, až na Baroneho; Uruguayec klečel uprostřed sálu, hned před řadami sedadel pro veřejnost, a díval se směrem dolů. Když do konce druhé lhůty zbývaly dvě minuty, Bulhar se otočil a kývl na Downera.

Australan až dosud pomalu přecházel podél severních dveří nahoře za sedadly a sledoval Georgijeva. Na jeho znamení vykročil dolů po schodech.

Několik mužů a žen, sedících na podlaze, začalo tiše vzlykat. Georgijev slabost nesnášel; namířil na jednu z žen pistoli. Tohle dělával se svými dívkami v Kambodži; kdykoliv některá z nich přišla a vyhrožovala mu udáním za to, že se s ní špatně zachází nebo že jí platí méně než slíbil, nepronesl ani slovo. Prostě jí namířil na hlavu pistoli. Nikdy se to neminulo účinkem; dívčiny oči, ústa i nozdry se rozšířily hrůzou a ztuhly. Pak teprve promluvil: *Jestli si mi budeš ještě někdy stěžovat, zabiju tě. Jestli zkusíš utéct, zabiju tebe i tvou rodinu.“* Pak už si nikdy žádná nestěžovala. Z více než stovky děvčat, která pro něj pracovala během roku, kdy provozoval svůj „spolek“, musel zastřelit jen dvě.

Vzlykot ustal a Georgijev pistoli sklonil; nastalo ticho, slzy však zůstaly.

Downer byl téměř na konci schodů, když Georgijev uviděl, že se rozsvítila červená kontrolka jeho telefonu TAC-SAT. Překvapilo ho to. Před hodinou s Annabelle Hamptonovou hovořil; sdělila mu, že generální tajemnice má v úmyslu pokoušet se vyjednávat. Na okamžik ho napadlo, jestli nedojde k tomu, čeho se Downer obával, totiž že se bezpečnostní služba pokusí vniknout dovnitř. To však vyloučil; OSN tohle nebude riskovat. Přistoupil k přístroji.

Annabelle Hamptonová byla Georgijevovou nejrizikovější, současně však nejdůležitější akvizicí. Hned od jejich prvního setkání v Kambodži na něj zapůsobila jako rozhodná a samostatná žena; v Phnom Penhu získávala pro CIA agenty a další spolupracovníky. Georgijev jí předával informace, které jeho děvčata měla od svých zákazníků, a sám jí dodával informace, posbírané mezi svými vlastními lidmi v řadách Rudých Khmerů. Třebaže povstalcům platil a sám byl placen za to, že je špehuje, osobně z toho měl vlastně jen malý zisk.

Když v roce 1993 mise UNTAC skončila, hledal Annabelle, aby jí prodal jména děvčat, jejichž služeb využíval. Když se dozvěděl, že ji převedli do Soulu, kontaktoval ji tam. To již byla spíš rozhněvaná než ctižádostivá a při Georgijevově zmínce o tom, že odchází z armády a začne podnikat, napůl žertem prohlásila, že by si na ni měl vzpomenout, kdyby se doslechl o něčem příhodném.

Tak se i stalo.

Až do tohoto odpoledne, kdy ho seznámila s podrobným časovým rozvrhem večerní akce v OSN, si říkal, jestli nemá v úmyslu vycouvat. Byl přesvědčen, že ho nezradí, protože on ví, kde žijí její rodiče; usmyslel si, že jim pošle květiny, až u nich Annabelle bude o Vánocích na návštěvě. Poslední hodiny před jakoukoli akcí však přinášejí to, co v devatenáctém století velký bulharský generál Grigor Halačev nazval „dobou nejvážnějších pochybností“. Je to čas, kdy jsou plány s konečnou platností hotové a vojáci mají možnost zkoumat stav svého nitra.

Annabelle nevycouvala; měla v sobě stejně nezlomně odhodlání jako kterýkoli voják zde v sále.

Zvedl telefon. „Mluv," řekl; bylo to jediné slovo, na které měla Annabelle odpovídat.

„Generální tajemnice jde zase zpátky," sdělila mu. „Tentokrát má ale v úmyslu jít do sálu. Doufá, že ji pustíš."

Georgijev se usmál.

„Buď to, nebo doufá, že si jako cíl vybereš ji místo toho italského delegáta."

„Pacifisti vždycky doufají, že si je člověk vybere za cíl, dokud se to doopravdy nestane; pak pláčou a prosí. Co na to její poradci?"

„Plukovník Mott a jeden z náměstků nabádají k provedení úderu, jakmile budou mít záběry ze sálu," pokračovala Ani. „Ostatní se nijak nevyslovili."

Georgijev pohlédl na Baroneho; bezpečnostní jednotka žádné záběry nedostane. Když jim Annabelle o tomhle záměru pověděla, Georgijev poslal Baroneho na místo, kde se bude vrtat; jakmile miniaturní kamera projde otvorem, Barone ji zakryje.

„Ještě se nějak dohadovali o zaplacení výkupného?" zeptal se.

„Vůbec ne."

„No, to nic. Žádné záběry, k tomu další mrtví - však oni brzy změknou."

„Ještě něco," pokračovala Ani. „Můj nadřízený mi právě sdělil, že z washingtonského Střediska pro řešení krizových situací sem jde oddíl SWAT."

„Ze Střediska pro řešení krizových situací? A kdo to povolil?"

„Nikdo. V mé kanceláři budou mít hlavní stan; jestli jim OSN dá volnou ruku, můžou vniknout dovnitř."

S tímhle se nepočítalo; Georgijev se doslechl, že před rokem Středisko velmi účinně zasáhlo při pokusu o převrat v Rusku. On sice má otravný plyn i plány vypracované pro boj v sále Rady, ale ani jedno z toho nechtěl využít. Na druhé straně oddíl SWAT bude muset obdržet svolení k zásahu jedině od OSN. A kdyby se mu podařilo dostat sem Čatterdžíovou, mohl by jejím prostřednictvím ten zásah brzdit.

Poděkoval Annabelle a hovor ukončil.

Generální tajemnice se stane vítaným přírůstkem k rukojmím. Vždy počítal s tím, že když se jí zmocní, získá tak neochvějnou zastánkyni dětí, která národy světa *vyzve.,* aby svou spoluprací přispěly k jejich propuštění. Teď ještě pomůže i jemu tím, že zabrání vojenskému zásahu. A až přijde čas k odchodu, ona i děti budou ideální rukojmí.

Downer již sešel ze schodů a připojil se k němu; nyní zbývala otázka, co udělat s italským delegátem. Když ho zastřelí, podryjí tím důvěryhodnost generální tajemnice jakožto mírotvorce; když ho ušetří, vzbudí dojem slabosti.

Dospěl k závěru, že důvěryhodnost generální tajemnice není jeho starostí; pokývl tedy Downerovi a přihlížel, jak Australan napůl postrkuje a napůl vleče plačícího delegáta nahoru po schodech.

25 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.29

„Udělají to zase.“

Hnědovlasá Laura Sabiová seděla po levici Harleigh Hoodově; upírala před sebe prázdný pohled a třásla se ještě víc než předtím, jako po pořádné dávce nějaké drogy. Harleigh se opět dotkla konečky prstů její ruky a snažila se ji uklidnit.

„Oni ho zabijí,“ řekla Laura.

„Ššš!“ tišila ji Harleigh.

Napravo od Harleigh seděla Barbara Mathisová, dívka s vlasy černými jako uhel; seděla zpříma a s napjatým výrazem sledovala teroristy. Harleigh ten pohled znala; Barbara byla onen typ hudebnice, která se bez rozmyslu navzteká, když někdo způsobí hluk, který ji ruší v soustředění, a nyní se zdálo, že se k tomu u ní schyluje. Harleigh doufala, že tomu tak není.

Dívky sledovaly, jak maskovaný muž odvádí delegáta nahoru po schodech. Na jednom schodě Ital klesl na ruce a na kolena, plakal a vysokým, přeskakujícím hlasem cosi rychle italsky říkal. Maskovaný muž, Australan, ho uchopil za límec a hrubě jím škubl; Italovy paže povolily a delegát se zhroutil dopředu. Maskovaný muž zaklel, sehnul se a vrazil mu zezadu pistoli mezi nohy. Cosi mu řekl; Ital se chytil židle a chvatně se zase vrávoravě postavil. Muž ho vedl dál na konec schodů.

Nedaleko od houslistek, vprostřed kruhového stolu, manželka jednoho z delegátů chlácholila jinou ženu; tiskla ji k sobě a držela jí ruku na ústech. Harleigh se dohadovala, že utěšuje manželku muže, jenž má zemřít.

Laura se nyní chvěla, jako kdyby jí tělem probíhal elektrický proud; Harleigh dosud nic takového u ní nezažila. Obemkla prsty Lauřiny ruce a pevně je stiskla.

„Musíš zachovat klid,“ pronesla sotva slyšitelně.

„To nejde. Nemůžu dýchat; musím odtud.“

„Už to bude brzy; dostanou nás ven. Teď seď a zavři oči, zkus se uvolnit!“

Harleighin otec kdysi jí a bratrovi říkal, že kdyby se někdy dostali do podobné situace, je důležité zůstat soustředěný na nějaký bod. Být neviditelný. Počítat vteřiny, ne minuty nebo hodiny, povídal. Čím déle jsou lidé drženi jako rukojmí, tím lepší jsou vyhlídky na to, že se situace vyřeší jednáním. Tím lepší jsou vyhlídky na přežití. Když se naskytne příležitost k útěku, je třeba se řídit zdravým rozumem, říkala si Harleigh. Otázka, kterou si musí položit, *nezní Je tu možnost, že se mi to podařit* Otázka *zní Je tu možnost, že se mi to nepodaří?* Je-li odpověď „ano“, pak je líp zůstat tam, kde jsem. A otec také zdůrazňoval nutnost se pokud možno vyhýbat zrakovému kontaktu; tím by se věznitelům jevila jako výrazná bytost, připomněla by jim, že je jednou z těch, které oni nenávidí. A také nemá nic říkat, protože by to mohlo vyznít ve špatném smyslu. A především je třeba se uvolnit; vybavovat si hezké vzpomínky a představy, přesně tak, jak se to děje ve dvou jejích oblíbených muzikálech, *Peter Pan* a *Za zvuků hudby.*

„Lauro?“ řekla.

Zdálo se, že ji Laura neslyší.

„Lauro, poslouchej!“

Laura neslyšela vůbec nic; upadla do stavu jakési nadpozemské strnulosti, oči upřené před sebe, rty pevně semknuté.

Oba muži došli na konec schodů.

Barbara Mathisová, sedící napravo od Harleigh, byla pravým opakem Laury; celé její tělo bylo napjaté jako struna houslí. Tvářila se opovržlivě, způsobem, který Harleigh tak dobře znala; ona sama si připadala jako socha před ministerstvem spravedlnosti, jen neměla v ruce váhy, ocitla se však mezi dvěma citovými krajnostmi.

Laura náhle prudce vstala ze židle; Harleigh ji dosud držela za ruku.

„Proč nám tohle děláte?“ vykřikla Laura pronikavě. „Hned s *tím přestaňte!“*

Harleigh ji jemně zatáhla za ruku. „Lauro, nedělej to -“

Vůdce bandy stál v polovině schodiště; otočil se a vztekle se na dívky zadíval.

Slečna Domová seděla o tři sedadla dál; pomalu se zvedla, zůstala však stát na místě. „Lauro, *sedni si!“* vyzvala ji pevným hlasem.

„Ne!“ Laura se od Harleigh odtáhla. „Už to tu nevydržím!“ zaječela a rozběhla se kolem stolu. Zamířila ke dveřím na opačné straně sálu, k těm, které vůdce předtím střežil.

Ten vyrazil dolů po schodech; Laura utíkala přes sál po kobercem pokryté podlaze, slečna Domová běžela za ní a křičela na ni, aby se vrátila. Muž, který stál na opačné straně a hlídal druhé dveře, opustil své místo a běžel za učitelkou. Australan nahoře na schodech se zastavil a díval se dolů na ně.

Všichni sledovali Lauru; vůdce, slečna Domová a ten druhý muž již byli u dveří. Muž uchopil slečnu Domovou v pase, stáhl ji zpátky, otočil ji a doslova jí mrštil na zem. Vůdce se dostal ke dveřím právě v okamžiku, kdy je Laura otvírala. Ramenem je přirazil a odstrčil Lauru zpátky. Dívka zavrávorala, upadla, zase se zvedla a vyřítila se ke schodům. Stále pronikavě křičela.

Ty dveře nejsou zamčené.

Tohle poznání Harleigh zasáhlo jako záblesk oslnivé záře. Ovšemže ty dveře nejsou zamčené; ti lidé je předtím otevřeli a neměli klíče, aby je bylo čím zase zamknout.

Otevřeli dveře, ke kterým běžela Laura; a otevřeli i dveře za Harleigh. Sama to viděla. Nějakou dobu tam ukládali výstroj, kterou si s sebou přinesli.

Dveře, které jsou asi šest metrů od místa, kde sedí Harleigh s Barbarou. Dveře, od kterých ten člověk právě odběhl, aby chytil Lauru.

Dveře, které nikdo nehlídá.

Vůdce utíkal za Laurou; slečna Domová měla vyražený dech, ale zápolila s mužem, jenž ji srazil. Učitelku hudby musela ta vypjatá atmosféra přemoci; přestala uvažovat. Zato Harleigh uvažovala jasně a s vyhraněnou představou toho, co chce. Uvažovala nejen o tom, jak se dostat pryč a zachránit se, ale také jak vynést ven to, čemu „strýček“ Bob Herbert říká „zpravodajské poznatky“.

Pomalu se otočila a k těm dveřím pokradmu pohlédla; tuhle krátkou vzdálenost by dokázala přeběhnout snadno, na střední škole dvakrát za čtyři roky vyhrála běh na padesát metrů. K těm dveřím by se určitě dostala dřív, než by ji některý z těch lidí dohnal. A jakmile bude venku, určitě se najde nějaký způsob, jak se dostat do sálu Ekonomické s sociální rady; během prohlídky budovy si čtyřkřídlých dveří na té straně všimla.

Špičkou pravého střevíce s vysokým podpatkem si stáhla levý, pak si pomalu, stejným způsobem, stáhla i pravý. Ostatní sledovali zápas, odehrávající se na schodech.

Posunula židli dozadu, zvolna, aniž vstala, ji pootočila na jedné její noze tak, že se sama maličko natočila. Aby měla volnou cestu přímo k východu.

„Nedělej to!“ pronesla k ní koutkem úst Barbara.

„A co?“

Já vím, na co myslíš, protože mě napadlo to samé,“ odtušila Barbara. „Nezkoušej to, udělám to já.“

„Ne-“

„Jsem rychlejší než ty,“ zamumlala Barbara. „Porazila jsem tě dvakrát za sebou.“

Já to mám o dva kroky blíž,“ odporovala důrazně Harleigh.

Barbara pomalu zavrtěla hlavou. Její oči hleděly hněvivě a byla již rozhodnuta. Harleigh nevěděla, jak se zachovat; nechtěla s Barbarou běžet o závod, jen by se jedna druhé pletly do cesty.

Vůdce Lauru dostihl v polovině schodiště; zvedl ji a mrštil jí dozadu, dolů ze schodů. Její tělo poskakovalo po stupních, kutálelo se a zastavilo se až dole. Laura pomalu pohybovala pažemi a hlavou; všechno ji bolelo. Vůdce spěchal dolů k ní.

Barbara se několikrát zvolna, mělce nadechla a položila ruce na hranu dřevěného stolu; počkala, až měla jistotu, že se na ni nikdo nedívá. Potom se odstrčila od stolu, vstala a vyběhla.

Těsné šaty, obepínající její nohy, jí bránily v pohybu; Harleigh slyšela, jak se po straně rozpáraly, Barbara však utíkala dál, její paže se míhaly a oči se upíraly na dveřní knoflík; vůbec si nevšímala toho, že na ni teroristé, delegáti i všichni ostatní křičí, aby zůstala stát.

Harleigh se dívala, jak Barbara doběhla ke dveřím.

„Do toho, běž!“ pobízela ji v duchu.

Barbara se zastavila a začala dveře otvírat; západka cvakla, dveře se otevřely, a v tom okamžiku uslyšela prásknutí, připomínající šlehnutí bičem. Ten zvuk ji ohlušil, zalehlo jí v uších, jako když se při zapnutí naplno rozeřve walkman, nastavený na příliš velkou hlasitost.

Potom si Harleigh uvědomila, že Barbara už nestojí; stále držela dveřní knoflík, ale sesula se na kolena. Ruka jí sklouzla z knoflíku, paže obloukem bezvládně klesla.

Ještě se držela vzpřímeně, ale jen okamžik; pak se zhroutila na bok.

Už byla klidná.

26 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.30

Když generální tajemnice zaslechla tlumený zvuk výstřelu, zarazila se; po výstřelu se ozvaly pronikavé výkřiky a po několika vteřinách zazněl další výstřel, blíž k chodbě než ten první. Téměř vzápětí se dveře sálu Rady bezpečnosti otevřely; teroristé vyhodili ven tělo velvyslance Continiho a dveře se opět rychle zavřely.

Plukovník Mott se k mrtvému okamžitě rozběhl; zvuk jeho kroků bylo to jediné, co nyní prolomilo naprosté ticho, panující v chodbě. Za Mottem spěchali zdravotníci. Velvyslanec, oblečený do pěkného obleku, ležel na boku, snědý obličej, nyní s uvolněným výrazem, přivrácený k nim, oči zavřené, rty pootevřené. Ani nevypadal jako mrtvý, nevypadal jako velvyslanec Johanson; potom se pod jeho změklou tváří začala rozlévat kaluž krve.

Mott přisedl na paty vedle mrtvého; podíval se mu dozadu na hlavu. I Continiho zabili teroristé jediným výstřelem, stejným způsobem jako Johansona.

Zdravotníci uložili tělo na nosítka. Čatterdžíová vykročila ke dveřím sálu Rady; pohledu na mrtvého se vyhýbala. Mott vstal a zahradil jí cestu.

„Paní, když tam teď půjdete, ničeho tím nedosáhnete; počkejte aspoň, až budeme mít ty záběry!“

„Počkat? Už jsem čekala až moc dlouho!“

V té chvíli přišel ze sálu Ekonomické s sociální rady jeden z členů bezpečnostní služby, poručík David Mailman, přidělený k dvoučlenné, narychlo provizorně sestavené průzkumné skupině; on a jeho společník kdesi vyhrabali patnáct let staré dálkové odposlouchávací zařízení, pracující prostřednictvím telefonní linky. Zapojili je tak, aby zachycovalo hlasy přicházející do sluchátek tlumočnického zařízení, zamontovaného do každého sedadla v sále Rady bezpečnosti. Jeho dosah byl jen osm metrů, takže museli pracovat v přilehlém prostoru. Nacházeli se v malé chodbě, vedoucí k reportérskému středisku ve druhém poschodí; chodba byla společná pro sály Poručenské rady a Rady bezpečnosti.

„Pane,“ oslovil Mailman plukovníka, „někdo se asi pokusil dostat ven ze sálu Rady; viděli jsme, jak se otočil dveřní knoflík, a slyšeli, jak těsně před tím prvním výstřelem klapla západka.“

„Byl to varovný výstřel?“ zeptal se Mott.

„Asi ne; ten uvnitř po tom výstřelu sténal.“ Poručík sklopil oči. „To sténání, to — neznělo jako od dospělého člověka, pane. Ten hlas byl hodně tichý a slabý.“

„Některé z dětí,“ pronesla s hrůzou generální tajemnice.

„To nemusí být jisté,“ namítl Mott. Ještě něco, poručíku?“

„Ne, pane.“

Mailman se vzdálil. Plukovník sevřel ruce v pěst. Podíval se na hodinky; čekal zprávu o tom, jak to vypadá se záběry kamery. Od diplomatické bezpečnostní služby amerického ministerstva zahraničí si také vyžádali zakódované telefony; než tu budou, veškerá komunikace musí probíhat osobně. Tak bezradně vyhlížejícího člověka Čatterdžíová ještě nikdy neviděla.

Dosud stála obrácena tváří ke dveřím. Smrt velvyslance Continiho ji nezasáhla tolik jako ta první, což ji znepokojovalo. Nebo její reakci na ni otupila zpráva, kterou přinesl poručík Mailman.

Možná, že zastřelili dítě -

Vykročila ke dveřím.

Mott ji uchopil jemně za paži. „Prosím, nedělejte to! Aspoň zatím ne!“

Generální tajemnice se zastavila.

„Takhle zvenčí nemůžu dělat nic; to vím,“ řekla. Jestli bude nutné zahájit akci, tady mě nebudete potřebovat, ale uvnitř - tam snad dokážu něco změnit.“

Plukovník se na ni dlouze zadíval a pak její paži pustil.

„Vidíte?“ pronesla s nepatrným pousmáním. „Diplomacie; ani jsem se vám nemusela vytrhnout.“

Mott za ní hleděl, jak odchází; nezdálo se však, že by ho přesvědčila.

27 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.31

Paul Hood a Mike Rodgers seděli vzadu v sedanu, Mohalley vedle řidiče. Manhattan vypadal zcela jinak, když se tam Hood nyní vracel.

Budova Sekretariátu OSN se vyjímala výrazněji, než když sem s rodinou přišel poprvé - teprve včera? Osvětlovaly ji reflektory umístěné na střechách přilehlých mrakodrapů, samotné kanceláře však byly temné a budově tak dodávaly mrtvolný vzhled. Už mu nepřipomínala hrdý a nezdolný Batmanův „symbol netopýra“; nyní neztělesňovala živou hruď města, vypadala spíš jako mrtvá věc.

Když krátce po jedenácté odjeli z letiště, Mohalley zavolal k sobě do kanceláře, jestli nedošlo k nějakému novému vývoji situace. Asistent mu sdělil, že pokud ví, od první popravy se nic nedělo. Hood mezitím Rodgerse seznámil s posledními událostmi; ten, jak u něj bylo obvyklé, naslouchal, neříkal však nic. Generál se nerad se svými úvahami svěřoval na veřejnosti; a „veřejnost“ pro něj představovali všichni, kdo nepatřili do kroužku lidí, kterým důvěřoval.

Cestou tunelem zpět na Manhattan Hood i Rodgers mlčeli; když tunelem projeli, Mohalley je poprvé oslovil. „Pane Hoode, kde vás máme vysadit? A vás, pane generále?“

„Já vystoupím tam, co vy,“ odpověděl Hood.

„Jedu na ministerstvo zahraničí.“

„To mi vyhovuje.“ Dál již Hood neřekl nic; stále měl v úmyslu jít do buňky CIA na United Nations Plaza, nechtěl však, aby to Mohalley věděl.

Ani teď se nezdálo, že Mohalley je touto jeho odpovědí nějak nadšen, ale již se Hooda na nic neptal.

Automobil vyjel z tunelu na Sedmatřicátou ulici; při jízdě po První Avenui se Mohalley otočil k Rodgersovi.

„Chci vám říct, že to, co se tam stalo, mě moc mrzí,“ řekl.

Rodgers jen pokývl hlavou.

„O skupině Striker jsem slyšel,“ pokračoval Mohalley. „Má slušnou pověst; pokud jde o mě, nevím o ničem lepším, než tam vaše lidi poslat a skoncovat s tím.“

„To je mi k ničemu,“ poznamenal Hood. „Takhle tady pravděpodobně uvažují všichni, ale nikdo k takové akci nedá oprávnění.“

„Je to prostě bordel,“ prohlásil Mohalley, v té chvíli se ozval jeho telefon. „Stovky hlav a žádný mozek. Člověku se z toho tyjátru až tají dech, jenže jako při tragédii.“

Automobil zastavil u policejního zátarasu na Dvaačtyřicáté ulici; Mohalley se ohlásil do telefonu. K automobilu přistoupila dvojice policistů v polních uniformách. Řidič jim ukázal průkazku ke vstupu do budovy ministerstva, Mohalley zatím mlčky poslouchal volajícího.

Hood pozoroval jeho tvář, ozářenou světlem pouliční lampy; hlodala v něm zvědavost. Pohlédl na komplex OSN. Z tohoto úhlu, při pohledu vzhůru, se budova Sekretariátu zdála na pozadí černé oblohy mohutná a impozantní; jeho dítě mu při představě, že je někdo drží uvnitř téhle modrobílé obludnosti, připadalo nesmírně malé a zranitelné.

Mohalley dotelefonoval a otočil se dozadu.

„Co se stalo?“ zeptal se Hood.

„Zastřelili další rukojmí; a možná - *možná* -jedno z dětí.“

Hood na něj bezhlese zíral; okamžik mu trvalo, než si slova *Jedno z dětí“* převedl na *možná Harleigh;* v té chvíli život jako kdyby ztratil veškerou sílu k pohybu vpřed. Nikdy nezapomene Mohalleyho chmurný výraz, který v tom okamžiku měl, zářivě bílý odlesk světla na předním skle a za ním budovu Sekretariátu, hrozivě se vypínající do výše. Jako obraz ztracené naděje, ztracené nyní a navždy.

„Než zastřelili toho delegáta, bylo slyšet ještě jeden výstřel,“ pokračoval Mohalley. Jeden člověk z bezpečnostní služby OSN byl ve vedlejší místnosti a zaslechl, jak se tam kdosi pokouší otevřít postranní dveře, a pak následoval výkřik a sténání.“

„Ví se ještě něco dalšího?“ zeptal se Rodgers. To již policisté pustili automobil dál.

„Ze sálu Rady bezpečnosti nic nepřišlo, žádné spojení nenavázali, ale generální tajemnice se chce pokusit dostat dovnitř,“ odpověděl Mohalley.

Sedan zastavil u obrubníku. „Miku,“ ozval se Hood, „já musím za Sharon.“

„Já vím.“ Rodgers trhnutím otevřel dveře auta a vystoupil.

„Pane generále, chtěl byste jít se mnou?“ zeptal se Mohalley.

Rodgers uhnul stranou, aby mohl vystoupit i Hood. „Ne; ale děkuju.“

Mohalley podal Hoodovi svou navštívenku. „Kdybyste něco potřeboval, ozvěte se mi.“

„Díky; ozvu.“

Mohalley se opět zatvářil, jako kdyby měl na jazyku nějakou otázku, ale mlčel. Rodgers zabouchl dveře, automobil se rozjel a Rodgers se otočil k Hoodovi.

Hood slyšel vzdálený hluk dopravy a hučení vrtulníků vznášejících se nad řekou a nad budovou OSN. Slyšel hlasitý křik policistů a tupé žuchání pytlů s pískem, házených na hromadu za dřevěnými zátarasy v Dvaačtyřicáté a Sedmačtyřicáté ulici. Přesto si však připadal, jako kdyby byl kdesi jinde, stále ještě v autě, stále ještě se zrakem upřeným na Mohalleyho. Stále ještě slyšel, jak Mohalley říká: „A *možná jedno z dětí.*“

„Paule?“ přerušil jeho úvahy Rodgers.

Hood upíral zrak na budovy, vytrácející se do tmy vzdálené části První Avenue; musel se násilím nutit k tomu, aby vůbec dýchal.

„Tak takhle ne, Paule,“ řekl Rodgers. „Budu tě potřebovat, ale později; teď tě potřebuje Sharon.“

Hood přikývl; Rodgers má pravdu, on se však pořád nedokáže odpoutat od toho zatraceného auta, od Mohalleyho smutného obličeje a od toho okamžiku hrůzy.

„Já jdu tamhle přes ulici, v buňce se sejdu s Brettem.“

To Hooda zaujalo; stočil na Rodgerse zrak. „S Brettem?“

„Jak jsme pojížděli k letištní budově, tu vojenskou policii jsme viděli, a taky jsme moc dobře věděli, proč tam je; Brett mi řekl, že se nějak ztratí a sejde se tam se mnou.“ Generál vyloudil na tváři nepatrný úsměv. „Bretta přece znáš; tomu nebude nikdo přikazovat, aby před něčím utíkal.“

Hooda tím vrátil do přítomnosti. Ať už tou obětí byl kdokoli, stále ještě jsou v ohrožení další životy. Pohlédl na budovu ministerstva zahraničí. „Musím už jít.“

„Jistě; dej na ni pozor.“
„Číslo mého mobilu máš —“
„Mám; když něco zjistíme nebo když nás něco napadne, zavolám.“
Hood mu poděkoval a vykročil k neomítnuté cihlové budově.

28 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.32

Ve chvíli, kdy Barbara Mathisová klesla k zemi, Georgijev odnášel vyděšenou Lauru zpátky. Downer - byl to on, kdo vystřelil - sbíhal seshora po schodech, a přibíhal i Barone; to on na Barbaru křičel, aby zůstala stát.

Manželka jednoho z asijských delegátů vstala od stolu a bez ohledu na vlastní bezpečnost šla k Barbaře; zachovala se chytře - neběžela a zastavila se zády ke dveřím. Neměla v úmyslu uprchnout. Bulhar jí nepřikázal, aby se vrátila. Na zem položila kabelku, klekla si vedle dívky a opatrně odtáhla krví prosáklé šaty kolem rány. Kulka zasáhla Barbaru do levého boku a z malého průstřelu prýštily drobné kapičky krve. Dívka se nehýbala; její útlé paže zbledly.

Georgijev popošel ke kruhovému stolu; vrtalo mu hlavou, jestli to celé nebylo nějak naplánované - jedna holka bude utíkat a křičet, tím odvede pozornost, a jiná mezitím poběží opačným směrem a pokusí se dostat ven. Pak by šlo o chytrý, nebezpečný manévr, a Georgijev choval k odvaze úctu a obdivoval ji; avšak stejně jako některé z děvčat, jež pro něj pracovala v Kambodži - z nichž některá nebyla starší než tahle - i tahleta odepřela poslušnost. A musela být potrestána.

Bohužel však tato lekce zřejmě nenalezla u ostatních rukojmí odezvu, začínali se již překvapivě osmělovat a reptat; některé vedl strach, jiné rozhořčení nad tím, co se stalo tomu děvčeti a oběma delegátům. Mentalita davu, dokonce i davu rukojmí, dokáže přehlušit hlas rozumu. Kdyby se proti němu obrátili, musel by je postřílet, a tím by přišel o páku, kterou potřebuje k prosazení svých požadavků; a hluk střelby a výkřiky by navíc v příslušnících bezpečnostní služby podnítily odvahu k rozhodnutí tvrdě zakročit a vpadnout dovnitř.

Samozřejmě by je postřílel, kdyby musel; jediné, co skutečně potřebuje k tomu, aby se odsud dostal, jsou vlastně ty děti. Stačilo by i jedno, kdyby na to přišlo.

Náhle vstali další dva delegáti; takhle to dopadá, když se povolí jednomu - všichni si začnou myslet, že jim se povolilo také. Georgijev hrubě posadil omámenou Lauru zpátky na její židli; zůstala sedět a vzlykala. Oběma delegátům přikázal, aby si zase sedli. Nechtěl, aby nějak moc lidí stálo nebo aby se ještě někdo pokusil o útěk.

„To děvče je ale zraněné!“ protestoval jeden z delegátů. „Potřebuje pomoc!“

Georgijev zvedl pistoli. Ještě jsem si nevybral, kdo bude další, tak mi tu volbu neusnadňujte!“

Muži se posadili; ten, který promluvil, vypadal, že chce ještě něco říct, jeho žena ho však důtklivě žádala, aby mlčel. Ten druhý smutně pohlédl tam, kde ležela Barbara.

Napravo od nich hystericky štkala Continiho manželka; jedna z ostatních žen ji pevně objímala, aby jí zabránila v hlasitém nářku.

Vandal přivedl zpátky učitelku hudby a přikázal jí, aby si také sedla. Slečna Domová namítla, že za Barbaru zodpovídá, a naléhala, aby jí dovolili postarat se o ni. Vandal ji vtlačil do židle. Začala se opět zvedat; Georgijev se k ní vztekle otočil a namířil jí na hlavu. Vandal ustoupil dozadu.

„Ještě slovo - vy nebo někdo jiný, a je po vás!“ procedil Geergijev skrz zuby. „Ještě slovo!“

Viděl, jak se jí rozšířilo chřípí a doširoka rozevřely oči, přesně tak, jako u těch děvek v Kambodži; mlčela však. Neochotně se posadila a věnovala se dívce, která se pokusila utéct.

Vandal ještě chvíli otálel a potom se vrátil na své místo. Ke Georgijevovi se připojil Downer současně s Baronem; Barone se přitočil nebezpečně blízko k Australanovi.

„Zbláznil ses?“ zavrčel vztekle.

„Musel jsem to udělat!“ odsekl Downer.

„Ze musel?“ Barone se snažil mluvit tiše. „Přece jsme si řekli, že těm dětem pokud možno neublížíme!“

„Kdyby utekla, tak to ohrozilo celou akci,“ odrazil ho Downer.

„Přece jsi mě slyšel, jak na ni křičím, a koukals, jak za ní běžím! Byl bych ji chytil, ještě než by se k těm dveřím dostala!“

„Možná že jo, možná že ne,“ odtušil Georgijev. „Důležité je, že neutekla. A teď se vraťte na svá místa, oba! Postaráme se o ni, jak nejlíp to půjde.“

Barone se na něj zuřivě podíval. ‚Je to mladá holka!“

Georgijev mu jeho pohled vrátil. „Nikdo jí neříkal, aby utíkala.“

Barone jen vztekle mlčel.

„Teď tu máme jedny nechráněné dveře, a ty bys měl dávat pozor na ten Optotronický kabel,“ pokračoval tiše Georgijev. „Nebo bys snad chtěl, aby všechny ty plány a úsilí přišly vniveč kvůli tomuhle?“ Ukázal přitom na Barbaru.

Downer cosi zamručel a vrátil se nahoru ke dveřím, Barone opovržlivě odfrkl, zakroutil hlavou, jako kdyby nevěděl kudy kam, a vrátil se před první řadu sedadel.

Georgijev je oba sledoval pohledem; ať se mu to zamlouvalo nebo ne, poslední události změnily situaci. Stísněný uzavřený prostor zesiluje emoce, a nečekané dramatické události všechno jen zhoršují.

„Musíte mě nechat, abych ji odsud dostala.“

Georgijev se otočil; vedle něj stála ta Asiatka. Vůbec ji neslyšel přicházet.

„Ne,“ řekl. Skutečně — *přestává* dávat pozor. Musí se znovu soustředit, obnovit u svých lidí zaujetí pro akci a přitvrdit vůči OSN; a také věděl jak.

„Ale ona vykrvácí!“ řekla Asiatka.

Georgijev přistoupil k jednomu z vaků; nechtěl, aby to děvče zemřelo, protože to by mohlo vyvolat otevřenou vzpouru. Vytáhl malé modré pouzdro, vrátil se k ženě a krabičku jí podal.

„Vezměte si tohle.“

„Lékárnička pro první pomoc? To přece nestačí!“ namítla.

„Nic jiného vám dát nemůžu.“

„Ale co když má vnitřní krvácení, poškozený nějaký orgán -“

Downer zamával rukou a upoutal Georgijevovu pozornost; Australan ukazoval směrem ke dveřím.

„Budete s tím muset vystačit,“ odbyl ženu Bulhar a pokynem přivolal Vandala. Když k němu Francouz přišel, Georgijev ho vyzval, aby dal na Asiatku pozor; mohla by se pokusit dostat se ven. Pak vykročil ke schodům a připojil se k Downerovi. „Co je?“ zeptal se.

„Je tady!“ zašeptal chraptivě Australan. „Generální tajemnice; klepala na ty pitomý dveře, že prý chce dovnitř.“

„Víc neřekla?“ zeptal se Georgijev.

„Ne, víc nic.“

Georgijev se zadíval stranou mimo Australana. *Soustřeď se,* říkal si v duchu. Věci se změnily; tohle si musí promyslet. Když Čatterdžíovou nechá jít dovnitř, ta se bude v prvé řadě snažit zajistit lékařskou pomoc té holce, ne obstarat peníze. A když tu holku pustí, tisk přijde s tím, že tu bylo zraněno, možná dokonce zabito dítě. Dojde ke zvýšenému tlaku na to, aby se přikročilo k použití vojenské síly, bez ohledu na riziko, kterému se tím rukojmí vystaví. A existovala také možnost, že holka nabude v nemocnici vědomí, a potom by mohla bezpečnostním jednotkám vyzradit, jak jsou jeho lidé a rukojmí rozmístěni.

Samozřejmě také může generální tajemnici pustit dovnitř, a tu holku nepropustit. Co by Čatterdžíová udělala - riskovala by životy ostatních dětí tím, že by odmítla spolupracovat?

To by udělat mohla, uvažoval. A už jen tím, že by zde svým vzdorem uvedla v pochybnost jeho autoritu, by mohla dodat odvahy rukojmím nebo oslabit jeho vliv na ostatní ze skupiny.

Zadíval se na rukojmí; už představitelům OSN sdělil, jak se s ním spojit a co přitom říkat. Instinkt mu radil, aby sešel dolů a donutil dalšího delegáta opakovat to, co už řekl ten první. Proč by měnil svůj plán a dopustil, aby si někdo myslel, že mu chybí odhodlání?

Protože podobné situace jsou proměnlivé, odpověděl sám sobě.

Potom se ten nápad dostavil, zčistajasna, tak jak to s jeho nejlepšími nápady bylo vždy. Způsob, jak Catterdžíové poskytnout to, co žádá, aniž by přitom ohrozil to, co požaduje on. Setká se s ní. Jenomže ne za takových okolností, s jakými ona počítá.

29 KAPITOLA

WASHINGTON, D.C. SOBOTA, 23.33

Bob Herbert se většinou dokázal přenést přes hodně věcí lehce.

Před více než patnácti lety ho jeho zranění a ztráta manželky uvrhly do deprese trvající téměř rok. Fyzikální terapie mu však pomohla překonat sebelítost, návrat k práci v CIA podpořil vědomí vlastní ceny, jímž exploze na velvyslanectví v Bejrútu otřásla a skoro je zničila. Před téměř třemi lety pomáhal založit Operační centrum a rozjet jeho činnost, a od té doby se s chutí vypořádával s těmi nejnáročnějšími úkoly ve své kariéře a těšil se z dosažených výsledků. Jeho manželku by určitě pobavilo, kdyby viděla, že ten zapřísáhlý morous, za kterého se provdala, člověk, jehož ducha se vždy snažila pozvednout, je ve Středisku pro řešení krizových situací znám jako veselá kopa.

Nyní seděl sám ve své temné kanceláři, osvětlené jen tlumenou září monitoru počítače; přes tuhle situaci se nepřenesl lehce, a najednou nebyl veselá kopa. Neznepokojovalo ho pouze to, že mezi rukojmími v budově OSN je i dcera Paula Hooda; a rovněž ho neznepokojovalo pouze vědomí, že takovéhle situace vždy, s neúprosnou pravidelností, končí krveprolitím. Někdy tak končí rychle, to když země nebo i nějaká instituce, na jejichž půdě k útoku došlo, začnou vetřelce vyhánět z jejich postavení předtím, než se v nich stačili zakopat. Jindy se k němu schyluje pomalu, patová situace se vyvíjí ve stav obležení, jenž přejde ve zteč, jakmile je sestaven plán akce. K těm vzácným případům, kdy se podaří dosáhnout dohody vyjednáváním, obvykle dochází tehdy, když teroristé zajmou rukojmí jen proto, aby upozornili na nějakou svou „věc“. Když chtějí peníze, nebo domáhají-li se propuštění svých uvězněných společníků — což je nejčastější případ —, pak ovšem události spějí k velmi ošklivým koncům.

Herbertovi dělaly největší starosti dvě věci: za prvé, cílem jsou Spojené národy. Tímto způsobem nebyly ještě nikdy napadeny a neexistoval žádný doložený případ, kdy vůči nepřátelským silám zaujaly tvrdý postoj; neučinily tak za žádných okolností. A za druhé v něm vzbuzoval obavy vzkaz, který právě dostal elektronickou poštou od Darrella McCaskeyho; vzkaz se týkal seznamu hostů na večírku OSN; co to má tenhle mezinárodní spolek neviňátek vůbec za organizaci, ksakru?

McCaskey, bývalý agent FBI, byl nyní v madridské pobočce Interpolu; nedávno pomohl svému příteli Luisi Garcíovi de la Vega rozbít pokus o převrat, a v Madridu se zdržel proto, aby strávil nějaký čas se svou zraněnou společnicí Mariou Cornejovou. Záběry bezpečnostních kamer, pořízené během přepadení budovy OSN, byly předány Interpolu; ten projde své záznamy, aby se zjistilo, jestli tohle přepadení neodpovídá způsobem provedení nějakým jiným útokům, které tam mají v evidenci. Interpol také dostal soupis delegátů a hostů, účastnících se recepce v Radě bezpečnosti. Před půlhodinou McCaskey tuhle informaci předal do Washingtonu Herbertovi. Všichni přítomní byli zákonní představitelé svých zemí, třebaže to z nich samozřejmě ještě nedělalo diplomaty. Za posledních víc než padesát let proklouzl do Spojených států i ven z nich nespočet špionů, pašeráků, atentátníků a překupníků drog právě v převleku za diplomaty.

OSN však udělala to nejhorší, co mohla — neprověřila dva z hostů; ti při svém příchodu do OSN - stalo se tak před pouhými dvěma dny - uvedli osobní údaje, které nebylo lze potvrdit porovnáním se záznamy v souborech žádné ze škol ani oblasti podnikání, jež uvedli; buď nebyl čas na to, aby jejich vlády do těch souborů pirátsky pronikly a údaje tam vložily, nebo ti dva nepočítali s tím, že se v New Yorku zdrží tak dlouho, že se na ně přijde. Otázka, na niž Herbert potřeboval odpověď, zněla: *kdo to je a co jsou zač?*

McCaskey dostal elektronickou poštou od zástupce generální tajemnice pro správu a od vedoucího personálního oddělení OSN fotografie z osobních dokladů těch dvou; když došly, Herbert je porovnal s databází, obsahující přes dvacet tisíc snímků mezinárodních teroristů, cizích agentů a pašeráků.

Ti dva v tom souboru byli.

Herbert pročítal to málo, co z životopisů dvojice bylo k dispozici - její skutečné životopisy, ne falešné, které ti dva dali OSN. O lidech, kteří násilně vnikli do sálu Rady bezpečnosti, nevěděl nic, jedno však věděl s jistotou: ať je těch pět teroristů jakkoli nebezpečných, tihle dva mohou být jedině ještě horší.

Skupina Striker Herberta informovala, že se vrací do Washingtonu bez generála Rodgerse a plukovníka Augusta; nebylo mu známo, kam asi šel August, věděl však, že Rodgers zůstal s Hoodem. Aniž ztrácel čas, zavolal Hoodovi na jeho mobil.

30 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.34

Během celých svých dlouhých dějin Kambodža ani jednou nepoznala mír. Před patnáctým stoletím to byla rozpínavá, dobyvačná země spoléhající na vojenskou sílu. Pod vládou mocných a výbojných khmerských císařů uchvátila celé údolí Mekongu a podmanila si území nynějšího Laosu, Malajský poloostrov a část tehdejšího Siamu. V té jeho části, kterou nedobyla, a v Annamu, ve středním Vietnamu, se formovaly ozbrojené síly a khmerské armády během následujících staletí pomalu vytlačovaly, až se v ohrožení ocitla samotná monarchie. V roce 1863 kambodžský král v zoufalství přistoupil na to, aby se země stala francouzským protektorátem. Pozvolný a trvalý růst ozbrojeného odporu přispěl k tomu, že ztracená území byla dobyta zpět; těchto územních zisků však Kambodža pozbyla, když během druhé světové války Japonci obsadili Indočínu. Po válce byla obnovena samospráva a v zemi vládl princ Norodom Sihanuk, ten však byl v roce 1970 vyhnán při vojenském převratu, provedeném za podpory Spojených států a vedeném generálem Lon Nolem. Sihanuk ustavil v Pekingu exilovou vládu; komunističtí Rudí Khmerové vyvolali v roce 1975 občanskou válku, během níž byl Lon Nol svržen. Sihanuk se vrátil a vládl v rámci chatrné koalice; země se nazývala Demokratická Kampučia. Sihanukovým premiérem byl zuřivý antikomunista Son Sann; projevil se jako pěkný parchant, avšak Sihanuka a jeho vládu zanedlouho vystřídal umírněnější a nevýrazný Khieu Samphan, který si jako premiéra vybral nelítostného a ambiciozního Pol Pota, maoistu přesvědčeného o tom, že vzdělání je prokletí a že návrat k půdě by mohl Kambodžu přeměnit v jakousi Utopii. Namísto toho se však Kambodža pod jeho krutovládou stala synonymem pro „pole smrti“; mučení, genocida, nucené práce a hladomor připravily o život přes dva miliony lidí - každého pátého Kambodžana. Pol Potova vláda trvala až do roku 1979, kdy do země vpadli Vietnamci; zmocnili se Phnom Penhu a nastolili komunistickou vládu vedenou Hengem Samrinem. Pol Pot a Rudí Khmerové stále ovládali rozsáhlá území, známá jako Lidová republika Kampučia, a v zemi nadále zuřily boje. Po neustávající partyzánské válce se Vietnamci v roce 1989 stáhli; partyzánská válka stála okupační síly těžké oběti na životech. Po jejich odchodu musel nový premiér Hun Sen bojovat se skupinami, mezi něž patřili levicoví Rudí Khmerové, pravicoví Modří Khmerové, Sihanukova Národní armáda loajální ke svrženému princi, Lon Nolovy Khmerské národní ozbrojené síly Khmer Loeu, sestávající z etnických horských kmenů, dále Khmer Viet Minh, podporovaní Hanojí, a téměř desítka dalších.

V roce 1991, kdy se hospodářství i zemědělství hroutily, válčící frakce konečně podepsaly dohodu zahrnující zastavení palby, rozsáhlé odzbrojení a přítomnost mírových sil OSN jako dozor nad volbami. Vznikla nová koalice se stranou Hun Sena, která obnovila monarchii a na trůn byl jako král dosazen Sihanuk. Rudí Khmerové v domnění, že se museli vzdát příliš velkého podílu moci, obnovili boje. V roce 1998, kdy zemřel Pol Pot, začaly boje poněkud polevovat, avšak jiní vyšší důstojníci a kádry mezi Rudými Khmery zůstali v poli a přísahali, že budou ve válce pokračovat.

Výsledkem soupeření tolika politických uskupení a vojenských celků o moc bylo, že o zpravodajské poznatky a zbraně soupeřili stejně zuřivě jak agenti povstalců, tak i tajná policie. Potřeba informací a zbraní vedla ke vzniku nebývale rozsáhlé sítě špionů, vrahů a pašeráků; někteří z nich pracovali ve prospěch toho, co považovali za dobré pro zemi; ostatní pracovali jen pro sebe.

Dvaatřicetiletá Ty Sokha Sary a její devětatřicetiletý manžel Hang Sary téměř deset let působili jako protiterorističtí agenti, pracující pro Khmerskou lidovou armádu národního osvobození, vojenskou součást Khmerské lidové fronty národního osvobození, vytvořenou v březnu 1979 bývalým premiérem Son Sannem. Jejich cílem původně bylo vyhnat z Kambodže Vietnamce; když se tak stalo, KLFNO přikročila k vyčištění země od veškerých cizích vlivů. Son Sann byl sice jmenován do Nejvyšší zemské rady, jež v zemi vládla za Sihanukova panování, vůdce se však ve svém nitru stavěl proti tomu, aby se do dění zapojily Spojené národy; zvlášť se stavěl proti účasti čínských, japonských a francouzských vojáků. Nevěřil, že existuje něco jako benevolentní okupační armáda; i kdyby se činnost vojáků skutečně zaměřovala na udržování míru, samotná jejich přítomnost hubí charakter národa a jeho sílu.

Ty a Hang se Son Sannem souhlasili. A příchod jednoho cizího důstojníka do Kambodže víc než zhanobil jejich kulturu; zničil cosi, co se Hanga týkalo velmi osobně.

Ty Sokha poklekla vedle zraněné americké dívky; nemůže jí být víc než čtrnáct či patnáct let. Kambodžanka už takových dívek, zraněných nebo umírajících, viděla mnoho. A také mrtvých. Kdysi pomáhala Amnesty International najít u Kampong Chamu masový hrob, v němž bylo pohřbeno přes dvě stě mrtvol ve vysokém stupni rozkladu, většinou stařeny a malé děti; některé měly na těle namalovaná, někdy nožem vyřezaná protivládní hesla. Samotná Ty také způsobila smrt přinejmenším tří desítek lidí; dovedla Hanga k nepřátelským důstojníkům nebo tajným agentům, aby je mohl uškrtit nebo jim vnořit dýku do srdce, když spali. Někdy tam Hanga ani nevedla a tu práci obstarala sama.

Jako většina vojenských agentů pracujících jednotlivě nebo ve dvojicích se Ty vyznala v polní medicíně a získala zkušenosti ve vyjímání střel z ran. Lékárnička, kterou dostala, bohužel na tento úkol nestačila; střela nevyšla z těla, a kdyby se dívka hýbala, mohla by si poškodit další tkáně nebo orgány. Ty co nejpečlivěji vyčistila malý kruhový vstřel dezinfekcí, potom na ránu přiložila gázu a přelepila ji proužky leukoplasti. Pracovala opatrně a zručně, avšak s větším zaujetím a soucitem než obvykle; terorismus a vraždy sice již dávno přestala citově vnímat, tahle dívka i okolnosti, za nichž k jejímu zranění došlo, však v Ty vyvolávaly až příliš bolestně známé vzpomínky.

Samozřejmě, vzpomněla si na Phum, Hangovu sestřičku.

Zatímco dívku ošetřovala, vybavila si v mysli událost, která ji a Hanga přivedla až sem, na místo kdysi tak těžko představitelné a tolik vzdálené od míst, kde začali.

Ty vyrůstala v malé rolnické vesničce, ležící mezi Phnom Penhem a městečkem Kampot při Thajském zálivu. Rodiče zahynuli při povodni, když jí bylo šest let; po jejich smrti žila v rodině vzdáleného bratrance Hang Saryho. Ty a Hang jeden druhého zbožňovali a vždy se mělo za hotovou věc, že se jednou vezmou. Nakonec se tak stalo, těsně předtím, než spolu v roce 1990 odešli plnit jakýsi úkol. Svatba se odbyla beze svědků, jen za účasti kněze a jeho syna, a v bouři; ta odnesla knězovu chatrč. Byly to nejšťastnější chvíle jejího života.

Hangův otec se projevoval jako *zarytý* přívrženec prince Sihanuka; přispíval do místních novin články o tom, jak princova politika volného obchodu pomohla rolníkům. Jedné temné, dusné a horké noci roku 1982, když Ty s Hangem byli ve městě, přišli vojáci Pol Potovy Národní armády demokratické Kampučie a Hangova otce, matku a sestřičku odvedli. Hang své rodiče nalezl za dva dny; otec ležel v příkopu vedle prašné silnice, ruce svázané za zády, ramena vykloubená. Nohy a kolena měl zlomené, aby nemohl jít nebo se plazit. Do úst měl nacpanou hlínu a hrdlo probodnuté, aby pomalu vykrvácel. Matku zardousili Hangovu bezmocnému otci před očima. Svou mladší sestru Hang nenašel.

Svět Ty a Hanga se změnil. Hang se spojil se Son Sannovou KLFNO, která podporovala prince, a oznámil, že chce pokračovat v psaní článků podobných těm, jaké psal jeho otec, ale ne pouze proto, aby propagoval činnost prince Sihanuka; chtěl vrahy z NADK vytáhnout na světlo a pomstít se jim za to, co udělali jeho rodině. Než náčelník zpravodajské sekce KLFNO Hangovi a Ty dovolil, aby sloužili jako návnada, vycvičil je v používání zbraní. Za dva měsíce přišla k jejich chatrči malá tlupa Rudých Khmerů; Hang s Ty měli dobrý plán a teroristy postříleli dřív, než hlídka KLFNO vůbec stačila přivolat pomoc.

Potom se oba učili technikám sledování a souběžně s tím i umění úkladně zabíjet; z příručky CIA, nalezené v Laosu, se dozvěděli, jak používat jehlice do klobouků, punčochy naplněné kamením, a dokonce ukradené kreditní karty k vypíchnutí očí, zlomení vazu nebo prořízнutí hrdla. Těmto dovednostem se učili proto, aby sloužili své zemi, a také v naději, že jednoho dne najdou toho netvora, který vydal příkaz k zabití Phum.

Netvora, který jim unikal, protože ho chránili Rudí Khmerové.

Netvora, jehož stopu ztratili, když odešel z Kambodže, a kterého nedávno nalezli.

Netvora, který je někde v téhle místnosti.

Netvora jménem Ivan Georgijev.

31 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.35

Cestou výtahem do haly v sedmém poschodí ministerstva zahraničí si Hood připadal osamělý a v zajetí strachu; tam nahoře čekali ostatní rodiče. Nikdo další ve výtahu nebyl, Hooda provázel jen jeho vlastní zkroušený, zkreslený odraz na naleštěných, zlatě zabarvených stěnách kabiny.

Kdyby s určitostí nevěděl, že ho sledují bezpečnostní kamery a že by ho nakonec odvedli jako člověka nebezpečného ostatním, byl by křičel a tloukl pěstmi do vzduchu. Hluboce ho znepokojovaly zvěsti o střelbě a trápilo ho vědomí, že stojí stranou.

Dveře výtahu se otevřely a Hood vykročil ke stolku, u kterého seděl strážný. Vtom se ozval jeho mobilní telefon; zůstal stát, a než se ohlásil, otočil se ke strážnému zády.

„Ano?“

„Paule, tady Bob; je s vámi Mike?“

Herbertův hlas Hood dobře znal; šéf zpravodajců teď hovořil rychle, což znamenalo, že mu cosi dělá starost. „Mike šel za tím vedoucím místní pobočky, o kterém jste mu říkal. Oč jde?“

Věděl, že Herbert bude muset mluvit vyhýbavě, v náznacích, protože linka zřejmě není zabezpečená.

„Tam v cílové oblasti jsou dva lidé, o kterých by měl vědět,“ odpověděl Herbert.

„A co je to za lidi?“

„S pořádným rejstříkem.“

Lidé s trestním rejstříkem, s dlouhým seznamem ničemností; to je k zešílení. Musí se dozvědět víc.

Jejich přítomnost i její samotné načasování můžou být shoda okolností,“ pokračoval Herbert, „ale nechci nic riskovat. Zavolám Mikovi tam do té pobočky.“

Hood se vrátil k výtahu a stiskl tlačítko. „Až zavoláte, budu tam taky. Co jméno?“

„Doyle Shipping.“

„Tak díky.“ To již výtah přijel; Hood složil telefon a vstoupil dovnitř.

Tohle mu Sharon nikdy neodpustí. Nikdy. A on jí to nebude zazlívat; nejenže je sama mezi cizími lidmi, ale Hood si byl jistý, že ministerstvo zahraničí rodiče vůbec neinformuje. Jestli ale teroristé mají tam uvnitř společníky, o kterých nikdo jiný neví, chtěl být poblíž, aby Rodgersovi a Augustovi pomohl věc promyslet.

Během jízdy dolů vytáhl z náprsní tašky průkazku Operačního centra. Pospíchal halou zpátky na První Avenui, přeběhl ulici a utíkal dál kolem čtyř bloků. Průkazku ukázal strážnému newyorského policejního oddělení, stojícímu před výškovými budovami na United Nations Plaza; ty sice samy o sobě netvořily součást komplexu OSN, avšak spousta delegátů tam měla kanceláře. Vešel dovnitř.

Bez dechu se zapsal do knihy a vydal se k první řadě výtahů do nižších poschodí. Stále se mu chtělo křičet a tlouci pěstmi do vzduchu; ale aspoň se zapojí do dění. Aspoň bude mít něco, na co se zaměří, něco jiného než strach. Ne naději, přesto však něco téměř stejně dobrého.

Protiútok.

32 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.36

Je to on.

Ten hlas, ve kterém zaznívá lhostejná nadřazenost, kruté oči, opovržlivý postoj - je to on, budiž jeho duše prokleta. Ty Sokha nemohla uvěřit, že Ivana Georgijeva po téměř deseti letech objevili — nyní, když uslyšela jeho hlas pod kuklou, když se ocitla tak blízko něj, že cítila jeho pot, poznala, který z těch netvorů to je.

Před několika měsíci byl obchodník se zbraněmi jménem Ustinoviks, který zásoboval také Rudé Khmery, požádán, aby s Georgijevem projednal jakýsi obchod. Informátor mezi Rudými Khmery věděl, že Ty a Sary Hangovi Georgijeva hledají, a jméno obchodníka se zbraněmi jim prodal. Ačkoliv se s Bulharem minuli, když přišel do New Yorku a s Ustinoviksem jednal poprvé, podařilo se jim dostat se k Ustinoviksovi po Georgijevově odchodu. Nabídka, kterou Rusovi učinili, byla prostá: dá jim vědět, kdy si Georgijev pro zbraně přijde, jinak Ustinovikse předají americké FBI.

Rus jim pověděl, kdy si má Georgijev pro zboží přijít, pouze s tou podmínkou, že se Bulhara nezmocní hned na místě; souhlasili. V té době se ho ještě zmocnit nechtěli, naopak si přáli, aby provedl to, kvůli čemu sem přišel. Potom celý ostatní svět uvidí jejich čin a oni tak napomohou k tomu, aby věnoval pozornost jejich národu, skoncují s bezpočtem vražd, na nichž se podíleli ve snaze zarazit řádění Rudých Khmerů a podkopat chorobně slabou vládu Norodoma Sihanuka.

Georgijevovu skupinu, přebírající zbraně, sledovali ze střechy klubu sousedícího s dílnou, která patřila Ustinoviksovi. Ty Georgijeva tehdy neviděla zcela zřetelně, ne tak, jako ho viděla v táboře OSN, kde pracovala jako kuchařka, kde sledovala, jak tam tajně pronikají Rudí Khmerové, a kde byla svědkem hanebností, kterých se Georgijev dopouštěl. Vláda však nemohla bez důkazů nic podniknout; a každý, kdo se pokusil takové důkazy obstarat — nebo kdo se pokusil uprchnout, jako ubohá Phum - zemřel.

Když si Georgijev a jeho skupina zbraně převzali, Ty s Hangem je sledovali do jejich hotelu; sousední pokoje byly zamluveny, takže si vzali pokoje o poschodí níž, stropem prostrčili do Georgijevova pokoje tenký kabel s mikrofonem a poslouchali, když Georgijev a jeho lidé probírali své plány.

Potom šli do sídla Stálé mise Kambodžského království naproti přes ulici. A čekali.

Ty Sokha odvrátila pohled svých velkých tmavých oči od zraněné dívky ležící vedle ní, dívky sotva starší, než byla Phum, když ji jeden z Georgijevových pochopů zavraždil. Pohlédla na Saryho Hanga, sedícího na podlaze uvnitř kruhového stolu. Kambodžan se maličko posunul, aby na Ty viděl a aby to přitom nevypadalo, že ji zrakem sleduje.

Pokývla. Pokývl v odpověď.

Až Georgijev sejde po schodech zpátky, přijde jejich čas.

33 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.37

Georgijev došel ke dveřím vzadu v sále Rady a tam se zastavil; v ruce držel automatickou pistoli, třebaže se nedomníval, že ji bude potřebovat. Reynold Downer stál napravo od dveří, v každé ruce zbraň.

„Pustíš ji dovnitř?“ zeptal se Australan šeptem.

„Ne; půjdu ven.“

Georgijev viděl Downerovo překvapení i skrz jeho kuklu. „Proboha p*roč?“*

„Potřebujou poučit o tom, co je to marná snaha,“ odtušil Georgijev.

„Marná snaha? Zajmou jako rukojmí *tebe!“*

Generální tajemnice opět promluvila; žádala, aby ji pustili dál.

„Toho se neodváží,“ prohlásil Georgijev. „Naopak, přesvědčí je to, že nemají jinou možnost než spolupracovat, a to rychle.“

„Teď mluvíš jako nějakej blbej diplomat; a co když rozpoznají tvůj přízvuk?“

„Budu mluvit tiše a hlubokým hlasem. Budou si myslet, že jsem Rus.“ Když o tom nyní uvažoval, docela si vychutná, jestli vina za tohle všecko spadne na Moskvu nebo na ruskou mafii.

„S tímhle nesouhlasím,“ odporoval Downer. „Hergot, to teda ne!“

Bodejť bys souhlasil, pomyslel si Georgijev; Downer dovede jen zastrašovat, ne použít nějakou jemnou fintu.

„To zmáknu,“ prohlásil Georgijev. Pomalu položil ruku na knoflík levého křídla dveří, otočil jím a dveře pootevřel.

Mala Čatterdžíová tam stála, paže přitisknuté k bokům, ramena zpříma, hlavu vztyčenou. Několik kroků za ní stál velitel ostrahy a ještě dál za ní viděl Georgijev několik členů ostrahy se štíty.

Generální tajemnice měla ve tváři klidný, ale odhodlaný výraz; důstojník vypadal, jako kdyby chtěl chrlit z nozder oheň. To se Georgijevovi u protivníků zamlouvalo; člověka aspoň nenapadne být shovívavý.

„Ráda bych s vámi mluvila,“ řekla generální tajemnice.

„Řekněte všem, ať ustoupí dozadu, pryč od sálu,“ vyzval ji Georgijev. Nepovažoval za nutné dodat, že kdyby se mu něco stalo, odnesou to rukojmí.

Tajemnice se otočila a pokývla plukovníku Mottovi, ten zase pokývnutím vyzval ostatní členy ostrahy, aby ustoupili. Uposlechli; Mott zůstal na místě.

„Všichni,“ řekl Georgijev.

„To je v pořádku, plukovníku,“ pronesla Čatterdžíová, aniž se otočila.

„Paní tajemnice —“

„Prosím, jděte,“ odpověděla hlasem nepřipouštějícím námitky.

Mott vydechl nosem, obrátil se a připojil se ke svému oddílu. Stál téměř deset metrů daleko a vztekle si Georgijeva přeměřoval.

Tak je to dobře, říkal si v duchu Georgijev; právě svého šéfa bezpečnostní služby pěkně pokrotila. Plukovník se nyní tvářil, jako kdyby měl chuť vytáhnout pistoli a vpálit do Georgijeva kulku.

Generální tajemnice dál hleděla upřeně na Bulhara.

„Teď ustupte vy," vyzval ji Georgijev.

To generální tajemnici překvapilo. „Vy chcete, abych ustoupila?"

Přikývl. Čatterdžíová udělala tři kroky dozadu a zastavila se. Georgijev otevřel dveře víc; štíty členů ostrahy se maličko pozvedly nahoru, zbraně za nimi se pohnuly v napjatém očekávání. Georgijev viděl, jak jejich řadou proběhla vlna znepokojení; doufal, že generální tajemnice chápe, *cítí,* jak je její situace bezvýchodná. V koutě, do kterého byla zatlačena, má k dispozici jen mluvky a ubohé, nijak neprozkoušené školáčky.

Georgijev zastrčil pistoli do pouzdra a vykročil otevřenými dveřmi ven; obrácen čelem ke strážným dveře za sebou pomalu, beze známky strachu zavřel. Byl v pokušení poškrábat se na hlavě nebo na boku, aby si vychutnal, jak sebou ti lidé polekaně škubnou, neudělal to však. Stačilo mu vědomí, že by to udělali. A co víc - oni to vědí také. Vědí, kdo má víc odvahy a kdo se cítí volněji. Vyjít ven bylo správné. Pohlédl na Čatterdžíovou.

„Tak co chcete?" zeptal se.

„Chci tuhle situaci vyřešit bez dalšího krveprolití."

„To můžete; dejte nám, co žádáme."

„Snažím se. Ale členské země odmítly zaplatit."

Tohle Georgijev očekával. „Pak musí zaplatit někdo jiný," opáčil. „Ať se o spásu světa zase ještě jednou postarají Spojené státy."

„Můžu s nimi promluvit, ale vyžádá si to čas."

„Ten můžete mít; jeho cenu znáte — jeden život za každou hodinu."

„Ne, prosím; chtěla bych něco navrhnout. Moratorium; když budu moci říct, že spolupracujete, budu mít lepší vyhlídky, že dostanu, co požadujete."

„Spolupracovat? Vy teď tím časem právě plýtváte."

„Ale bude to trvat hodiny, možná dny!"

Georgijev pokrčil jedním ramenem. „Pak ta krev ulpí na vašich rukou, ne na mých."

Generální tajemnice na něj hleděla dál, třebaže již byla méně vyrovnaná než předtím; dýchala rychleji, její oči nepokojně těkaly. To bylo dobré; Georgijev chtěl podrobení se, ne vyjednávání. Všiml si, že náčelník ostrahy za ní neklidně přešlapuje. Ten určitě nepochází z řad velení OSN, celý jeho postoj a chování připomínají býka, uvázaného na řetěze.

Čatterdžíová sklopila oči; pomalu zakroutila hlavou. Ještě nikdy se nemusela rozhodovat v podobné situaci. Bylo mu jí málem líto; co má diplomat dělat, když mu člověk pořád říká „ne"?

„Dávám vám své slovo," řekla. „Přestaňte se zabíjením. Obstarám vám všechno, co žádáte."

„To mi obstaráte tak jako tak."

Generální tajemnice na něj pohlédla; zdálo se, že se pokouší přijít na něco, co by ještě dodala, ale všechno již bylo řečeno.

Georgijev vykročil ke dveřím.

„Nedělejte to!" dostala ze sebe.

Georgijev šel dál; sáhl po dveřním knoflíku.

Čatterdžíová vykročila za ním. „Copak nerozumíte? Tohle nikomu neprospěje!“ Zoufale ho uchopila za paži.

Georgijev se zastavil a trhl paží k sobě; žena ji však nepustila.

„Poslouchejte přece!“ žadonila.

Takže mírotvorkyně má drápy. Georgijev trhl paží proti ní; zavrávorala a narazila na stěnu vedle dveří. Georgijev se obrátil zpátky ke dveřím.

Za ním se ozvaly kroky; sáhl po pistoli a otočil se právě v okamžiku, kdy se před jeho zraky jako šlehnutí blesku mihl loket.

Před očima mu rudě zavířilo, kořen nosu a čelo znecitlivěly, hlava jako kdyby se chtěla prudce vznést kamsi nahoru. S veškerým úsilím se snažil udržet vědomí; vtom všechno zčernalo pod druhým úderem.

34 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.42

„Něco se tam stalo, zrovna teď," oznámil Mike Rodgers Paulu Hoodovi.

Seděl s Ani Hamptonovou u počítače; Hood dorazil před několika okamžiky a ještě byl udýchaný od toho, jak utíkal. Ani si v bezpečnostní kameře nade dveřmi ověřila, že to je on, potom stiskla bzučák a pustila ho dál. Rodgers byl sice zvědavý, co Hooda přivádí, ale tomu, co se dělo kolem generální tajemnice Catterdžíové, se v armádě říkalo „zvláštní zpráva". Již předtím Ani přepnula odposlech štěnice do reproduktorů počítače. I když se hovor nahrával, Rodgers nechtěl, aby mu uniklo byť jen jediné slovo velmi slabě znějícího rozhovoru mezi generální tajemnicí a teroristou.

„Paul Hood, Annabelle Hamptonová," představil je Rodgers; v této chvíli tak jako tak stěží vůbec něco slyšel.

Ani vrhla na Hooda rychlý pohled a pokývla; zdálo se, že dění sleduje nanejvýš pozorně.

„Myslíme si, že před sálem Rady bezpečnosti právě k čemusi došlo," sdělil Rodgers Hoodovi. Jeden z teroristů vyšel ven a mluvil s generální tajemnicí; podle toho, co bylo slyšet, křičela, a pak někdo, pravděpodobně plukovník Mott od bezpečnostní služby OSN — ten u ní byl nejblíž — asi toho teroristu napadl. Zdá se, že ho dostali, ale jistí si být nemůžeme. Všichni tam mlčí."

Ještě okamžik v tichosti naslouchali. Pak se ozval Hood.

„Tohle nemusí mít vůbec co dělat s tím, co se tam odehrává; ale právě mi volal Bob. Tam v sále jsou dva lidé, kteří strávili přinejmenším osm let v Khmerské lidové armádě národního osvobození; začali jako protiteroristé, bojující proti Rudým Khmerům, a potom prováděli atentáty ve službách Son Sanna."

Ani po něm střelila pohledem.

„Do USA přišli před dvěma dny, z pověření a se svolením kohosi ze své vlády, ale jejich minulost byla úmyslně zamlžena," pokračoval Hood. „Otázka zní, jestli tam jsou náhodou, jestli pracují s těmi teroristy, nebo tu jde o něco jiného, o čem nevíme?"

Rodgers zavrtěl hlavou; v té chvíli opět zazněl bzučák. Ani pustila do počítače záběr bezpečnostní kamery; byl to Brett August. Rodgers jeho vstup schválil, Ani sáhla pod stůl a bzučákem dveře otevřela. Rodgers se omluvil a šel velitele skupiny Striker uvítat.

Spěchal do přijímací místnosti a cestou uvažoval o tom, že tohle je situace, se kterou se vyjednavači o propuštění rukojmích ve všech zemích setkávají denně. Některé z takovýchto krizí představují politické události velkého rozsahu, jež zahlcují stránky novin a obrazovky, jiné jsou drobné epizody, týkající se pouze jednoho nebo dvou lidí někde v bytě nebo obchodě. Avšak všechny, ať k nim dojde kdekoli a ať se týkají kohokoli, mají jedno společné: jejich průběh je jaksi prchavě proměnlivý. Ze zkušenosti věděl, že situace v bitvách se sice mohou měnit rychle, mají však tendenci měnit se jako jednotný hmotný celek, naberou setrvačnost a pokračují jedním směrem, tak jak se zúčastněné armády přelévají jako vzdouvající se vlny.

Situace, v nichž jde o rukojmí, se vyvíjejí jinak; mění se i při nepatrných podnětech, často stačí jen vlásek. Takové změny připomínají potácení se do všech stran, vyčkávání a

oddalování, trhavé pohyby, prudké zvraty; a potom vyrážejí nepředvídatelnými směry. Čím víc lidí se v těchto situacích ocitne současně, tím větší je pravděpodobnost, že se věci budou měnit výrazně a dramaticky, a navíc v kterémkoli okamžiku, zvlášť když ti lidé představují směsici vyděšených dětí, fanatických teroristů, prostomyslných atentátníků a k tomu diplomatů, jejichž jedinou zbraní jsou řeči.

Plukovník August byl zpocený a na oděvu měl skvrny od mazacího oleje; pozdravil Rodgerse a vysvětloval, že se musel skutálet z hydraulicky ovládané nakládací rampy C-130 v okamžiku, kdy se zvedala. Byla tma, takže nikdo neviděl, jak se s pažemi pevně přitisknutými k tělu z té rampy skutálel. Od její hrany na asfalt to bylo něco přes metr, ale až na pár odřenin se plukovníkovi nic nestalo. Pod tričkem měl neprůstřelnou vestu z kevlaru a ta náraz poněkud zmírnila; protože byl vybaven jako turista, měl u sebe i náprsní tašku a dost hotovosti, aby si mohl vzít taxík na Manhattan.

Rodgers ho cestou zpět do Aniny kanceláře seznámil s posledními událostmi. Nedaleko kanceláře se August náhle zastavil.

„Počkej," pronesl tiše.

„Co je?"

„Nemáte tam v sále Rady dva kambodžské atentátníky?" zeptal se August.

„Ano, to máme."

August okamžik uvažoval, načež pokývl směrem ke kanceláři vzadu. „A víš, že tahleta vaše dáma pracovala v Kambodži pro CIA?"

„Ne," odpověděl Rodgers, zjevně překvapen. „Povídej."

„Když jsme sem letěli, stáhl jsem si její složku. V Kambodži skoro rok nabírala agenty."

Rodgers si v mysli promítl řadu možných scénářů a pátral po pravděpodobných souvislostech. „Dole se zapsala asi patnáct minut předtím, než začal ten útok. Prý přišla dodělat nějakou práci."

„To může být docela dobře pravda," odtušil August.

„Jistě, může," souhlasil Rodgers. „Ale přišla sem brzy *a navíc* má možnost odposlouchávat generální tajemnici. A v kanceláři je TAC-SAT."

„Což nepatří ke standardní výbavě kanceláře CIA," podotkl August.

„Ne," opět souhlasil Rodgers. „Když budeš chtít těm, co to tam vzali do rukou, předávat informace, je to docela prima zařízení."

„Ale pro kterou stranu?" zeptal se August.

„To nevím."

„Je TAC-SAT zapnutý?"

„Těžko říct; je v nějaké tašce."

August se ušklíbl. „Trávíš moc času za stolem; vyhrň si rukávy."

„Co s tím?" nechápal Rodgers.

„Dej si k tomu přístroji předloktí."

„Pořád ti nerozumím."

„Chlupy; statická elektřina," utrousil August.

„Kurva! Máš pravdu," vyrazil ze sebe Rodgers.

V izolovaném zařízení, je-li pod proudem, vzniká elektrický náboj — statická elektřina, jež způsobí, že když se k přístroji přiblíží holá paže, chlupy se zježí.

Rodgers přikývl; potom pokračovali v cestě ke kanceláři.

Ani jeden z nich nebyl člověk, který by hned podléhal poplašným představám, avšak již od doby, kdy začali dělat práci, při níž na jejich rozhodnutích závisel život jednotlivce nebo tisíců lidí, také nikdy nic lehkovážně nepřehlíželi. A cestou do kanceláře si Rodgers připomněl poznatek, k němuž CIA nedošla nijak levně. Proměnlivost ne vždy vstupuje do hry pouze zvenčí.

35 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.43

V chodbě u dveří do sálu Rady bezpečnosti zavládlo na okamžik skutečně naprosté ticho. Nato se generální tajemnice odstrčila od stěny, kam jí Georgijev mrštil; z teroristy, nataženého na zemi, přenesla zrak na plukovníka Motta.

„K tomuhle jste neměl oprávnění!“ zašeptala chraptivě.

„Napadl vás,“ zašeptal Mott v odpověď. „Mou prací je vás chránit.“

„Já jsem chytala za paži jeho -“

„To je vedlejší.“ Mott ukázal na dva členy ostrahy a pokynem je vyzval, aby vystoupili z řady; potom se obrátil zpátky k tajemnici. „Teď jsme v tom taky.“

„Proti mému přání!“ odsekla..

„Paní, o tom si pohovoříme později; teď nemáme moc času.“

„K čemu?“

Oba členové ostrahy přikročili k Mottovi. Mott ukázal na teroristu. „Svlékněte ho,“ vyzval je tiše. „Rychle!“

Dali se do toho.

„Co to děláte?“ zeptala se generální tajemnice.

Plukovník si začal rozepínat košili. Jdu tam; budu se vydávat za něj.“

Čatterdžíovou jeho odpověď doslova omráčila. „Nic takového! To je vyloučeno!“

„To zmáknu; oba jsme skoro stejně velcí.“

„Bez mého svolení tam nepůjdete.“

„Vaše svolení nepotřebuju.“ Mott si již stáhl košili a zul boty. „V oddíle 13C, část 4 předpisů o bezpečnostních opatřeních stojí, že ‚V případě přímého ohrožení generálního tajemníka musí být učiněna všechna náležitá opatření'. On vás udeřil; viděl jsem to. Ta optotronická kamera se z nějakého důvodu nemůže dostat skrz podlahu, nám začne běžet další hodina, a tam uvnitř můžou ublížit dalšímu dítěti. Pomozte mi skoncovat s touhle situací, paní! Nemluvil ten člověk s nějakým cizím přízvukem?“

„Přijdou na to, že jste někdo jiný!“

„Ale ne dost brzy,“ odtušil Mott; uvědomoval si, jak vteřiny ubíhají, a uvažoval, jak dlouho asi budou teroristé čekat, než se jejich společník vrátí. A bál se toho, co všechno by asi tak mohli udělat, aby ho dostali zpátky. „Prosím!“ naléhal. „Mluvil s nějakým cizím přízvukem?“

„Myslím, že s nějakým východoevropským,“ odpověděla Čatterdžíová; vypadala jako omámená.

Jeden z Mottových lidí stáhl Georgijevovi kuklu; Mott se na teroristu podíval. „Poznáváte ho?“

Generální tajemnice pohlédla do masitého, neholeného obličeje. Na tlustém kořeni nosu byla krev. „Ne,“ odpověděla tiše. „Vy ano?“

Mott přenesl pohled z ležícího muže na dveře sálu. „Ne.“ Ať už se ozvaly jeho vlastní obavy anebo instinkt starého policajta zvyklého pracovat s krytím, vyciťoval napětí, panující uvnitř v sále. Musí je rozptýlit, než dojde k výbuchu. Pokynem vyzval svého člověka, aby mu dal kuklu;

natáhl si ji přes hlavu, shýbl se a kolem otvoru pro ústa nanesl trochu krve z Georgijevova nosu. „Teď žádný přízvuk napodobovat nemusím," řekl.

Generální tajemnice přihlížela, jak si Mott na sebe rychle navléká teroristův svetr, kalhoty a boty.

„Odveďte všechny do sálu Poručenské rady," přikázal svému zástupci, poručíku Mailmanovi. ‚Jděte k vedlejším dveřím, rychle, ale nenápadně; rozdělte se do dvou skupin - obrannou řadu a tým, který dostane rukojmí ven. Až uslyšíte střelbu, vnikněte dovnitř." Zvedl Georgijevovu pistoli a zkontroloval zásobník; byl skoro plný. „Nebudu střílet dřív, než se naskytne možnost dostat jednoho nebo několik z nich. Budu se snažit držet se na severní straně, abych jejich palbu odvedl od vás. Víte, jak jsou oblečení; odpráskněte je. Jen dejte pozor, ať nestřílíte na chlápka, co pálí po nich."

„Rozkaz, pane!"

„Paní, já bych sem teď zavolal Interpol, ať zjistí, co je tohleto za *individuum.* „Mott to slovo řekl tak, jako kdyby si odplivl. Jestli něco nevyjde, ta informace by vám mohla pomoct jejich plány překazit."

„Plukovníku, já jsem proti tomu!" ozvala se generální tajemnice; již se trochu sebrala a začínal se jí zmocňovat hněv. „Riskujete životy všech lidí tam v sále!"

„Jestli je odtamtud nedostaneme ven, umřou všichni; copak vám to tenhle člověk tak neřekl?" Ukázal přitom na Georgijeva botou. „A není právě to důvod, proč jste se mu snažila zabránit v návratu?"

„Chtěla jsem zabránit zabíjení —"

„A on se čerta starýho staral o to, co zrovna vy chcete," přerušil ji Mott drsným, téměř skřípavě znějícím šepotem.

„Ano, to jistě," souhlasila Čatterdžíová, „ale i tak tam můžu jít a zkusit promluvit s těmi druhými."

„Po tomhle už ne; budou chtít vědět, kam se poděl jejich člověk," prohlásil Mott. „Copak jim na to řeknete?"

„Pravdu. Třeba by se mi je podařilo přesvědčit, aby spolupracovali. A mohli bychom jim ho vrátit výměnou za rukojmí."

„To nepůjde; bude se hodit, určitě ví leccos, co by nám mohl povědět. A ať už se dál stane, co chce, tenhle ksindl musí před soud." Mott vždy obdivoval, jak generální tajemnice dokáže stát na svém. Teď mu to však připadalo spíš naivní než prozřetelné.

Poručík zatím sestavoval svá dvě družstva a Mott přivolal pohotovostní zdravotnické družstvo; zdravotníci uložili teroristu na nosítka a připoutali ho k nim ocelovými pouty, vypůjčenými od jednoho z členů ostrahy.

„Odneste ho na ošetřovnu a nechte ho připoutaného k lehátku," přikázal Mott veliteli zdravotníků.

Poručík Mailman Mottovi gestem sdělil, že je připraven; plukovník mu prsty naznačil číslici třicet. Sledoval hodinky; Mailman s oběma svými družstvy zamířil k sálu Poručenské rady. Potom Mott začal odpočítávat třicet vteřin.

„Plukovníku, prosím... já dovnitř nemůžu, když tam půjdete vy," ozvala se generální tajemnice.

„Já vím.“ Ještě pětadvacet vteřin.

„Ale tohle je chyba!“ Čatterdžíová poprvé zvýšila hlas.

Dveře sálu Rady bezpečnosti zaskřípěly, jako kdyby se o ně kdosi opřel; generální tajemnice okamžitě zmlkla. Mott se na dveře podíval; potom pohlédl na tajemnici a hned nato na hodinky; zbývalo dvacet vteřin.

„Chyba to bude, jestli se to nepovede,“ řekl tiše. „Prosím, paní generální tajemnice... teď už nemáme čas se o tom bavit. Ustupte stranou, ať se vám nic nestane.“

„Plukovníku -“ začala, ale zarazila se. „Bůh vás provázej,“ dodala. „Vás všechny.“

„Díky.“ Zbývalo patnáct vteřin.

Čatterdžíová váhavě a neochotně odstoupila.

Plukovník nyní upjal pozornost na to, k čemu se chystal. Skrz kuklu cítil pachuť teroristovy krve; v téhle chvíli v tom bylo cosi zcela namístě, něco jakoby patřičně barbarského, vikingského. Zastrčil si Georgijevovu pistoli za opasek, tak, jak ji terorista měl, když vyšel ven; potom sevřel a zase narovnal prsty v rukavici, dychtiv jít a udělat svou práci.

Deset vteřin.

Před více než dvaceti lety, v policejní akademii na rohu Dvacáté ulice a Druhé Avenue, když ještě byl kadetem newyorského policejního oddělení, se od učitele strategie a taktiky dozvěděl, kdy jsou kostky doopravdy vrženy. Každý policista, každý voják má kostku, jejíž každá ploška má tečku; těch šest teček znamená odhodlání, dovednost, bezohlednost, vynalézavost, odvahu a sílu. Většinu času člověk trávil tím, že si jimi vrhal cvičně - procházel výcvikem, konal pochůzky a hlídkoval v ulicích, to vše ve snaze vypěstovat si v zápěstí ten pravý jemný cit pro vrh — protože když dojde na to, že je nutné kostku vrhnout doopravdy, musí všechny ty vlastnosti projevit v míře větší než ten druhý, a to někdy v jediném okamžiku. Mott si tohle vše pamatoval z dvacetileté služby v Midtown South. Vzpomněl si na to pokaždé, když šel do nějakého bytu či domu a neměl tušení, co ho čeká na druhé straně dveří, nebo když zastavil nějaké auto, aniž věděl, co se skrývá pod novinami, ležícími na sedadle vedle řidiče. Připamatoval si to i nyní. Uvedl do pohotovosti každý reflex, uložený v paměti, v kostech, v duši. A aby nic nechybělo, přihodil na váhy ještě slova jednoho z astronautů z Mercury, už zapomněl kterého. Ten při čekání na start letu do vesmíru pronesl: *„Dobrý Bože, nedopusť, abych to pohnojil!“*

Pět vteřin.

Mott, plně soustředěný a připravený, se vydal ke dveřím sálu Rady bezpečnosti. Zasténal, jako kdyby dostal ránu, po které ho všechno rozbolelo.

Trhnutím dveře otevřel a vkročil dovnitř.

36 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.48

Když rodiče dorazili do jasně osvětlené haly v budově ministerstva zahraničí, dostali k dispozici telefony. Sharon si vybrala křeslo v koutě; nejdřív ze všeho zavolala Alexanderovi do hotelu, chtěla mít jistotu, že je v pořádku; byl, třebaže ho Sharon podezřívala, že přestal hrát videohry a přepnul televizi na kanál Spectra Vision. Když Alexander hrál videohry, vždycky odpovídal trochu nedůtklivě, jako kdyby na jeho bedrech ležel osud galaxie; když mu volala kolem jedenácté, v jeho hlase uslyšela obavy a pokoru. Jako v hlase Charltona Hestona při spatření hořícího keře ve filmu *Desatero přikázání.*

Sharon ho nechala být; neřekla mu ani, co se děje, měla pocit, že Alexander bude tuhle noc spát velmi dobře, a doufala, že než se ráno probudí, bude po všem. Potom zavolala domů na záznamník; rodičům volat nechtěla, ledaže by viděli zprávy a nechali vzkaz. Nejsou na tom zrovna nejlépe se zdravím, a navíc si se vším hned dělají starosti. Nechtěla jim přidělávat ještě nějaké další.

Matka se však již ozvala; viděla zprávy, Sharon jí tedy zavolala a sdělila jí, co se sama dozvěděla - že se úřední místa pokoušejí vyjednávat o nějakém řešení a že žádné další zprávy nejsou.

„A co si o tom myslí Paul?“ zeptala se matka.

„To nevím, mami.“

„Jak to - nevím?“

„Odešel s jedním z těch vojáků z OSN a ještě se nevrátil.“

„Asi se snaží nějak pomoct.“

Sharon byla v pokušení říci *Ten se vždycky snaží pomoct - jiným.* Místo toho řekla: „Určitě zrovna tohle dělá.“

Matka se Sharon zeptala, jak jí je; Sharon odpověděla, že ona i ostatní rodiče chovají pevnou naději a že to je to jediné, co můžou dělat. Slíbila, že jestli se stane něco dalšího, zavolá.

Úvahy o Paulovi a o tom, jak se věnuje *jiným,* ji rozčílily. Chtěla svou dceru zpátky a byla ochotná k jakékoli oběti, aby ji zachránila. Věděla však, že Paul by udělal totéž, i kdyby tam uvnitř nebyla právě Harleigh. Od chvíle, kdy to všechno začalo, Sharon nijak moc neplakala, tyhle úvahy však již nevydržela; dostaly se za hranici snesitelnosti.

Odvrátila se od ostatních rodičů. Slzy se jí neustále tlačily do očí; osušovala si je a snažila se sama sebe přesvědčit, že Paul tohle vše dělá jen a jen pro Harleigh. A i kdyby ne, vše, co udělá, určitě pomůže i dceři.

Nyní se však cítila osamělá; a to, že neví, co se děje a jak to vypadá s jejím dítětem, ji znovu rozzlobilo. Paul by se aspoň mohl ozvat, povědět jí, co a jak.

Potom dostala nápad; vytáhla z kabelky papírový kapesník, vysmrkala se a zvedla telefon. Paul má pořád ještě u sebe mobil. Vyťukala jeho číslo; nalezla k tomu sílu ve svém hněvu, který se však dostavil bez zralé úvahy.

37 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.49

Ty Sokha dál seděla na bobku vedle dívky, ležící na podlaze. Víc pro ni již udělat nemohla, ale nepřišla sem zachraňovat životy; to, že se o to děvče postarala, vedlo k jedinému: umožnilo jí poznat, který z těch lidí je Ivan Georgijev. Kterému z nich patří hlas, který slyšela v táboře OSN, hlas, zvoucí do stanů zákazníky a potom je opět provázející ven. Který svému pobočníkovi nařídil pronásledovat a zastřelit Phum, když se pokoušela uprchnout. Kdyby ona a Hang nedostali všechny teroristy, chtěli mít jistotu, že dostali aspoň jeho.

Ty měla Compact Browning High Power 9 mm Luger v kabelce, Hang měl svůj v pouzdře zavěšeném vzadu na opasku. Zbraně propašovali přes ostrahu OSN v diplomatické poště. Toho mizeru dostanou mezi sebe do křížové palby, a potom vyřídí i ostatní teroristy. Nejenže tak ukojí svou pomstu, nejenže se na ně bude hledět jako na hrdiny, protože zachránili rukojmí, ale věc, za kterou bojují — silná, pravicová Kambodža pod vládou Son Sanna - na sebe upoutá pozornost celého světa. Nespravedlnost skončí. Rudí Khmerové budou konečně vymýceni a zničeni. Před Kambodžou se otevře možnost stát se asijskou politickou a finanční mocností.

To vše ale závisí na tom, co bude dál. Ty litovala, že dopustila, aby se Georgijev vzdálil, a už vůbec nepočítala s tím, že vyjde ven. A nechtěla střilet jen sama, aniž by Hangovi naznačila, který z teroristů to je; to pro případ, že by se některému z ostatních teroristů podařilo ji zasáhnout.

Otevřela kabelku a vytáhla hedvábný kapesník; kabelku nechala otevřenou na podlaze a kapesníkem osušovala zraněné dívce čelo. Pažba browningu směřovala k Ty; když kapesník ukládala zpátky, pistoli odjistila. Zmocňoval se jí neklid, doufala, že ten mizera nedojednává s generální tajemnicí nějakou dohodu. Narůstal v ní tichý vztek na samu sebe, že ho neodstřelila, když se jí k tomu naskytla příležitost. Stál přece hned vedle ní; možná by zemřela, ale zemřela by aspoň s vědomím, jak jsou na ni Hang i duchové jeho rodiny hrdí.

Dvoukřídlé dveře nahoře nad schody na opačné straně sálu se náhle rozlétly a terorista, který stál za nimi, přiskočil ke Georgijevovi, který se vhrnul dovnitř. Georgijev si přidržoval spodek kukly; dveře zabouchl, vytáhl pistoli a zuřivě jí proti dveřím zahrozil. Potom se otočil a plíživé se protáhl kolem svého společníka. Když ten chtěl jít za ním, Georgijev mu gestem naznačil, že má zůstat tam, kde je. Potom napůl sestupoval, napůl vrávoral dolů po schodech. Choval se poněkud mátožně, jako po úderu, a vypadal dost sklíčeně.

To bylo dobré; podle učení starších, vzývajících buddhistickou víru Theravada, člověk, který zemře nešťastný, takovým zůstane i v příštím životě. Ty byla přesvědčena, že Georgijev si nic jiného nezaslouží.

Bulhar stále držel pistoli v ruce; zastavil se v polovině schodů a třel si bradu. Zdálo se, že zakolísal.

Muž, stojící nahoře na schodech, k němu vykročil, a současně s ním i jeden z těch, kdo stáli dole pod schody.

„Zatraceně,“ pomyslela si Ty. Musí se to stát hned teď; zanedlouho budou na jednom místě pohromadě tři a ona třeba nebude mít možnost přesně zasáhnout.

Pohlédla na Hanga; zjevně ho napadlo totéž. Vstal, a Ty sáhla do kabelky. Hang vytáhl zbraň z pouzdra a otočil se ke svému cíli, Ty, již s pistolí v ruce, udělala totéž. Hang začal střílet první, a než ti dva ke Georgijevovi došli, třikrát na něj vypálil. Jedna kulka minula, ale z Georgijevova čela vytryskly dva rudé praménky a Bulhar byl vržen zády na stěnu. Svezl se na zem a po zelenozlaté tapetě za ním se táhly dolů dlouhé rudé šmouhy.

Dvojice se rozběhla dopředu a snažila se najít na schodech vhodné místo, kde by se kryla. Oba teroristé, blížící se ke Georgijevovi, se zastavili, přikrčili se, uskočili za křesla a stočili zbraně proti střelcům. Druzí dva na opačné straně sálu se také přikrčili a namířili na útočníky. Vtom se otevřely dveře vedoucí do sálu Poručenské rady a dovnitř vpadli čtyři členové ostrahy OSN. V okamžiku ticha, při kterém se všem málem zastavilo srdce, byl jediným zvukem vzlykot dětí. Oba Kambodžané se otočili, aby viděli, koho mají za zády, teroristé znehybněli a namířili na nejbližší cíle.

To, že Ty a Hang polevili v pozornosti, poskytlo teroristům vedle Georgijeva, kryjícím se při jižní stěně, možnost na ně vypálit; Kambodžané se krčili poblíž stěny u paty schodů a kulky je zasáhly, Hanga do ramene, Ty do stehna. Ty se otočila kolem své osy a bez hlesu padla na záda; Hang klesl s výkřikem na ruce a na kolena. Jeho výkřik však byl jen krátký, umlčený zásahem do hlavy. Výstřel přišel šikmo zpředu a srazil Hanga na podlahu, kde zůstal natažený ležet.

Ty ztratila při pádu pistoli; sahala po ní, když tu ji druhý výstřel zasáhl do horní části paže a třetí do břicha. Ruku, kterou si chtěla ránu sevřít, zastavil čtvrtý výstřel; kulka jí roztříštila temeno hlavy.

Kambodžané padli a zemřeli v necelých dvou vteřinách, jejich přítomnost však členy ostrahy zmátla; nebyli si jistí, jestli na ně mají střílet nebo ne, a jejich zaváhání teroristé na severní straně sálu stačili využít, obrátili se, zamířili a pálili přes schody proti dveřím. Jeden člen ostrahy klesl s prostřelenou nohou mezi dveřmi a ostatní ho museli vytáhnout ven, zbylí tři, kteří vnikli dovnitř první, přisedli na paty a palbou kryli jejich ústup. Jeden z mužů ještě stačil uchopit raněnou dívku v podpaží a táhl ji ven.

Terorista na jižní straně sálu upadl, skutálel se z několika schodů a dole narazil hlavou na sedadlo. Jeden z ostrahy OSN dostal zásah do obličeje a zhroutil se. Sál se proměnil v dozvukovou komoru plnou rozléhajících se ozvěn praskavě hřmící smršti výstřelů, pronikavého křiku teroristů a ostrahy OSN, srazivších se v boji, a výkřiků rukojmích. Mnozí z nich se snažili přikrčit někam do úkrytu a současně zabránit ostatním zmateným rukojmím, aby v panice nevběhli střelám do cesty.

Přestřelka utichla, když se síly OSN stáhly a dveře do sálu Poručenské rady se s prásknutím zavřely. Výstřely ustaly, neumlkl však křik. Nevytratil se ani šílenství podobný pocit, který na pár vteřin, připomínajících smrt, zachvátil všechny v sále.

38 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.49

Reynold Downer položil krví zalitého Georgijeva na zem; Etienne Vandal poklekl vedle mrtvého a sklonil se nad ním.

„Měl by ses vrátit ke dveřím," řekl Downerovi. „Můžou to zkusit znova."

„Půjdu," řekl Downer; vyprostil zpod Georgijevova těla ruce v rukavicích, rudých od krve, a zadíval se přes sál. Po schodech sbíhal menší z obou teroristů; to znamenalo, že byl zasažen Sazanka. Downer přihlížel, jak se Barone k Japonci nahnul; nato Uruguayec vstal a přejel si prstem po hrdle. Jejich pilot je mrtev.

Downer zaklel. Vandal také, a Downer se podíval na tělo u svých nohou.

Vandal již stáhl Georgijevovi kuklu; jenže na odpočívadle neležel Georgijev.

„Tak ho teda dostali," pronesl Downer. „Však se mi zdálo, že tam zvenku slyším nějaký hluk. Ti prevíti ho dostali." Plivl na americky vyhlížející obličej člověka, ležícího bez života na koberci.

Vandal shrnul nepravému Georgijevovi lem rukavice ze zápěstí a zkoušel nahmatat puls. Potom zápěstí pustil. Je po něm." Pohlédl na mrtvoly, ležící dole nedaleko galerie. „To sem vpadla ostraha OSN, a vsadím se, že tenhleten k ní patřil. Ale co jsou zač tamti dva?"

„Pravděpodobně tajní policisté," řekl Downer. „Měli se starat o bezpečnost při tom večírku."

„Tak proč nezakročili dřív?" uvažoval nahlas Vandal. „Že se nepokusili zachránit ty delegáty?"

„Možná, že vyslali ven nějaký tichý signál a přivolali posily," odpověděl Downer. „Prostě jen číhali."

„To bych neřekl," namítl Vandal. „Vypadali dost překvapeně, když sem ta ostraha vpadla."

Downer se vrátil nahoru po schodech, Vandal se otočil a spěchal dolů. Dělaly mu starosti ty dveře, třebaže se nedomníval, že nyní dojde k dalšímu útoku. Síly OSN dostaly co proto. Ostraha s sebou vzala tu raněnou holku, ale on si nemyslel, že právě to bylo jejím pravým cílem. Když vpadla dovnitř, zdálo se, že chce vybudovat něco jako předmostí. Čtyři vniknou dovnitř a za nimi čekají posily, které vtrhnou středem. Proč ale tu holku nevytáhly ven ty posily?

Přestřelka donutila rukojmí lehnout si na zem nebo se přikrčit za stůl. Zatím je tam Vandal nechá být. Ze všech stran se ozývalo štkaní a pofňukávání, ten útok však všemi silně otřásl. Teď se nikdo ani nehne.

Došel k těm dvěma, kteří byli zabiti u paty schodů. Nějací Asiaté. Přisedl na bobek a prohledával kapsy mužova saka. Našel kambodžský pas; to svědčilo přinejmenším o určité spojitosti: během mise UNTAC Georgijev provozoval všelijaké nechutné obchody, od špehování až po prostituci, a tohle možná měl být jakýsi druh odplaty. Jak ale věděli, že tu Georgijev je?

Přistoupil k němu Barone. Vandal upustil pas na zem a vstal.

„Je mrtvý?" zeptal se Barone a pokývl směrem ke Georgijevovi.

„To není on," sdělil mu Vandal.

„Cože?!“

„Georgijeva se zmocnili, když vyšel tam ven. Chtějí si ho prohodit.“

„Koho by napadlo, že mají takové *cojones}“* prohlásil Uruguayec. „Proto možná sem ta ostraha vlítla; šla za svým člověkem.“

„To je docela dobře možné,“ souhlasil Vandal.

Barone zakroutil hlavou. Jestli jim dá informace o těch bankovních účtech, tak i když ty peníze dostaneme, hned o ně zase přijdeme.“

„Jistě,“ odtušil Vandal.

„Tak co teda uděláme?“ zeptal se Barone.

„Pořád ještě máme to, co oni chtějí,“ uvažoval nahlas Vandal. „A taky ještě pořád máme prostředky, jak rukojmí zabít, jestli sem ostraha zase vpadne. Takže navrhuju držet se našeho plánu, až na dvě změny.“

„Jaké?“ zeptal se Barone.

Vandal vykročil k poradnímu stolu. „Řekneme jim, že chceme hotovost,“ prohlásil cestou. „A popoženeme hodiny.“

Přenesl pohled na prázdnou židli, kde předtím seděla dívka, která chtěla utéct, a jeho oči spočinuly na Harleigh Hoodově. Bylo na ní něco zvláštního, čišel z ní vzdor; za tím výrazem se skrývalo cosi, co ho znepokojilo.

Přikázal Baronemu, aby ji přivedl.

39 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.51

Odposlouchávací štěnice v chodbě zachytila zvuk výstřelů v sále Rady bezpečnosti; rány zněly zdušené, výkřiky v chodbě rovněž, Paulu Hoodovi i ostatním však bylo jasné, že ta či ona strana přikročila k akci. Výkřiky se ozývaly dál, i když střelba již ustala.

Hood stál za Ani; mladá agentka zůstala sedět na svém místě, jen se naklonila k notebooku na druhém stole - řekla, že proto, aby se pokusila zlepšit kvalitu příjmu. Byla klidná a velmi soustředěná.

August stál po Rodgersově levici. Generál si po návratu do kanceláře svlékl sako a vyhrnul rukávy košile; od vedlejšího stolu si přitáhl židli. Požádal o svazek modráků s plánky budovy OSN. Dostal je, a Hood do nich nahlížel přes jeho rameno. Tyto nákresy si již ve čtyřicátých letech shromáždila FBI, pravděpodobně proto, aby mohla do stavebních prvků instalovat primitivní odposlouchávací zařízení; poznámky na stránkách, již s nejnovějšími údaji, napovídaly, že nákresy použila i CIA, aby si naprogramovala trasy svých mobilních štěnic.

Na podlaze, kousek od místa, kam si Rodgers přitáhl židli, stála plátěná brašna; zip nahoře byl rozepnutý a uvnitř Hood viděl telefon TAC-SAT.

Stál a naslouchal, když tu uslyšel pípnutí svého mobilu. Domníval se, že to volá Bob Herbert nebo Ann Farrisová a že mají nějaké informace. Vytáhl přístroj z kapsy; Mike Rodgers vstal a přistoupil blíž.

„Haló?“

„Paule, to jsem já.“

„Sharon,“ oznámil ostatním Hood. *Proboha, teď ne,* pomyslel si.

Rodgers se zastavil, Hood se otočil zády do místnosti.

„Omlouvám se, miláčku,“ řekl tiše. „Zrovna jsem šel za tebou, ale něco se přihodilo, týkalo se to Mika.“

„On tam je?“

„Ano.“ Hood telefon ani pořádně neposlouchal, snažil se sledovat, co se děje v budově Sekretariátu. „Tak co, držíte se tam dobře?“

„Ty si snad děláš legraci! Paule, já tě potřebuju!“

„Vím. Podívej, tady se zrovna něco semlelo, snažíme se dostat Harleigh a ostatní ven. Můžu ti zavolat potom?“

„Jistě, Paule. Přesně jako vždycky.“ Sharon zavěsila.

Hood si připadal, jako kdyby dostal políček. Jak si mohou být dva lidé tak blízcí jednu noc, a tak úplně bez jakéhokoli vztahu následující den? Pocit viny však neměl; měl zlost. Tohle přece dělá ve snaze zachránit Harleigh. Sharon samozřejmě není nijak nadšená z toho, že je sama, proto však nezavěsila. Zavěsila proto, že je Operační centrum opět rozdělilo.

Zaklapl telefon a odložil jej. Mike mu položil ruku na rameno.

Náhle jasně zaslechli hlas generální tajemnice. „Poručíku Mailmane, co se stalo?“ zeptala se.

„Někdo střelil na plukovníka Motta, předtím, než tam stačili vniknout ostatní,“ odpověděl bez dechu poručík. „Možná je mrtvý.“

„Proboha, to ne!“ vyrazila ze sebe Čatterdžíová, ještě než Mailman domluvil.

„Zabili jednoho z mých lidí, a my jsme ještě před ústupem odbouchli jednoho teroristu,“ pokračoval poručík. „A taky jsme dostali ven jedno z těch děvčat; střelili je. Bez větších ztrát se tam proniknout nedalo.“

Hood cítil, jak mu slábnou kolena.

„Zjistím, které to je,“ řekl Rodgers. „Sharon nevolej, mohl bys jí zbytečně nadělat starosti.“

„Díky.“

Rodgers zvedl kancelářský telefon a zavolal Bobu Herbertovi. Operační centrum si udržovalo přehled o známých teroristech a lidech z podsvětí -z nichž mnozí zpravidla utrpěli nějaké zranění při explozích, autonehodách nebo v přestřelkách — tím způsobem, že mělo program napojený na databáze všech nemocnic ve velkých městech a rovněž na Správu sociálního zabezpečení. Vždy, když bylo do některého nemocničního počítače uloženo číslo nějaké pojistky, prověřilo se v databázi Operačního centra, aby se zjistilo, zda dotyčnou osobu nehledá FBI nebo policie. V tomto případě Herbert pověří Matta Stolla, aby se podíval na záznamy o každém, kdo byl během poslední půlhodiny přijat do některé newyorské nemocnice v blízkosti OSN.

Mezitím pokračovala rozmluva již v Sekretariátě.

„To jste udělali správně, že jste se stáhli,“ řekla generální tajemnice.

„A ještě něco,“ dodal poručík. „Dva z delegátů měli zbraně a stříleli.“

„Kteří dva?“

„Nevím; jeden z mých lidí, co na ně dobře viděl, říkal, že to byli Asiaté - muž a žena.“

„To by mohlo být Japonsko, Jižní Korea nebo Kambodža.“

„Teroristi oba ty delegáty zabili.“

„Na koho ti delegáti stříleli?“

„Věřte nebo nevěřte, ale na plukovníka Motta.“

„Na plukovníka? To si ho museli splést s —“

„S tím teroristou, místo kterého tam šel,“ dopověděl poručík.

V té chvíli pípla vysílačka; ohlásila se generální tajemnice. „Tady generální tajemnice Čatterdžíová.“

„To byla pitomost a bezhlavost,“ pronesl hlas na druhém konci. Zněl chrastivě jako stará gramofonová deska, slabě a s cizím přízvukem, Hood však rozuměl většině z toho, co říkal; musel se sice plně soustředit, to mu však přišlo vhod, odpoutal se tak od myšlenek na zraněnou dívku.

„Mrzí mě, co se stalo,“ řekla Čatterdžíová. „Pokoušeli jsme se nějak rozumně s vaším partnerem domluvit —“

„A teď se nepokoušejte hodit vinu na *nás!“* odsekl volající.

„Ne, to všechno byla moje -“

„Znáte pravidla, jak se v takovýchhle situacích postupuje, a těch jste se nedrželi. Teď pro vás máme nové instrukce.“

„Nejdřív mi povězte, jak to vypadá s naším důstojníkem.“

„Je mrtvý.“

„Určitě?“ naléhala prosebně generální tajemnice.

Třeskl výstřel. „Teď jo," odpověděl volající. Ještě nějaké otázky?"

„Ne."

„Můžete si pro něj přijít, až budeme odsud pryč," řekl terorista. Jak brzy to bude, záleží už na vás."

Následovala odmlka, krátká, bolestivá chvíle ticha. „Tak mluvte, poslouchám," řekla generální tajemnice.

„Chceme vrtulník a šest milionů amerických dolarů. Žádáme hotovost, ne převod na účty. Máte našeho člověka; třeba vám řekne naše jména. Nechci, aby nám účty zmrazili. Dejte nám vědět, až tu ten vrtulník bude. Za osm minut zase začneme zabíjet rukojmí; potom jedno každou půlhodinu; tentokrát to ale nebudou delegáti. Přijdou na řadu ty vaše slečny."

Hood si uvědomil, že vlastně ještě nikdy v životě nepocítil pravou nenávist: až nyní.

„Ne, prosím, to ne!" vykřikla Čatterdžíová.

„Můžete si za to sami."

„Poslouchejte," naléhala generální tajemnice, *„dáme* vám, co žádáte, ale už žádné další zabíjení! Už ho bylo dost!"

„Máte osm minut."

„Ne! Dejte nám aspoň pár hodin!" žadonila Čatterdžíová. „Budeme spolupracovat! Haló? *Haló!"*

Nic, ani slovo. Hood si dovedl představit tu hlubokou beznaděj, jakou musí generální tajemnice prožívat.

August zavrtěl hlavou. „Teď by tam měli vpadnout vojáci a udeřit na ně, rychle, když to nebudou čekat."

„My bychom tam měli vpadnout," prohlásil Hood.

„Říkali, že vypustí otravný plyn," připomněla jim Ani.

„Ale při tom prvním útoku to neudělali," poznamenal August. „Lidé, kteří berou rukojmí, chtějí sami zůstat naživu; proto je přece berou. Té výhody se nevzdají."

Rodgers se odvrátil od telefonu. „Ta postřelená dívka nebyla Harleigh; tahle se jmenuje Barbara Mathisová," řekl.

To ovšem na věci nic zásadně neměnilo; Harleigh zůstává v zajetí a jedna z jejích kamarádek ze souboru je zraněná. Hoodovo nitro však přesto zaplavil pocit úlevy.

V jednom musel s Augustem souhlasit; ti v sále Rady bezpečnosti nejsou sebevražední atentátníci nebo političtí teroristé, jsou to piráti a přišli plundrovat. Chtějí se dostat pryč živí.

Za okamžik generální tajemnice poručíkovi oznámila, že jde na ošetřovnu; chce si promluvit se zajatým teroristou. Po jejím odchodu už nebylo nic slyšet.

„Dostala se mimo dosah té štěnice," řekla Ani.

Rodgers se podíval na hodinky. „Máme necelých sedm minut," prohlásil důrazně. „Tak co se dá teď podniknout?"

„Na to, abychom vnikli do toho sálu, není dost času," prohlásil August.

„Vy tu už posloucháte skoro pět hodin," oslovil Rodgers Ani. „Co tomu říkáte?"

„Nic mě nenapadá."

„Tak si aspoň tipněte," naléhal Rodgers.

„Nemají vůdce," odtušila Ani. „Těžko říct, co teď udělají."

„Jak to víte?“ zeptal se Hood.

Podívala se na něj.

„No — to, že nemají vůdce,“ upřesnil Hood.

„Kdo asi jiný by šel ven vyjednávat?“

Zazvonil telefon; Ani jej zvedla. Darrell McCaskey volal Rodgerse; Ani mu telefon podala. Rodgers si jej vzal a přitom na Ani vrhl pohled naznačující, že se mu něco nezamlouvá, a současně vyjadřující jakési pochybnosti.

McCaskey Rodgersovi cosi krátce sdělil; i Rodgers pronesl jen pár slov. Když McCaskey domluvil, Rodgers sluchátko vrátil Ani a ta je položila do vidlice.

„Bezpečnostní služba OSN identifikovala otisky prstů toho zajatého teroristy,“ řekl Rodgers. „Darrell tu informaci právě dostal.“ Pohlédl na Ani; naklonil se nad její židli, dlaně položil na postranní opěradla. „Teď si promluvíme, slečno Hamptonová.“

„O čem?“

„Miku, oč jde?“ zeptal se Hood.

„Ten terorista se jmenuje Ivan Georgijev,“ odpověděl Rodgers; stále shlížel dolů na Ani. „Sloužil s UNTAC v Kambodži. A taky pracoval v Bulharsku pro CIA. Doslechla jste se o něm někdy?“

„Já?“

„Ano, vy.“

„Ne.“

„Ale o tomhle víte něco, co my ne,“ odtušil Rodgers.

„Nemůžu -“

„Lžete,“ přerušil ji Rodgers.

„Miku, o co tu jde?“ opakoval Hood.

„Přišla sem před tím útokem.“ Rodgers se nahnul k Ani blíž. „Proč? Říkala jste, že tu máte práci.“

„Jistě, to je pravda.“

„Ale nejste v pracovním,“ pokračoval Rodgers.

„Odvolali mě náhle; proto jsem tu. Měla jsem zamluvený stůl v Chez Eugenie, můžete si to ověřit. Heleďte, nechápu, proč se tady musím nějak obhajovat, abych -“

„Protože lžete,“ opakoval Rodgers. „Vy jste věděla, že se tohle stane?“

„Samozřejmě že ne!“

„Ale věděla jste, že se *něco* stane. Pracovala jste v Kambodži; plukovníka Motta zastřelila dvojice Kambodžanů, vydávající se za delegáty OSN. Domnívali se, že střílejí na Ivana Georgijeva?“

„Jak to mám ksakru vědět?“ vykřikla Ani.

Rodgers prudce odstrčil její židli dozadu; jela po dlaždicové podlaze, až narazila do kartotéční skříně. Ani se začala zvedat, Rodgers ji však vtlačil zpátky.

„Miku!“ rozkřikl se na něj Hood.

„Teď na žádný zbytečný kecy nemáme čas, Paule. Příště ti už můžou zabít dceru!“ Vztekle pohlédl na Ani. „Váš TAC-SAT běží. Komu jste volala?“

„Svému nadřízenému v Moskvě -“

„Tak mu zavolejte; hned!“ přikázal jí Rodgers.

Ani váhala.

„Tak mu zavolejte, a hned!“ rozkřikl se na ni.

Nepohnula se.

„S kým jste to mluvila? S těmi Kambodžany? Nebo s teroristy?“

Ani neodpověděla. Dlaně měla položené na postranních opěradlech; Rodgers prudce spustil svou ruku na její, takže jí nemohla hnout, vtlačil palec pod její ukazováček a zapáčil. Vyjekla a druhou rukou se pokusila Rodgersův palec odtrhnout. Rodgers jí ruku odstrčil zpátky na opěradlo a její druhou ruku dál tiskl k opěradlu.

„S kým jste tím zatraceným *telefonem* mluvila?“ zaburácel.

„Už jsem vám to řekla!“

Rodgers jí ukazováček ohnul ještě víc, až se nehet málem dotýkal jejího zápěstí. Ani znovu vyjekla.

„Tak s kým jste to telefonovala?“

„S teroristy!“ vykřikla Ani. „Byli to ti teroristé!“

Hood pocítil nával nevolnosti.

„Je tam venku ještě někdo další?“ pokračoval Rodgers ve výslechu.

„Ne!“

„Co jste měla dělat dál?“

„Říct jim, jestli se ty peníze opravdu převádějí.“

Rodgers jí ruku pustil a napřímil se.

Hood na mladou ženu nevěřícně zíral. Jak jste těm lidem mohla pomáhat?! *Jak?“*

„Na to teď není čas,“ zasáhl Rodgers. „Za tři minuty zase někoho zabijou; otázka zní — jak jim v tom zabránit?“

„Zaplatit jim,“ řekl August.

Rodgers na něj upřel oči. „Tak povídej.“

„Z Operačního centra si vyžádáme číslo Catterdžíové, požádáme ji, aby vysílačkou teroristům řekla, že ty peníze má; tadyhle naše slečna to potvrdí. My se spojíme s newyorským policejním oddělením, dopravíme tam na místo vrtulník, jak žádali, a až vylezou, vyřídí je jednotka SWAT.“

„Vylezou, jenže s rukojmími,“ podotkl Hood.

„S těmi rukojmími musíme do jisté míry riskovat,“ prohlásil August. „Takhle jich přece jen zachráníme víc, než bychom dokázali tam v sále — a jedno z nich určitě.“

„Tak to udělejte,“ řekl Hood a pohlédl na hodinky. „A rychle.“

40 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.55

Generální tajemnice Čatterdžíová sbíhala jako o závod dolů po pohyblivých schodech k ošetřovně; ta se nacházela v prvním poschodí, nedaleko haly pro návštěvníky. Dole pod schody se k ní připojil Enzo Donati a šel s ní dál. Donati, mladý vysokoškolák pocházející z Říma, tu pracoval jako stážista a připravoval se na získání diplomu v oboru mezinárodních vztahů. Vzal si její mobil a spojil se s newyorskou pobočkou Interpolu. Dozvěděli se, že zajatý terorista se jmenuje Ivan Georgijev a že je to bývalý důstojník bulharské armády. Bulharský velvyslanec na večírku nebyl a dostal o záležitosti zprávu.

Generální tajemnice prošla vchodem označeným „Pouze pro delegáty“ nedaleko výstavy o Hirošimě a šla dál jasně osvětlenými chodbami. Snažila se nemyslet na plukovníka Motta, na ostatní z ostrahy ani na mrtvé delegáty; soustředila myšlenky na to, že se blíží půlnoc, a na to, že jedné z mladých houslistek hrozí smrt. A také na to, jak tomu zabránit. Měla v úmyslu s Georgijevem se dohodnout; kdyby byl ochoten přesvědčit své komplice, aby ultimátum prodloužili, a kdyby pomohl situaci uklidnit, ona udělá vše pro to, aby se mu dostalo milosti.

Samozřejmě předpokládala, že Georgijev bude při vědomí; se zdravotníky z pohotovosti nemluvila od chvíle, kdy ho na ošetřovnu dopravili. Pokud při vědomí nebude, pak ovšem nevěděla, co dál. Mají necelých pět minut. Mottův vojenský zásah byl odražen a její diplomatické úsilí selhalo. Byla tu ještě možnost spolupracovat, avšak dát dohromady požadovaných šest milionů dolarů si vyžádá čas. Zavolala svému zástupci Takaharovi a požádala ho, aby se s ostatními členy narychlo sestavené skupiny poradil, jak to provést. Věděla, že i když zaplatí, i tak dojde k dalšímu krveprolití. Newyorské policejní oddělení nebo FBI zasáhnou, jakmile se teroristé pokusí odejít. Přinejmenším je však šance, že se někteří z delegátů a mladých houslistek přece jen dostanou do bezpečí.

Proč se mezinárodní krize zdají o tolik snáz řešitelné než tahle? Snad proto, že dopad všech široce rozvětvených důsledků je tak tvrdý? Proto, že se jedná o spor dvou či více stran, ze kterých ani jedna nechce doopravdy stisknout spoušť? Jestli je tomu skutečně tak, potom ona vlastně není žádný mírotvorce; je prostředník, jakési médium, jako třeba telefon, nebo dokonce jeden z otcových filmů. Třebaže pochází ze země Gándhího, nemá z něj v sobě nic. Nic.

Zabočili za roh a blížili se ke dveřím ošetřovny; Enzo se prosmykl kolem generální tajemnice dopředu a otevřel jí dveře. Čatterdžíová vstoupila dovnitř; v příštím okamžiku se zarazila na místě.

Na podlaze místnosti pro příjem leželi nehybně zdravotníci z pohotovosti, v ordinaci ležela sestra a dvojice členů ostrahy.

Enzo se rozběhl k tělům, ležícím nejblíž. Na dlaždicích viděl krvavé skvrny. Zdravotníci žili, byli však v bezvědomí, očividně po úderech do hlavy. V bezvědomí byla i sestra.

Žádný z nich neměl potrhaný oděv, nikde ani známky, že by došlo k zápasu.

A nikde ani stopy po poutech a po Georgijevovi.

Generální tajemnici okamžik trvalo, než si srovnala v hlavě, k čemu tu došlo. Závěr se nabízel jediný: kdosi tu byl a čekal.

41 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 23.57

Hood zavolal Bobu Herbertovi a vyzval ho, aby jim sehnal číslo mobilu generální tajemnice; zatímco čekal s telefonem v ruce, Rodgers připoutal Ani Hamptonovou za levé zápěstí k postrannímu opěradlu židle. Použil k tomu černou izolační pásku, kterou nalezl v přístěnku. Na polici sice ležel pevný provázek na převazování balíků, ale použití pásky byl zvyk, jejž si Rodgers přinesl z výslechů v terénu; páska nezanechává na kůži stopy a je těžší ji uvolnit a vyvléknout se z ní. V komoře Rodgers také nalezl několik krátkých zbraní a další polní výstroj CIA. Zbraně byly uzamčeny v kovové schránce. Když Rodgers Ani spoutal, sebral z jejího kabátku, pověšeného v komoře, pouzdro s klíči. Řády CIA vyžadovaly, aby každý, kdo v buňce drží službu, měl přístup k „prostředkům sebeobrany“. Rodgers našel klíč ke schránce, odemkl ji a vyndal dvě beretty pro sebe a další dvě pro Augusta. Každá měla zásobník na patnáct nábojů. Vzal si také dvě vysílačky pro přímé spojení, kostku C-4 a rozbušky. Výbušninu uložil do batůžku s pěnovou vložkou a přehodil si jej přes rameno. Nebylo to obvyklé vybavení pro skupinu Striker - ideální by byly infradalekohledy a samopaly Uzi -, bude však muset stačit. Doufal, že nic z tohohle nebude potřebovat, chtěl však být připraven na nejhorší.

Vrátil se do kanceláře a zadíval se na Ani. „Když budete spolupracovat, pomůžu vám, až odsud zmizíme.“

Neodpověděla.

„Rozumíte?“ zeptal se důrazně.

„Rozumím,“ řekla, aniž zvedla oči.

Rodgers podal Augustovi pistole, pak ho uchopil za paži a odváděl ho k Hoodovi, který dosud stál s telefonem v ruce.

„Co se děje?“ zeptal se August.

„Mám ohledně naší zajatkyně nějaký nedobrý pocit,“ odpověděl tiše Rodgers.

„Proč?“ zajímal se Hood.

„Za pár minut nás může držet na pěkně krátkém provázku,“ odtušil Rodgers. „Dejme tomu, že nám Čatterdžíová ty teroristy zavolá; a pak tahle ženská odmítne tu naši lež potvrdit - no, a kde budeme?“

„Řekl bych, že asi tam, kde jsme teď,“ prohlásil August.

„To zrovna ne,“ opáčil Rodgers. „Ostraha na ně zaútočila, a pak se jim bude lhát; a oni přikročí k protiúderu, zastřelí jedno rukojmí, jak si časově určili, a na oplátku přidají navrch další.“

„Takže říkáš, že bychom to neměli dělat?“ zeptal se Hood.

„Ale ano, myslím, že nemáme na vybranou,“ řekl Rodgers. „Protože, když nic jiného, můžeme získat k dobru pár minut navíc.“

„A co s nimi?“

„Budou se hodit k tomu, abychom tuhletu situaci dostali pod kontrolu,“ odpověděl Rodgers. „Abychom zahájili operaci ‚hrdlo láhve'.“

August se zatvářil potěšené.

Hood zavrtěl hlavou. „A s jakými silami? S vámi dvěma?“

„I to může jít,“ odtušil Rodgers.

„Tak ještě jednou -jen se dvěma vojáky?“ ujišťoval se Hood.

„Teoreticky ano,“ prohlásil Rodgers.

Nezdálo se, že Hooda svou odpovědí nějak nadchl.

„Něco takového jsme si už prozkoušeli simulačně,“ pokračoval Rodgers. „A Brett to nacvičoval.“

„Miku - i když se tam dovnitř dostanete, ti rukojmí budou v nesmírném ohrožení!“

„Jak jsem říkal - co myslíš, že se asi tak stane, jestli nás tahle naše přítelkyně podfoukne? Ti teroristé, ti jsou sud prachu, a my k němu dáváme sirku. A ten sud vybouchne.“

Hood musel uznat, že na tom, co Rodgers říká, něco je. Podíval se na hodinky. „Bobe?“ řekl do mluvítka.

„Jo, jsem tu.“

„Co je s tím telefonním číslem?“

„Ministerstvo zahraničí má pořád ještě jenom Manniho číslo, to byste nevěřil. Darrell číslo na Čatterdžíovou shání přes Interpol a Matt se zkouší někam nabourat, aby ho zjistil. Ještě tak minutu či dvě.“

„Bobe, my tu ale měříme čas na vteřiny!“

„Tak jo, rozumím,“ odpověděl Herbert.

„Jak se vy dva chcete dostat dovnitř?“ zeptal se Hood Rodgerse.

„Půjde tam jen plukovník August; já zaujmu základní postavení, a to bude venku před sálem.“ Pohlédl na Augusta. „Na severovýchodní straně komplexu je vjezd do garáže OSN a končí tam taky schody, co jsou v jedné čáře s předními dveřmi téhle budovy; tudy vnikneš dovnitř.“

„A jak můžeš s jistotou vědět, že ta *garáž* bude otevřená, Miku?“ namítl Hood.

„Když jsem sem šel, tak otevřená byla. A zjevně ji tak nechávají pro případ, že by bylo třeba přivézt dovnitř nějaké zařízení nebo lidi. Kdyby se taková velká vrata zavřela a zase otevřela, teroristi by mohli bouchnutí zaslechnout a dostali by echo, že se něco chystá.“

To je dobrý postřeh, pomyslel si Hood.

„Tam v té růžové zahradě u garáže asi žádná ostraha nebude,“ řekl Rodgers Augustovi. „Ti budou všichni stažení v okruhu po obvodu komplexu OSN, aby své lidi co nejvíc zkoncentrovali. Jestli tam budou vrtulníky, můžeš se docela dobře krýt mezi křovisky nebo sochami. Jak se jednou dostaneš přes park a do té garáže, jediná potíž bude s chodbou mezi výtahem a sálem Rady. Podle plánků končí výtahová šachta v hlavní chodbě vedoucí k sálu, a od výtahu je to k němu asi dvacet metrů.“

„Jediná potíž... a není to zrovna ta největší?“ podotkl Hood.

„Neřekl bych,“ odtušil August. „Dvacet metrů dokážu přeběhnout rychle, a když budu muset, tak ty, co budou v cestě, klidně zprorážím jak kuželky; moment překvapení platí i na vlastní lidi.“

„Co když po vás bude ostraha střílet?“

„Z té naší štěničky jsem slyšel všelijaké cizí přízvuky; určitě tam je personál OSN, co se dá využít jako štít. Jak se dostanu do sálu Rady, bude už jedno, co ostraha udělá," odpověděl August.

„Ale pořád je to jedna překážka navíc," upozornil ho Hood.

„Třeba se nám podaří Čatterdžíovou přesvědčit, aby nám pomohla, když na to přijde," podotkl August.

„Jestli nevyjde ta lež o výkupném, pochybuju, že přistoupí na nějakou další," namítl Hood. „Ti diplomati, kteří nikdy nebyli vojáky, nechápou, že válčit je něco jako honit kuličku rtuti."

„Do té doby možná nebude mít na vybranou; plukovník August už bude uvnitř," řekl Rodgers.

„Kdo myslíš, že bude dávat pozor na vrata té garáže?" zeptal se August Rodgerse.

„To asi dostalo na starost newoyrské policejní oddělení; většina ostrahy OSN je pravděpodobně tam nahoře."

V té chvíli se opět ozval Bob Herbert; počítačovému géniovi Operačního centra Mattu Stollovi se podařilo vytáhnout číslo z on-line seznamu vyhrazeného pouze OSN; stihl to dřív, než je Darrell McCaskey dostal od svých lidí v Interpolu. Hood si číslo zapsal; linka nebude zabezpečená, ale nezbude, než to risknout, Moc času již nemají.

Připomněl si, že bude muset risknout ještě plno věcí; schválil Rodgersův plán - a August hned nato odešel. Hood vyťukal číslo. Ohlásil se kdosi hovořící s italským přízvukem. „Tady linka generální tajemnice."

„Tady Paul Hood, ředitel Operačního centra ve Washingtonu. Potřebuju mluvit s generální tajemnicí."

„Pane Hoode, máme tu situ-"

„Já vím!" odsekl Hood. „A když budeme jednat rychle, můžeme zachránit další oběť! Dejte mi ji!"

„Okamžik."

Hood se podíval na hodinky. Zbývalo něco přes minutu — za předpokladu, že teroristé termín ultimáta nezkrátili.

Ve sluchátku se ozval ženský hlas. „Mala Čatterdžíová; prosím?"

„Paní generální tajemnice, tady Paul Hood; jsem ředitel washingtonského týmu pro řešení krizových situací. Jedna z rukojmích je moje dcera." Hlas se mu třásl; byl si vědom, že to, co nyní řekne, může Harleigh zachránit, nebo její osud zpečetit.

„Ano; a dál, pane Hoode?"

„Potřebuju vaši pomoc," pokračoval Hood. „Potřebuju, abyste se spojila vysílačkou s těmi teroristy a řekla jim, že máte peníze i vrtulník, o který žádají. Když to uděláte, můžeme se postarat, aby vám uvěřili."

„Ale my nic z toho nemáme; a není ani pravděpodobné, že to mít budeme!" odpověděla generální tajemnice.

„Na to ti teroristé přijdou teprve, až budou venku z budovy. Zařídím, aby tam už na ně byla nachystaná newyorská policie."

„Už jsme zkusili jeden útok, a stál velké oběti," prohlásila Čatterdžíová. „Další už nepovolím."

Hood nechtěl, aby poznala, že on o tom všem ví. „My máme v úmyslu něco jiného. Když budou teroristi venku, nedokážou uhlídat všechna rukojmí. Některá z nich pak můžeme dostat do bezpečí. A jestli použijí otravný plyn, budeme mít lepší vyhlídky, že zasaženým přispějeme na pomoc. Ale musíte těm teroristům zavolat *hned.* A taky jim musíte říct, že ta nabídka platí, jen když už žádná další rukojmí nezabijí."

Generální tajemnice váhala; Hood nedovedl pochopit, *nad čím* ještě váhá. Po úderu, který ostraha podnikla, zbývala jediná odpověď': Udělám to. Pomůžu zachránit jeden život a pomůžu ty hajzly vykouřit z doupěte. Nebo si pořád ještě myslí, že může přijít s nějakým dialogem, že teroristy přemluví, aby se vzdali? Kdyby měl čas tuhle situaci nějak do detailu rozebírat, upozornil by na to, že se plukovník Georgijev pod záštitou mise UNTAC podílel na celé řadě hanebností. Zeptal by se, jak může vůbec věřit tomu, co sama pořád hlásá — že mírové operace a vyjednávání vedou k cíli snáz a rychleji než síla.

„Paní generální tajemnice, prosím - nemáme už ani celou minutu," naléhal Hood.

Stále váhala. Nechuť, jakou v téhle chvíli Hood pociťoval vůči téhle takzvané humanitářce, dosud nikdy nepociťoval, dokonce ani vůči despotům. Na co tu chce ještě brát nějaké ohledy? Na to, že se bude lhát teroristům? Že se třeba Gabunské republice bude muset vysvětlovat, proč se obchází Charta OSN nebo proč nikdo nekonzultoval přeživší členy Valného shromáždění, dřív než Spojené státy dostanou svolení skoncovat se situací, kde jde o rukojmí?

Na dohadování však nezbýval čas. Čatterdžíová to snad pochopí také. A to rychle.

„Dobrá," odpověděla generální tajemnice. Jestli se tím tedy zachrání něčí život, zavolám."

„Díky. Budu čekat na vaši zprávu."

42 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK SOBOTA, 24.00

Harleigh Hoodová klečela tváří k zavřeným dveřím sálu Rady bezpečnosti.

Australan stál za ní a držel ji pevně za vlasy, až to bolelo. Druhý, v jehož řeči byl znát španělský přízvuk, stál za ním a díval se na hodinky. Harleighina pravá tvář silně opuchla po úderu pistolí; ten člověk ji uhodil, když se ho pokusila kousnout. Ústa jí krvácela po tvrdém úderu hřbetem pěsti. Šaty měla na obou ramenou roztržené, kůži na kolenou spálenou od toho, jak ji vlekl po koberci nahoru; kopala přitom do podlahy, do stěny a do sedadel. Levý bok, kam ji před několika okamžiky kopl svou těžkou vojenskou botou, ji při každém nadechnutí bolel.

Harleigh se nenechala vést na popravu jen tak bez odporu.

Nyní, u těch dveří, už před sebe zírala jakoby do prázdna. Celé tělo ji bolelo, ale nic nebolelo tolik jako ztráta lidství, čehosi, čeho se vlastně nemůže dotknout. V okamžiku překvapivě jasného prozření si uvědomila, že takhle asi vypadá znásilnění. Zbavení veškeré možnosti volby. Zbavení vší důstojnosti. Strach ze všeho, co někdy v budoucnosti vyvolá vzpomínku na tuhle událost, ať už to bude zatahání za vlasy nebo koberec pod koleny. A snad nejhorší ze všeho je pocit, že tohle všechno se vůbec neděje kvůli něčemu, co udělala, řekla, nebo čím byla. Stala se jen příhodným objektem, cílem pro jakéhosi nepřátelsky se chovajícího tvora. Takhle že vypadá smrt? Žádní andělé, žádné trouby nebeské. Je jen kořistí, masem.

Tak to tedy ne.

Pronikavě vykřikla vztekem, vytrysknuvším z hloubi její bytosti; pak znovu, a všechny obolavělé svaly se divoce vzepjaly, jak se pokoušela postavit zpátky na nohy. Smrt je taková, jakou jí člověk *dovolí být.* Australan jí neurvale škubl za vlasy a zkroutil jí tělo dozadu. Upadla na záda; ze všech sil se snažila zvednout, svíjela se ze strany na stranu. Australan jí přitiskl koleno na prsa, přitlačil ji k zemi a vrazil jí do úst hlaveň pistole.

„Řvi do tohohle!“

Harleigh to vzdorně udělala; muž jí vrazil hlaveň do krku, až se začala dávit.

„No tak, ještě jednou, andílku,“ řekl. „Zaječ si zas, a pak zaječí ta věcička!“

Harleigh se v hrdle nahromadily sliny; měly kovovou pachuť a mísila se s nimi krev. Přestala křičet; musela. Jak se pokoušela polknout s hlavní pistole v krku, nedokázala to, a nemohla kašlat ani dýchat. Těmi slinami se zahltí, ještě než ji ten člověk zastřelí; chtěla ruku s pistolí odstrčit, muž ji však druhou rukou uchopil za obě zápěstí a bez znatelného úsilí odstrčil její útlé paže stranou.

„Je čas,“ ozval se Barone.

Harleigh ze sebe dostala jakýsi hrdelní zvuk; Downer jí stále tlačil do krku hlaveň pistole. Vrhl na ni vzteklý pohled.

V tom okamžiku pípla vysílačka.

„Počkej!“ řekl Barone spěšně. „Ano?“ ohlásil se.

„Tady generální tajemnice Čatterdžíová. Máme ty peníze, a vrtulník je na cestě.“

Downer a Barone si vyměnili pohledy; Barone stiskl tlačítko „mute“. Nedůvěřivě přivřel oči.

„Lže," prohlásil Downer. „Takhle rychle nemohla ty peníze sehnat."

Barone vysílačku zase zapnul. Jak jste je sehnala?" zeptal se.

„Vláda Spojených států se zaručila za půjčku od Federální rezervové banky v New Yorku. Dává dohromady hotové peníze a dopraví je sem."

„Počkejte, až se vám ozvu." Uruguayec se otočil a chystal se seběhnout dolů po schodech.

„Nezabijete žádné rukojmí?"

„Jestli lžete, zabiju dvě," odpověděl; vypnul vysílačku a spěchal do hlavní části sálu k telefonu TAC-SAT.

43 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.01

Rodgers a Hood čekali na zazvonění telefonu TAC-SAT; Rodgers zatím zavolal Bobu Herbertovi a seznámil ho se situací. Herbert řekl, že se spojí s komisařem Gordonem Kanem z newyorského policejního oddělení; pracovali spolu, když ruští vyzvědači v Brighton Beach pomáhali při přípravě převratu v Moskvě. Herbert s ním měl dobré vztahy a tušil, že možnost zachránit rukojmí - a OSN - Gordon jen uvítá.

Když Rodgers dotelefonoval, zavolal ještě na jiné místo — chce si poslechnout, jestli nedošly nějaké vzkazy, jak prohlásil; nebyla to pravda, nechtěl však, aby tohle Ani Hamptonová věděla. Požádal Hooda o jeho mobil. Hood ho mlčky sledoval; Rodgers se postavil mezi ženu a stůl tak, aby neviděla, co dělá. Šlo o trik, kterému se naučil od Boba Herberta; ten používal telefon, zabudovaný ve svém invalidním vozíku, ke špehování lidí, poté co odešel z nějaké schůzky. Rodgers vypnul zvonek telefonu v kanceláři a na jeho číslo potom zavolal Hoodovým mobilem. Pak telefon v kanceláři zvedl, přepnul jej do reproduktoru a obě linky nechal otevřené. Mobil zastrčil do kapsy kalhot, avšak nevypnul jej.

Vrátil se a posadil se na stůl naproti Ani; Hood přecházel sem a tam mezi nimi. Minuty se pomalu vlekly a Rodgers začínal nabývat stále určitějšího dojmu, že tohle nevyjde tak, jak si přeje.

Mladá žena celou tu dobu hleděla upřeně před sebe; Rodgers neměl nejmenší pochyby o tom, kam hledí. Do budoucnosti. Ani Hamptonová Rodgersovi nepřipadala jako typ člověka, který po skončení hry věci analyzuje. Mnozí zpravodajci a lidé z armády pracují jako šachoví mistři nebo taneční dvojice; používají pečlivě vyzkoušené figury a kombinace kroků a od často velmi složitých tahů a strategie se odchylují co nejméně. Když už k nějakým odchylkám dojde, následně je prostudují a buď je zanesou do scénáře, nebo vyřadí.

Existuje však i mnoho agentů CIA pracujících v terénu, jejichž přístup k taktice se vyznačuje jakýmsi jepičím životem; říká se jim „žraloci“. Typické pro ně je, že pracují sami, jejich *modus operandi* vypadá tak, že zůstávají neustále v pohybu a hledí dopředu. Nezáleží jim na tom, jestli mosty za sebou spálí, pravděpodobně se stejně nemíní vracet. Jde o druh lidí, kterým se daří infiltrovat do cizích vesnic, teroristických buněk a základen nepřítele.

Rodgers by se vsadil, že Ani Hamptonová patří mezi takové žraloky; sedí tu, aniž by něčeho litovala, uvažuje o tom, co udělat v příští chvíli. Měl zatraceně dobrou představu, co přesně to znamená, a proto požádal Augusta, aby odešel. Pro všechny případy.

Díval se na ni a poléval ho chlad - ne z vnějšku, nýbrž uvnitř. To, co udělala, mu připomnělo cosi, co poznal během svého prvního nasazení ve Vietnamu: že zrada je sice spíš výjimkou než pravidlem, zato však k ní dochází všude. V každé zemi i každém městě, velkém či malém. A neexistují žádná spolehlivá měřítka, žádná pravidla, jak zrádce vydělit z množství ostatních. Zrádci se rekrutují z lidí všech věkových kategorií, pohlaví i národností. Působí na veřejnosti i v soukromí, zastávají zaměstnání, při kterých přicházejí do styku s informacemi nebo s lidmi. A k tomu, co dělají, je vedou buď pohnutky osobního rázu, nebo jsou motivováni výhradně osobním prospěchem.

Na zrádcích je ještě něco dalšího, s čím se lze setkat jedině u nich; nejnebezpečnějšími se stávají tehdy, jsou-li chyceni. Tváří v tvář tvrdému trestu za své zločiny již nemají co ztratit. Naskytne-li se jim možnost k poslednímu gambitu, jakkoli marnému nebo ničivému, pokusí se o něj.

V roce 1969 CIA zjistila, že Severní Vietnam využívá jihovietnamskou vojenskou nemocnicí v Saigonu k šíření drog mezi americkými vojáky; Rodgers se tam vypravil pod záminkou, že jde navštívit zraněného druha. Sledoval jihovietnamské zdravotní sestry, jak od „zraněných" jihovietnamských vojáků — vlastně patnáctiletých až osmnáctiletých příslušníků Viet Congu, kteří tam infiltrovali — přijímají americké dolary za to, že do zásilek se zdravotnickými materiály, které měly být dopraveny do pole, ukládaly heroin a marihuanu, ukryté v suterénu nemocnice. Když měly být všechny tři zatčeny, dvě z nich ještě stačily vytrhnout pojistky ručních granátů; ty zabily je i sedm raněných vojáků na oddělení.

Pečovatelky a mládež, ze kterých se stávají zabijáci; Vietnam se vyznačoval právě tím. Odtud pramenily příčiny, proč se tolik veteránů po návratu domů psychicky zhroutilo. V poklidných vesničkách mladé dívky často americké vojáky zdravily. Některé si řekly o bonbony nebo o peníze; obvykle nic jiného nechtěly. Jindy zase s sebou nosily dětské panenky, které explodovaly; někdy si je nechaly vybuchnout přímo v ruce. Stařeny často Američanům nabízely misky s rýží, smíchanou s kyanidem; samy ji nejdřív jedly, aby rozptýlily jejich obavy. Takovéhle způsoby ničení životů působily děsivěji než útočné pušky nebo nášlapné miny. Válka ve Vietnamu víc než kterákoli jiná oloupila americké vojáky o představu, že všemu všude lze důvěřovat. A po návratu z války mnozí z nich zjistili, že nedokážou otevřít srdce manželkám, příbuzným, a dokonce ani dětem. To byl jeden z důvodů, proč se Mike Rodgers nikdy neoženil. Sblížit se s někým jiným než se spolubojovníkem nebylo v jeho moci. A žádné léčení, žádné rozumné domluvy, nic na světě to nedokázalo změnit. Nevinnost, jednou zabitou, nic nepřivede zpět k životu.

Rodgers pociťoval smutek z toho, že se k němu tyto pocity nedůvěry vracejí právě prostřednictvím Annabelle Hamptonové; tahle mladá žena prodala nevinné životy za osobní prospěch a zneuctila vládu, pro kterou pracuje. Říkal si, jaké asi štěstí mohou někomu přinést peníze získané za cenu něčí krve.

V budově panovalo ticho, ani zvenčí sem nepronikaly žádné zvuky. První Avenue byla uzavřena až sem a FDR Drive, pojmenovaná po prezidentu Rooseveltovi, byla uzavřena proto, že vede hned za budovou OSN. Newyorské policejní oddělení zjevně chtělo mít pro případ potřeby volný přístup. Slepá ulice před budovou byla uzavřena také.

Při pípnutí telefonu TAC-SAT sebou všichni polekaně trhli.

Hood přestal chodit sem a tam a zastavil se vedle Rodgerse. Annabellin pohled sklouzl na generála; ústa měla semknutá a v bleděmodrých očích nebyl ani náznak ochoty podvolit se.

Rodgerse to nepřekvapovalo; Annabelle Hamptonová je koneckonců přece jen žralok.

„Zvedněte ten telefon," vyzval ji.

Jen na něj upírala oči. Dívaly se chladně. „Když to neudělám, budete mě zase mučit?"

„Radši bych to nedělal," odtušil generál.

„Já vím." Ušklíbla se. „Věci se změnily, co?"

Tón jejích slov v sobě měl cosi nového, odlišného. Zcela určitě útočnost. Sebejistotu. Dopřáli jí příliš mnoho času na přemýšlení. Ten tanec už začal a Annabelle Hamptonová je při něm vede. Rodgers byl rád, že učinil protiopatření.

„Mohl byste mě donutit, abych to zvedla, když mi budete zase lámat prst," řekla. „Nebo byste mi mohl ubližovat i jinak. Třeba narovnat svorku na papíry, najít si nějaký špendlík, a propíchnout mi kůži pod okem. Běžné přesvědčovací metody CIA. Potom by ale v mém hlase slyšeli bolest; poznali by, že mě někdo k mluvení nutí násilím."

„Říkala jste, že budete spolupracovat," pronesl důrazně Hood.

„A když nebudu, co uděláte? Když mě zastřelíte, to rukojmí určitě zemře." Dala si záležet na tom, aby se přitom dívala přímo na Hooda. „Možná, že to bude vaše dcera."

Hood ztuhl.

Drží se líp, než jsem očekával, pomyslel si Rodgers. Z tance se stala rychlá, nečistá hra „na sraba", na to, komu povolí nervy a před protijedoucím autem soupeře uhne první. Již věděl, kam tohle spěje. Teď už potřebuje jen získat čas pro Augusta.

„Takže co chcete?" zeptal se.

„Abyste mě rozvázali a tuhle místnost opustili. Zavolám, jak žádáte, a potom svobodně odejdu."

„To neudělám."

„Pročpak ne? Nechcete si snad pošpinit ruce nějakou dohodou se mnou?"

„Už jsem uzavřel dohody s horšími, než jste vy," opáčil Rodgers. „S vámi ale nic uzavírat nebudu, protože vám nedůvěřuju. Vy potřebujete, aby se tahle operace podařila. Teroristi neplatí předem; zajišťují si tak loajalitu. V situaci, ve které teď jste, potřebujete svůj podíl z výkupného."

TAC-SAT pípl podruhé.

„Důvěřujte si mi nebo ne, jestli se neohlásím, budou předpokládat, že se se mnou něco stalo. A tu holku popraví."

„V tom případě budete popravená i vy, nebo jako spoluvinice strávíte život ve vězení," prohlásil Rodgers nevzrušeným hlasem.

„A když s vámi budu spolupracovat, skončím s deseti nebo dvaceti lety. Když nebudu, dostanu doživotí nebo smrt. Jaký je v tom rozdíl?"

„Takových třicet let," odtušil Rodgers. „Teď vám na tom možná nezáleží, ale bude — v šedesáti."

„Takových podrobností z budoucnosti mě klidně ušetřete."

„Slečno Hamptonová, prosím - ještě není pozdě, ještě můžete pomoct sobě a desítkám nevinných lidí!" naléhal Hood.

„To vykládejte svému společníkovi, ne mně."

TAC-SAT pípl potřetí.

„Zazvoní pětkrát," poznamenala Ani. „Potom některé té holce tam v sále ustřelí hlavu. Tohleto chcete? Vy oba?"

Rodgers pokročil dopředu; protlačil se ramenem mezi Hooda a Ani. Nebyl si jistý, že Hood tu návnadu nespolkne a nepřikáže mu, aby Ani vyhověl, a nechtěl to riskovat. Hood je stále

ještě ředitelem Operačního centra, a Rodgers si nepřál, aby zde stáli proti sobě, zvlášť když Hood neví, co dalšího se právě odehrává.

„Pusťte mě, a já jim řeknu, co po mně žádáte."

„A co takhle — vy jim to nejdřív řeknete, a my vás pak pustíme?" opáčil Rodgers.

„Protože tak, jak nedůvěřujete vy mně, já nedůvěřuju zase vám. A zrovna teď vy potřebujete víc mě než já vás."

TAC-SAT pípl počtvrté.

„Miku -" ozval se Hood.

Třebaže Hood byl přitom, když se plánovala operace „hrdlo láhve", a souhlasil s ní, zjevně doufal, že se lze držet původního nápadu: dostat teroristy ven. Rodgers však vyčkával. Několik příštích vteřin může znamenat úspěch nebo prohru.

„To bych zrovna neřekl," odrazil ji Rodgers.

„A nedokážete přenést přes srdce, že mi na tamtom nezáleží," odtušila Ani.

„Nic takového; podobných keců jsem už slyšel... Nejsme přece děti. Nedokážu přenést přes srdce to, že musím důvěřovat někomu, kdo už jeden slib porušil."

Zastrčil jednu z pistolí za opasek, sáhl do kapsy kalhot a vytáhl vyhazovací nůž. Švihl zápěstím a čepel vyskočila; začal přeřezávat pásku, kterou byla Ani spoutaná.

TAC-SAT pípl popáté.

Annabelle sáhla po noži. „Já si to dodělám."

Rodgers nůž pustil a ustoupil dozadu, pro případ, že by jej chtěla použít na nej.

„A teď jděte ven," vyzvala je. „Chci vás vidět na záběru bezpečnostní kamery tady v hale. A nechte mi tu moje klíče."

Kodgers vyňal z kapsy kalhot pouzdro s klíči a hodil je před ni na podlahu. Pak strhl z opěradla židle své sako a následoval Hooda ven. Ami přeřízla poslední kousek pásky a přepnula monitor na bezpečnostní kameru. Když Rodgers procházel předsíní kanceláře, Ani se nahnula a zvedla telefon. „Mluv."

V okamžiku, kdy to vyslovila, zmizel již Rodgers z doslechu; naštěstí ne nadlouho. Spěchal do haly a prošel pod bezpečnostní kamerou.

I on byl žralok, jako Annabelle Hamptonová; ale přes všechny její smělé a troufalé výhrůžky, lži a chvástavé řeči, kterými je právě počastovala, měl za sebou něco, co té mladé ženě chybělo.

Třicet let života ve vodě.

44 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.04

Jakmile Rodgers s Hoodem prošli tam, kam „rybí oko“ bezpečnostní kamery už nedohlédlo, Rodgers vytáhl z kapsy Hoodův mobil. Zastavil se v chodbě, okamžik mlčky naslouchal, potom mobil vypnul, podal jej Hoodovi a s ním i jednu z pistolí.

„Řekla mu pravdu?“ zeptal se Hood.

„Podrazila nás,“ odtušil Rodgers.

Z kapsy saka vyndal vysílačku pro přímé spojení a stiskl tlačítko pro vysílání.

„Brette?“

„Zde, generále.“

„Hrdlo láhve může jet. Zvládneš to?“

„Zvládnu.“

„Tak dobrá. Kdy se máme zas ohlásit?“

„Za dvě minuty.“

„Máš je mít. Já zaujmu postavení na severní straně budovy. Budu připravený za sedm minut.“

„Jasné. Tak hodně štěstí.“

„No, Bůh tě provázej.“ Rodgers zastrčil vysílačku zpátky do kapsy.

Hood zakroutil hlavou. „Tohle sis teda tipnul správně.“

„Bohužel,“ přiznal Rodgers. Podíval se na hodinky. „Teď poslouchej; už na to musím jít. Zavolej newyorské policejní oddělení, ať tohle poschodí uzavřou a tu mladou dámu seberou. Pravděpodobně bude ozbrojená, takže kdyby vyšla ven dřív, než se sem dostanou, budeš ji možná muset odbouchnout sám.“

„To svedu,“ odtušil Hood.

Všichni vedoucí pracovníci Operačního centra prošli rozsáhlým výcvikem v používání zbraní, neboť se dalo předpokládat, že se stanou cíli teroristů. A Hood si nemyslel, že by mu zrovna nyní dělalo potíže na Annabelle Hamptonovou vystřelit; a to nejen proto, že je zradila, nýbrž proto, že Rodgers prokázal dokonalou způsobilost: ujal se vedení do té míry, že o jeho příkazech nelze diskutovat - má tedy vše, oč při velení jde.

„Budu taky potřebovat, aby ses pokusil o to, co jsi navrhoval.“

„Čatterdžíová?“

Rodgers přikývl. ‚Já vím, že je to jen hodně vzdálená možnost, ale vysvětli jí, k čemu se schyluje. Když nebude chtít spolupracovat, řekni jí, že to, do čeho jsme se dali, stejně nemůže nijak zastavit a —“.

„Tohle je stará vesta, to znám,“ odtušil Hood.

„Pravda; pardon. Pověz jí, že od ní a jejích lidí chci jediné.“

„A to?“

Rodgers se rozhlédl, kde je tabulka s nápisem VÝCHOD, a rozběhl se ke schodům. „Aby se nám nepletli do cesty.“

45 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.05

Plukovník Brett August se pohyboval tichým parkem jako šelma. Nad tímto sektorem nekroužily žádné vrtulníky, všechna jejich světla mířila na budovu OSN a na nejbližší přístupové komunikace. Celý park ztemněl, dopadal sem jen rozptýlený přísvit od reflektorů kolem komplexu OSN.

Šel dlouhým, jistým a pevným krokem, trup sehnutý, tělo dokonale vyvážené. Velikost toho, co je v sázce, ho spíš naplňovala odhodláním, než aby ho odstrašovala. Navzdory nepříznivým okolnostem, stojícím proti němu, cítil mocnou chuť porvat se s nimi, sám sebe podrobit zkoušce. A přesto, že v boji nelze nikdy nic zaručit, měl pocit jistoty. Tu mu dodával jeho výcvik, jeho schopnosti i víra, že to, co dělá, je nutné.

A také si byl jistý ohledně jejich plánu. To, co generál Rodgers říkal o chaotické povaze boje, připodobnění ke kuličce rtuti, je naprostá pravda. A operace Hrdlo láhve dává možnost tu kuličku přece jen trochu usměrnit.

Operace nazývaná „Hrdlo láhve“ představuje klasický manévr, poprvé použitý — pokud se to vůbec dá s určitostí tvrdit — malou a jen bídně vybavenou armádou ruských rolníků, sloužících pod velením knížete Alexandra Něvského. Rusové bojovali ve dvanáctém století proti teutonským těžkooděncům, kteří vpadli do země. Porazit silnějšího a lépe vystrojeného nepřítele se nakonec podařilo díky tomu, že ho zatlačili na zamrzlé jezero, kde se led pod tíhou jezdců v brnění prolomil. Téměř všichni nepřátelé utonuli. Tuto strategii používal i Charles Squires, *bývalý* velitel skupiny Striker, při útocích s malým počtem lidí.

Její podstata spočívá v tom, že se zvolí oblast, skýtající dobrý kryt po obou stranách nepřátelského útvaru - hodí se například soutěska, les nebo břeh jezera. Když přepadová jednotka, byť i malá, takové místo nalezne, rozdělí se na dvě části; jedna obejde protivníka po křídle, takže se nepřítel ocitne mezi oběma. Jedna část rozdělené jednotky pak postupuje v sevřené formaci vzniklým úzkým hrdlem. Nepřítel nemůže prchat zpět, protože vojáci, vskrytu sledující jeho postup, by na něj mohli střílet ze zálohy jako ostřelovači. A kdyby se pokusil o protiútok, vojáci, rozmístění v úzkém hrdle, by ho napadli zpředu, zprava i zleva. Když takový útok zatlačí nepřítele zpátky, překvapí ho síly postupující za ním. Pak do něj obě části rozdělené jednotky buší z obou stran jako kladivem. Pokud se manévr provede dobře, pod ochranou noci a ve vhodných geografických podmínkách, malá jednotka dokáže porazit jednotku mnohem větší.

Plukovník August nechtěl při vniknutí do sálu využít jako krytu tmy; když vyřadí světla třeba jen na pár vteřin, teroristé určitě zpozorní. Dával přednost momentu překvapení. Bohužel, při rozsvícených světlech bude protivník vědět, že August je sám. Uvidí ho, jak vniká do sálu, stejně jako on viděl ostrahu OSN. A kdyby teroristé zareagovali rychle, hrdlo by se mohlo prolomit.

I kdyby k tomu došlo, August bude stále mít na své straně řadu výhod. Prodělal vojenský výcvik, ne výcvik ostrahy. Může se krýt za sedadly v sále. Schody podél řad sedadel pro veřejnost jsou dlouhé a přehledné, takže se k němu nepřítel jen stěží dokáže připlížit

nepozorovaně, zvlášť když August bude procházet horními řadami sedadel přikrčen. A kdyby se teroristé pokusili použít rukojmí jako štít, jemu zůstanou dvě další výhody. Jednou z nich je jeho zrak; Brett August patřil mezi nejobávanější střelce ve speciálních silách. Dokazovaly to i jeho medaile. Překonal ho jedině Mike Rodgers. Další výhodu znamenalo, že se August nebude rozpakovat střílet; počítal s rizikem, že při výstřelu na teroristu může zabít rukojmí, a byl hotov toto riziko podstoupit. Jak řekl Mike Rodgers: když nebudou jednat rozhodně a brzy, rukojmí tak jako tak zemřou.

Zahrada se prostírala směrem k jihu v délce několika bloků; byl to vlastně menší park porostlý stromy, jemuž dominovala tyčící se socha svatého Jiří, zabíjejícího draka. Socha, dar bývalého Sovětského svazu, byla zhotovena z pozůstatků nukleárních raket, sovětských SS-20 a amerických pershingů, zničených v rámci Smlouvy o odstranění raket středního a kratšího doletu z roku 1987. Jako samotné Spojené národy, i socha byla jakýmsi vstřícným gestem vůči veřejnosti - hlasitá, smělá lež, jakási zdravice míru. Sověti ale až moc dobře věděli, že bez SS-20 a pershingů to bude s mírem všelijaké.

Anebo bez dobré taktiky, jako je hrdlo láhve, pomyslel si August; *tohohle* ruského odkazu si může vážit.

Mezi růžovými keři sem tam obezřele pobíhaly velké šedé krysy. Zde posloužily jako dobří zvědové. August věděl, že když vylezly, znamená to, že tam vpředu pravděpodobně nikdo není; když procházel kolem on, rozprchly se do všech směrů.

Už se dostal ke konci parku; přikrčil se ještě víc. Za zeleným porostem se prostíralo otevřené nádvoří, asi dvacet metrů široké, sahající až ke vchodu do hlavní haly budovy Valného shromáždění. Ještě ji neviděl zřetelně, ve výhledu mu vadilo množství keřů a stromů.

V ruce držel jednu ze dvou berett, které mu dal Rodgers; druhou měl v pravé kapse kalhot. Při nedávné operaci ve Španělsku vystupoval jako turista, v převleku, který se mu osvědčil; kalhoty s kapsami dost hlubokými, aby se v nich dala ukrýt zbraň. Stále ještě s sebou měl i vysílačku, pro případ, že by ji přece jen potřeboval, aby snáz vnikl do budovy; jinak by ji byl samozřejmě vypnul a někde nechal, pípnutí nebo statický výboj v nevhodnou chvíli by ho mohly prozradit. Ironií bylo, že právě ji bude k vniknutí do budovy velmi potřebovat.

Asi padesát metrů od budovy Valného shromáždění se zastavil; vyhlédl mezi dalšími, menšími sochami směrem k samotnému komplexu OSN. Nad oblastí se vznášely tři vrtulníky, na širokém nádvoří svítily reflektory a u hlavního vchodu do haly stálo šest policistů z newyorského oddělení. Rodgers měl pravdu, policisté dostali povolení přemístit se z budek na ulici sem, když byla ostraha OSN odvolána. August nemohl riskovat vstup na schody, tam by ho objevili; tihle policisté nejsou jako bezpečnostní služba OSN, spíš se podobají skupině Striker, dovedou si s lidmi poradit a udržet je tam, kde je chtějí mít. Jako poradce NATO August pracoval s bývalým velitelem pobočky zásahové skupiny newyorského policejního oddělení, který stratégy NATO instruoval o činnosti v situacích, kdy jsou zajati rukojmí. Newyorské oddělení zastávalo praxi takovou, že obsadí, zajistí a pokud možno neprodyšně uzavře vnitřní okruh, potom na místo dopraví speciální výzbroj a neprůstřelné vesty; v případě, že se zhatí vyjednávání, je připraveno se s teroristy, kteří drží rukojmí, vypořádat. Tahle situace by se

vyřídila už dávno, kdyby se Čatterdžíová tolik nesnažila teroristům vyhovět. Celý tenhle přístup je výsledkem nálady, která ve světě zavládla po Pouštní bouři. Někdo se dopustí nezákonnosti; pak, v zájmu zachování míru, všichni ostatní mluví a vyjednávají, a „delikvent“ zatím sílí a opevňuje své pozice. A když se člověk konečně rozhodne něco s tím podniknout, aby si k tomu už sháněl nějakou koalici.

To všechno je pitomost; člověk akorát potřebuje dostat na mušku chlapa, co tohle celé začal, a ten by pak ze svých požadavků pěkně rychle slevil.

August si jen málokdy všímal hodin, vždy se pohyboval co nejrychleji, co nejúsporněji a co nejcílevědoměji, jako kdyby měl času méně, než jak tomu bylo ve skutečnosti. Až dosud nikdy žádný termín nezmeškal. Ale i bez koukání na hodinky věděl, že nemá kdy někomu vysvětlovat kdo je nebo co tam dělá. Rozhodl se tedy nechat zahradu zahradou a jít na FDR Drive. Několikaproudá vozovka vedla pod širokou esplanádou ohraničující zahradu na východě. Bude z ní sice muset seskočit a ne použít schody za budovou, byla to však jediná cesta, jak se dostat ke garáži nepozorovaně.

Odbočil směrem k řece a šel dál po štěrkem sypané cestě, vedoucí k betonovému chodníčku. Přešel esplanádu, dostal se k nízkému kovovému zábradlí a přehoupl se přes ně. Lehl si na břicho a vyhlédl východním směrem přes hranu chodníčku. Vozovka byla asi o čtyři metry níž, ale neměl čeho se na stěně zachytit. Vyndal vysílačku, místo ní si do kapsy strčil pistoli, potom si sňal opasek, volný konec provlékl okem na pouzdru vysílačky a posunul ji až k přezce; opasek pak protáhl kolem jednoho z tenkých sloupků zábradlí, chytil se obou konců opasku a spustil se dolů. Zbývalo ještě asi půl druhého metru; v jedné ruce svíral přezku s vysílačkou, druhý konec opasku pustil a seskočil na asfalt.

Dopadl s mírně pokrčenými koleny a rychle se narovnal. Garáž ležela směrem k jihu, přímo před ním. Ještě na ni dobře neviděl, bránil mu roh budovy na severovýchodní straně ulice.

Plížil se přízračným tichem pod silnicí a cestou si opasek zase zapnul. Když se dostal blíž ke vchodu do garáže, spatřil dva policisty, stojící na východ od jejích otevřených vrat. Uvnitř se svítilo, venku však vládla tma. Kdyby se mu podařilo nějak policisty odlákat, dostat se nepozorovaně k vratům by nebylo nic těžkého.

Podíval se na hodinky; za dvacet vteřin Rodgers pustí svou vysílačku na plnou hlasitost. Když on bude mít stejně tak puštěnou svou vysílačku, dojde k přetížení a vznikne statická zpětná vazba; policisté potom udělají jednu ze tří věcí; oba půjdou zjistit, co se děje; půjde to zjistit jeden a druhý zůstane na svém stanovišti; nebo někoho přivolají.

August očekával, že půjdou oba; nemohou si dovolit neprověřit něco, co může znamenat nějaké ohrožení. Předpokládal, že newyorské policejní oddělení se v akci drží zásad většiny policejních oddělení z velkých měst — policista nesmí jít do potenciálně nebezpečných situací sám.

Kdyby nešli společně, bude muset jednoho nebo oba vyřídit; příčilo se mu napadnout lidi, kteří stojí na stejné straně jako on, byl však hotov to udělat. Zaměřil se v mysli na konfrontaci, zcela soustředěn na účel, bez ohledu na prostředky.

Rychle proběhl stíny pod silnicí a položil vysílačku vedle obrubníku; ještě se přesvědčil, že je nastavená na nejvyšší hlasitost. Zbývaly už jen vteřiny. Přikrčil se v temném vchodu naproti garáži; nyní se ocitl asi deset metrů od rohu budovy a přibližně stejně daleko od garáže.

Stáhl si boty.

Za necelých pět vteřin prořízl noc pronikavý skřípavý zvuk; August přihlížel, jak se oba policisté podívali směrem, odkud ten zvuk přichází. Jeden vytáhl pistoli a baterku a vydal se k silnici, druhý vyslal signál 10-59, což znamenalo, že ten zvuk nemá spojitost se žádným zločinem.

„Vypadá to na nějakou vysílačku," pronesl ten, který událost hlásil. „Máme v tomhle bloku ještě někoho?"

„Ne," odpověděl dispečer.

„Rozumím; jdu se tam s Orlandem podívat."

První policista opatrně postupoval k budově, světlo baterky namířené na její severovýchodní roh, druhý se držel poněkud stranou, s pistolí v ruce a vysílačkou zapnutou. August by se vsadil, že kdyby ho spatřili, bez varování by ho zastřelili. Musí se postarat, aby se tak nestalo.

Ve vysílačce to dál hlasitě praskalo. August policisty sledoval; když došli na roh, sehnul se až k zemi a přeběhl silnici. Jeho nohy, jen v ponožkách, nedělaly žádný hluk, a August ani nevnímal, po čem šlape. Důležitý byl pouze jeho cíl, a když se dostal do garáže a před sebou spatřil výtah, měl cíl jen jediný.

Zvítězit.

46 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.06

Generální tajemnice dosud stála v chodbě před sálem Rady bezpečnosti. Od chvíle, kdy začalo obléhání, se toho změnilo jen málo. Několik delegátů odešlo, jiní přišli. Ostraha byla rozrušenější než předtím, zvlášť ti její členové, kteří se zúčastnili nepodařeného výpadu. Mladý poručík Mailman, britský důstojník, který zde nastoupil poté, co pomáhal při plánování operace Pouštní liška, byl ze všech nejneklidnější. Když Čatterdžíová předala teroristům Hoodův vzkaz, přistoupil k ní.

„Paní?“ oslovil ji.

Ticho působilo tísnivé; přestože šeptal, jeho šepot zněl velmi hlasitě.

„Ano, poručíku?“

„Paní, ten plán plukovníka Motta byl dobrý,“ šeptal Mailman naléhavě. „Tamto jsme nemohli předvídat - myslím ty druhé dva střelce.“

„A co mi tedy chcete?“

„Zbývají už jen tři teroristé; a já mám plán, který by mohl vyjít.“

„Ne,“ prohlásila neoblomně. Jak chcete vyloučit, že se zase neukáže něco, co nemůžeme předvídat?“

„Nijak,“ přiznal Mailman. „K práci vojáka nepatří předpovídání budoucnosti; patří k ní válčení. A bojovat ve válce se nedá tak, že člověk stojí za postranní čarou.“

Za dveřmi sálu se ozvaly zvuky - tiché štkaní, údery, vzteklá, výhrůžná slova; k čemusi se tam schylovalo.

„Už jsem vám řekla svoje.“

Vzápětí se ozval telefon; volal Hood. Enzo Donati podal tajemnici její mobil.

„Ano?“ řekla s obavami v hlase.

„Podvedla nás.“

„Proboha, to ne! Tak to se tam tedy děje!“

„*Co* se tam děje?“

„Nějaký zápas; chystají se zabít rukojmí.“

„K tomu nemusí dojít,“ řekl Hood. Jeden z mých lidí tam jde, je v civilu -“

„Ne!“

„Paní generální tajemnice, musíte nás nechat, abychom to vyřídili sami, po svém,“ prohlásil Hood. „Vy nemáte žádný plán; my máme -“.

„Plán jste měli, a my jsme se jej pokusili provést. Nepodařil se.“

„Tenhle se poda-“

„Ne, pane Hoode!“ přerušila ho Čatterdžíová a ukončila hovor. Měla chuť křičet. Telefon pípl znovu; přístroj vypnula, podala jej Donatimu a přikázala mu, aby šel pryč.

Připadalo jí, že někdo divoce roztočil svět jako dětskou káču; jímala ji závrať, jako kdyby celým jejím tělem probíhal elektrický proud, a přitom byla naprosto vyčerpaná. Takhle tedy vypadá válka? Zpěněná voda, řeka, která člověka unáší do míst, kde jediné, co může udělat,

jediné, v co může *doufat,* je, že ve svůj prospěch využije toho, že někdo jiný má o trochu větší závrať a je víc vyčerpaný?

Pohlédla na dveře sálu; bude muset zkusit tam jít znovu. Co jiného se tu dá dělat?

V té chvíli nastal jakýsi rozruch v hale hned za sálem Ekonomické a sociální rady. Několik delegátů se tím směrem otočilo a členové ostrahy se tam vydali zjistit, co ten rozruch způsobilo.

„Někdo sem jde!“ vykřikl kdosi z nich.

„Ticho, krucinál!“ zasyčel Mailman.

Rozběhl se ke kordonu policistů. Dorazil tam právě v okamžiku, kdy si plukovník August, jen v ponožkách, razil ramenem cestu mezi delegáty, obě ruce zdvižené, aby ostraha viděla, že nemá zbraň, ale nezastavil se.

„Pusťte ho dál!“ pronesl naléhavým šepotem Mailman.

Řada modrých košil se okamžitě rozestoupila a August jí prošel. Přitom sáhl do kapes kalhot a vytáhl obě beretty; pohyboval se rychle, s jistotou a nanejvýš úsporně. Nyní byl asi tři metry od dveří. Mezi ním a sálem Rady bezpečnosti stála už jen Mala Čatterdžíová.

Jak se k ní blížil, pohlédla mu do obličeje; jeho oči jí připomněly oči tygra, kterého kdysi viděla v divočině v Indii. Tenhle člověk zvětřil svou kořist, a nic se mu nesmí postavit do cesty. V tomto okamžiku ty oči vypadaly jako jediné pevné místo ve vesmíru.

Takhle to ale přece nemá být! Lev Trockij kdysi napsal, že násilí je nejkratší vzdálenost mezi dvěma body; tomu se generální tajemnice zdráhala uvěřit. Když studovala na univerzitě v Dillí, profesor Sandhya A. Panda, učedník Mohandáse Gándhího, vyučoval pacifismu způsobem, jako kdyby šlo o náboženství, a ona tuto víru oddaně vyznávala. A přesto - vše, co se během těch pěti hodin mohlo pokazit, se pokazilo. Její nejlepší snahy, sebeobětování, její klidné úvahy. Ještě že zmařený pokus plukovníka Motta napomohl aspoň k tomu, že se ta zraněná dívka dostala do nemocnice.

V tom okamžiku se za dveřmi ozval tichý výkřik; byl to dívčí hlas, vysoký a zdušený.

„Ne!“ vzlykl. „N*e!“*

Čatterdžíová sama potlačila výkřik, který se i jí podvědomě dral do hrdla; instinktivně se otočila a chtěla k té dívce, August jí v tom však zabránil, téměř ji srazil zpátky a hnal se kolem ní dál.

Poručík Mailman, ozbrojený pistolí, Augusta následoval; několik kroků za ním zůstal stát.

Čatterdžíová chtěla k nim. Mailman se otočil a zadržel ji.

„Nechte ho jít,“ pronesl tiše.

Neměla sílu ani vůli odporovat. *V* blázinci jsou doma jen šílenci. Oba přihlíželi, jak se plukovník přede dveřmi zastavil, avšak jen na okamžik. Hranou zápěstí levé ruky otočil knoflíkem dveří. Jeho pohyby byly opět jisté a cílevědomé.

Vzápětí vrazil dovnitř, obě pistole namířené před sebe.

47 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.07

Annabelle Hamptonová se ohlásila v telefonu TAC-SAT, kterým jí volal Barone, nato si vzala z přístěnku jednu ze zbývajících berett a vyšla do haly; chodba byla prázdná. Ti hajzlové, co se mě pokoušeli zastrašit, jsou pryč, pomyslela si. Vydala se kolem zavřených kanceláří, místnůstky strážného a toalet ke schodišti.

Výtahem nechtěla jet ze dvou důvodů, jednak proto, že ze stropu ji snímaly bezpečnostní kamery, jednak proto, že by na ni v hlavní hale mohli čekat ti lidé z Operačního centra. Měla v úmyslu sejít po schodech dolů do sklepa a vyklouznout postranními dveřmi. Později se spojí s Georgijevem, jak se spolu domluvili. Oba „náhradníky" z CIA poslala na ošetřovnu, aby ho odtamtud odvedli. Svému nadřízenému řekne, že dala Georgijeva odvést proto, že toho hodně ví o operacích CIA v Bulharsku, Kambodži a jinde na Dálném východě, a že nechtěla, aby se tyhle informace dostaly do rukou OSN. Také mu řekne, že ti z Operačního centra jsou s teroristy spolčeni. Tohle všechno je odstaví na tak dlouho, než si vyzvedne svůj podíl z výkupného a dostane se ven ze země. A i kdyby žádné výkupné nebylo, za peníze, které jí Georgijev vyplatil předem, se pořád ještě může dostat do Jižní Ameriky.

Dveře se otvíraly dovnitř; byly kovové, jak to vyžadovaly požární předpisy, a neměly okénko, takže je opatrně otevřela. Nebyla si jistá, jestli na druhé straně někdo není.

Nikdo tam nečekal; dveře zase zavřela a vykročila přes betonové odpočívadlo. Od sklepa ji dělilo pět pater. Hood nebo někdo z jeho lidí by na ni však mohl čekat i tam dole. Pochybovala, že tam bude newyorská policie, ta má ve zvyku zatáhnout pevnou síť; policisté by vyšli až nahoru do čtvrtého poschodí a tam jí zahradili cestu, a ne, že by jí poskytli možnost uniknout.

Vydala se dolů po schodech; vtom zhasla světla. Pohasla i bezpečnostní světla; ta se dala ovládat jen z rozvodny. *Hned vedle pánského záchodu; zatracený mizera, co na tohle připadl,* pomyslela si vztekle. Ještě víc se vztekala na sebe, že tu místnost nezkontrolovala.

Uvažovala o tom, že se vrátí, nechtěla však ztrácet čas nebo riskovat střet s tím, kdo světla zhasl. Přendala si pistoli do levé ruky, pravou se chytila zábradlí a pomalu sestupovala. Došla na odpočívadlo, zabočila za roh a pokračovala dál po následujícím rameni schodiště. Radovala se, jak dobře to zatím jde.

Ovšem jen do té doby, než se před ní rozsvítilo jasné světlo; vzápětí ucítila v levém stehně ostrou bolest. Téměř ji ochromila.

Klesla na zem; nemohla ani popadnout dech a ztratila pistoli. Celou levou stranu těla jí roztřásly návaly škubavé bolesti.

„Rozsviťte!" zařval kdosi.

Světla na schodišti se rozzářila a Annabelle pohlédla vzhůru. Spatřila hřmotného černovlasého muže, sklánějícího se nad ní. Měl na sobě bílou košili a kalhoty barvy námořnické modři. V masitých rukou držel vysílačku a černý policejní obušek; patřil k bezpečnostní službě ministerstva zahraničí. Na jmenovce měl napsáno „Zástupce náčelníka Bill Mohalley".

Zvedl její pistoli a zastrčil si ji za opasek. Annabelle se pokoušela vstát, ale nešlo to. Sotva dýchala. Zaslechla, jak se otevřely dveře na odpočívadle ve čtvrtém poschodí.

Policista z ministerstva zahraničí svolával vysílačkou ostatní členy svého oddílu do třetího patra; po schodech sbíhal Hood. To musí být on, kdo zhasl ta světla. Zastavil se na odpočívadle a pohlédl na ležící ženu. Ve tváři měl smutný výraz.

„Myslela jsem - že jsme se - na něčem domluvili," pronesla Annabelle zadýchaně.

„To já taky," odtušil Hood. Jenže já vím, co jste udělala; slyšel jsem vás."

„Lžete! Já — viděla jsem vás — v záběru té kamery!"

Hood jen zavrtěl hlavou. Mohalley k němu přistoupil blíž; to už po schodech přibíhal nahoru jeho oddíl.

„Tuhletu zde moji lidé odnesou," řekl Hoodovi. „Dík za pomoc."

„Já děkuju za vaše přispění," odpověděl Hood. „Dozvěděl jste se něco o tom zraněném děvčeti?"

Mohalley přikývl. „Barbara Mathisová je na operačním stole; ztratila hodně krve a kulku ještě nevyňali. Dělají co můžou, ale nevypadá to dobře." Zadíval se na Annabelle. Je jí teprve čtrnáct."

„Nechtěla jsem, aby — aby se něco stalo — těm dětem," dostala ze sebe Annabelle.

Hood odstoupil dozadu; znovu zavrtěl hlavou, otočil se a běžel do přízemí.

Mezitím již dorazil oddíl bezpečnostní služby ministerstva zahraničí. Annabelle klesla zpátky, ve stehně jí bolestivě škubalo, záda ji bolela od toho, jak se při pádu udeřila o schody. Ale aspoň může zase dýchat.

To, co řekla Mohalleymu, bylo pravda; trápilo ji pomyšlení, že by jedna z těch mladých hudebnic mohla zemřít. To se nemělo stát. Kdyby generální tajemnice bývala spolupracovala, kdyby se zachovala správně, žádné z těch dívek by se nic nestalo.

Annabellin mozek sice ještě nedokázal tu úvahu plně obsáhnout, věděla však již, že zbytek života pravděpodobně stráví ve vězení. Ta představa byla sice znepokojivá, ale nejvíc ji tížilo vědomí, že ji Paul Hood přechytračil.

Že mezi ni a její cíl opět vstoupil muž.

48 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.08

Dřevěné dveře sálu Rady bezpečnosti se otvíraly ven; plukovník August stál ve vchodu, jeho oči hledaly toho, kdo se chystá zastřelit rukojmí, a sám se současně vystavoval jako cíl. Měl na sobě neprůstřelnou vestu a byl připraven riskovat zásah, pokud by to mělo zachránit rukojmí život; terorista nemůže střílet na rukojmí, když bude střílet na něj.

První, koho spatřil, byla útlá dívka; klečela necelých pět metrů od něj, tiše plakala a třásla se. August nevěděl s jistotou, kdo ta dívka je. Terorista stál těsně za ní. August si periferním viděním ověřil, kde se nacházejí zbývající dva. Jeden stál v přední části sálu, za kruhovým stolem, druhý hned vedle dveří vedoucích do přilehlého sálu Poručenské rady.

Teroristé na sobě měli černý oděv a na obličejích lyžařské kukly. Ten, co stál k Augustovi nejblíž, držel v dlani dívčiny dlouhé světlé vlasy hned nad čelem, takže dívka měla hlavu zvrácenou a hleděla nahoru, přímo před sebe. Pistolí jí mířil na temeno.

August viděl v mířidlech střed mužovy kukly, nechtěl však vypálit první; terorista by mohl při zásahu víc sevřít prst na spoušti a dívce by ustřelil vršek hlavy. August si uvědomoval, že když má toho člověka na mušce, měl by také vystřelit; to, co dělá, je špatně. Od výstřelu ho však odrazovala myšlenka, že ta dívka by mohla být dcera Paula Hooda.

Terorista váhal, a potom udělal něco, co Augusta zaskočilo; padl za klečící dívkou na zem a vrhl se doprava mezi řadu sedadel. Stále držel dívku za vlasy a táhl ji s sebou. Očividně neměl v úmyslu pustit se s Augustem do přestřelky; a nyní se mohl chránit dívčiným tělem jako štítem.

Měl jsi vystřelit, krucifix, vyčítal si August; místo aby bylo o jednoho teroristu míň, jsou teď ohrožena všechna ostatní rukojmí.

Terorista a dívka byli o čtyři řady níž; August zastrčil berettu, kterou stále držel v pravé ruce, do kapsy, zamířil doleva a klusal několik metrů podél horní řady; protože neměl na nohou boty, běžel potichu. Volnou rukou se chytil zábradlí vedoucího za opěradly poslední řady sedadel ze zeleného sametu, skokem se přes zábradlí přenesl a hned nato přeskočil další řadu; nyní ho od teroristy a dívky dělily dvě.

„Downere, jde po tobě!“ vykřikl jeden z teroristů; měl francouzský přízvuk. „Za tebou -“

„Zmiz, nebo ji zabiju!“ zařval Downer; byl to on, koho plukovník zahnal do úkrytu. „Rozmašíruju jí hlavu!“

August stále ještě byl dvě řady od něj. Muž s francouzským přízvukem se k Augustovi rozběhl; ve dvou nebo třech vteřinách bude na schodech. Třetí terorista držel v šachu ostatní rukojmí.

„Barone, ten plyn!“ zakřičel Francouz.

Třetí terorista, Barone, vyrazil k otevřenému plátěnému vaku, stojícímu v přední části sálu, nedaleko okna na severní straně. August právě přeskočil třetí řadu; nyní již na teroristu i na dívku viděl, leželi na podlaze o řadu níž, terorista na zádech, dívka na něm, tváří nahoru. Nyní však August stál před problémem.

Operace „Hrdlo láhve“ vyžadovala, aby dívka zůstala naživu; dále se počítalo s tím, že nejbližší ze tří teroristů bude vyřazen z boje, a vzadu v sále tak vznikne „předmostí“, to vše předtím, než dorazí generál Rodgers. Tak se bohužel nestalo, a nejenže byla zmařena samotná operace hrdlo láhve, ale plukovník musel změnit pořadí priorit. Musel něco udělat s tím plynem.

Barone ustoupil na opačnou stranu kruhového stolu, chráněn jím a rukojmími; již předtím si strhl kuklu a z vaku vytáhl tři plynové masky. Jednu si nasadil, ostatní dvě dal svým společníkům; ti si je zatím nenasadili, protože by jim očnice vadily ve výhledu do stran. Barone se pak vrátil k vaku a vyňal černý kanystr.

August se otočil a běžel k severní straně sálu. Francouzský terorista již doběhl ke schodům na jižní straně a utíkal po nich nahoru. August se nezastavil, aby po něm střílel; i kdyby ho Francouz trefil, on bude mít lepší vyhlídku na to, že Baroneho zabije, když se dostane na stejnou stranu sálu.

V cestě mu překáželi rukojmí, natlačení do hloučku, a stůl.

„Nikdo se nehýbejte!“ vykřikl na ně. Kdyby utíkali, mohli by se ocitnout mezi ním a Baronem.

Nikdo se ani nepohnul.

August už byl nad druhým schodištěm a rozběhl se dolů. Pravou paži si držel na prsou; mít ji u boku, byla by zranitelnější. Francouz byl přímo naproti přes sál; náhle se zastavil a vypálil několik ran. Dvě ze čtyř střel zasáhly Augusta v pase a do žeber; náraz ho vrhl ke stěně, vesta však kulky zadržela.

„Je po tobě, ty mizero!“ zahulákal vítězoslavně Francouz. „Downere, kryj mě!“ zaječel pak a hnal se uličkou v řadě sedadel ve střední části. Mířil k severní stěně.

Australan odhodil dívku stranou a vstal; vyrazil ze sebe výkřik plný vzteku nad tím, jak se situace vyvíjí.

August se plazil dál dolů po schodech. Palčivě ostré bolesti v boku si nevšímal. Sem za sedadla na něj Francouz nemohl vystřelit; a Barone již byl téměř v dohledu.

V té chvíli se zezadu ze sálu ozvalo ostré prásknutí. August koutkem oka zahlédl, jak Francouz padl dopředu do uličky mezi sedadly; Downer se rychle nahrbil jako boxer uhýbající před úderem. V otevřených dveřích nahoře se krčil poručík Mailman s pistolí v ruce.

„Vydržte, pane!“ vykřikl.

Pašák, pomyslel si August. Mailman na Francouze vystřelil, plukovník však nemohl s jistotou tvrdit, že ho zasáhl.

Doplazil se na spodní schod; to už Barone opatrně odloupl červenou plastovou pásku z hrdla kanystru, odhodil ji a začal odšroubovávat víčko. August dvakrát vystřelil; obě kulky prostřelily Baronemu ze strany hlavu a náraz ho srazil na bok. Kanystr se překotil na koberec a kolem víčka začal unikat tenký proužek zelené páry.

August zaklel. Vstal a utíkal ke dveřím sálu Poručenské rady. Měl v úmyslu dostat se ke kanystru a víčko utáhnout. Kdyby to však nestihl, mohl by možná aspoň krýt rukojmí, až by prchali ven.

Nestihl to.

Na severní straně se objevil Francouz; nebyl zraněn a zahájil palbu. Tentokrát mířil Augustovi na nohy.

August ucítil dvě ostrá štípnutí, jedno v levém stehně, jedno v pravé holenní kosti. Skácel se; zranění pálila jako oheň. Stiskl zuby a plazil se dál. Při výcviku v překonávání bolesti se naučil stanovit si malé, dosažitelné cíle; tak vojáci v poli zůstávají při vědomí a mohou se dál účastnit boje. Soustředil se na to, kam se potřebuje dostat.

Vzadu Downer vypálil na Mailmana a zahnal ho zpátky za dveře; Francouz se zatím přeplížil o několik schodů níž.

Kanystr byl nyní jen několik desítek centimetrů daleko. Stále ještě na něm bylo víčko, plyn se však již začal rozptylovat. August potřeboval to víčko zavřít; na to, aby se otočil a střílel, neměl čas.

Náhle asi tři metry před ním zaduněla mohutná exploze. Závěsy v nejsevernějším okně se prudce vzduly do stran a přední částí sálu prosvištěly střepy neprůstřelného skla; vzápětí se s hrůzným třeskem sesypala i horní část vysokého okna.

V příštím okamžiku, přesně podle časového plánu, vešel dovnitř Mike Rodgers.

49 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.11

Tohle není žádné hrdlo láhve, pomyslel si s obavami Mike Rodgers při pohledu přes sál Rady bezpečnosti; viděl důkaz platnosti poučky, pravící, že nic není zaručené. Tuto poučku měla skupina Striker vždy na paměti.

Rodgers prošel růžovou zahradou stejným způsobem, jako před ním August. Než se dostal na nádvoří, přestřelka v sále už začala a většina policistů, kteří byli venku před hlavní halou, již byla uvnitř. K živým plotům na východní straně nádvoří proklouzl nepozorovaně. Připlížil se k severnímu oknu sálu Rady bezpečnosti, neprodleně na ně umístil nálož C-4 a odpálil ji. Použil jen malé množství výbušniny, aby se vytvořilo co nejméně létajících střepů. Předpokládal, že když se prorazí dolní část okenní tabule, zřítí se i zbytek. Nemýlil se.

Když vnikl do sálu, asi čtyři metry před sebou spatřil Augusta; byl na kolenou a krvácel z obou nohou. Mezi plukovníkem a oknem ležel mrtvý terorista, vedle něj překocená nádoba, z níž unikal plyn. Spatřil také ozbrojeného teroristu na severním schodišti vedoucím podél řad sedadel pro veřejnost. Cosi se očividně hrozně pokazilo.

Dvěma výstřely zahnal teroristu zpátky mezi sedadla, otočil se a sevřel v pěsti závěs. Výbuch jej rozerval v polovině; škubl jím a strhl jeho dolní část. Rada otravných plynů způsobí smrt již při styku s kůží; raději se pokusí zabránit úniku plynu z kanystru takhle, než aby se pokoušel uzavřít víčko.

Přetáhl těžkou látku přes nádobu; počítal, že tak by se mělo získat asi pět minut, dost, aby se všichni stačili dostat ven. Přikáže jim, aby šli rozbitým oknem; protože okno bylo za ním, bude snazší jejich ústup krýt.

Obrátil se k dívkám, shromážděným kolem stolu; August se přetočil na záda a posadil se tváří k zadní stěně sálu. V ruce stále držel jednu z berett.

Rodgers upřel zrak na obličeje dívek. „Tak, teď všechny jděte tím oknem ven, rychle!“

Děvčata, vedená slečnou Domovou, spěchala na venkovní terasu a do bezpečí. Rodgers se otočil k Augustovi.

„Kde je ten třetí?“ zeptal se.

„Nahoře na druhé straně, ve čtvrté řadě odshora; má jednu z těch holek.“

Rodgers zaklel; mezi dívkami neviděl Harleigh. Musí to tedy být ona.

August se s námahou dostal na kolena a plazil se zpátky ke schodišti. Chytil se dřevěného zábradlí, vytáhl se na nohy a vykročil nahoru po schodech. Chůze mu působila nesmírnou bolest; přitahoval se levou rukou, pravou ruku s berettou nataženou před sebe. Rodgers si ani nemusel klást otázku, co to dělá; chce na sebe upoutat teroristovu pozornost jako návnada. Sledoval, jak plukovník stoupá po schodech.

Rodgers stál mezi rukojmími a prostorem vzadu s řadami sedadel, stupňovitě se svažujícími dolů k hlavní části sálu; někteří z delegátů také vstali, o překot se drali ven a v běhu odstrkovali dívky stranou z cesty. Kdyby to záleželo na Rodgersovi, nejraději by je postřílel; ale neotočí se přece k těm sedadlům zády, dokud tam ještě zůstal jeden z teroristů.

Sál se vyprazdňoval a zdálo se, že tlustá látka závěsu přece jen zatím brání tomu, aby plyn z nádoby unikal. Rodgers by se byl rád dostal na severní stranu sálu, aby Augusta kryl, uvědomil si však, že musí dbát o bezpečí rukojmích. Díval se, jak August kulhá stále výš.

Na okamžik se obrátil, aby zjistil, jak to vypadá s děvčaty; všechna už byla venku a k oknu mířili i poslední z delegátů. Pak uslyšel shora výstřel a viděl, jak August divoce mávl pažemi dozadu; pistole mu vypadla z ruky a v následujícím okamžiku se plukovník skácel na záda.

Rodgers zaklel a rozběhl se ke schodišti; terorista vstal a vystřelil na něj. Protože Rodgers neměl neprůstřelnou vestu, musel se vrhnout na podlahu před řadou sedadel.

„Žádný strachy!“ zahulákal na něj terorista. „Na tebe se taky dostane!“ „Vzdej to!“ vykřikl Rodgers v odpověď; ležel na břiše a vlnivými pohyby se plazil ke schodišti.

Terorista na to neodpověděl. Alespoň ne slovy. Vzápětí Rodgers uslyšel dva výstřely a hned nato výkřik.

Zabiju ho, pomyslel si vztekle. Rychle se zvedl, doufal, že než se terorista stačí obrátit a znovu zamířit, dostane ho.

Nestihl to však; viděl, jak terorista upustil pistoli, otočil se kolem své osy a zhroutil se přes opěradlo jednoho ze sedadel. Na zádech měl dvě velké rudé skvrny, tam, kde vylétly střely. Rodgers udělal několik kroků ke schodišti. Spatřil Augusta, stále ležícího na zádech; v levé kapse měl díru po kulce.

„Ten ksindl si měl dávat lepší pozor,“ utrousil August a vytáhl z kapsy druhou pistoli; z hlavně lesknoucí se beretty se dosud kouřilo.

Rodgers pocítil úlevu, ke spokojenosti však měl daleko. Otočil se zpátky k příkře se svažujícím řadám sedadel; tam nahoře je ještě třetí, ten, který se zmocnil Harleigh Hoodově a drží ji jako rukojmí. Během přestřelky zachovával hrozivé mlčení. Mezi dveřmi se krčil policista OSN. Až na zdušený sykot, vycházející z kanystru s plynem, zakrytého závěsem, vládlo v sále ticho. A potom se z uličky v horní části sálu ozval hlas.

„Nemyslete si, že jste vyhráli,“ pronesl Reynold Downer. „Akorát jste mi dopomohli k většímu výkupnýmu!“

50 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.15

„Jsou venku!“ zakřičel jakýsi mladík do čekárny. „Ty děti jsou venku a v bezpečí!“

Rodiče reagovali šťastným smíchem a slzami, všichni vstali, navzájem se objímali a potom se vydali ke dveřím. Oficiálního potvrzení se jim dostalo, když vcházeli do haly, tam na ně čekala uniformovaná příslušnice bezpečnostní služby ministerstva zahraničí, žena středních let s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a velkýma hnědýma očima. Na jmenovce měla napsáno „Baroniová“. Sdělila jim, že děti se zdají v pořádku, pro jistotu je však vezmou do Lékařského střediska Newyorské univerzity; rodiče tam doveze autobus. Ti, plní vděčnosti, jí děkovali, jako kdyby děti zachránila ona osobně.

Potom odváděla rodiče k výtahu na konci haly; vypadalo to, že přitom někoho hledá. Když spatřila Sharon Hoodovou, dotkla se její paže.

„Paní Hoodová, jmenuju se Lisa Baroniová; mohla bych s vámi na chvilku mluvit?“

Sharon zaplavila náhlá vlna nevolnosti.

„Co se stalo?“

Lisa ji jemně odvedla stranou od posledního z rodičů; zastavily se mezi dveřmi, vedle jedné z pohovek.

„Tak co je?“ naléhala Sharon.

„Paní Hoodová, vaše dcera je bohužel ještě tam uvnitř.“

Ta slova připadala Sharon protismyslná, div ne směšná; ještě před okamžikem byly přece všechny děti v bezpečí. A ona byla šťastná.

„Jak - kde uvnitř?“

„V sále Rady bezpečnosti.“

„Ne, jsou přece venku!“ vyrazila ze sebe Sharon; zmocňoval se jí hněv. „Vždyť před chvílí ten člověk říkal, že jsou venku!“

„Děti evakuovali rozbitým oknem, ale vaše dcera mezi nimi nebyla.“

„Proč ne?!“

„Paní Hoodová — prosím, pojďte si sednout.“ Lisa málem postrkovala Sharon zpátky k sedadlu. „Zůstanu tu s vámi.“

„Proč s nimi nebyla? Co se tam děje? Je s nimi můj manžel?“

„O situaci tam uvnitř nic nevíme,“ odpověděla Lisa tiše. „Víme jen, že v sále Rady bezpečnosti jsou tři důstojníci SWAT. Podle všeho se jim podařilo teroristy zlikvidovat, až na jednoho -“

„A on má Harleigh!“ vykřikla pronikavě Sharon; sevřela si dlaněmi spánky. *„Panebože, on má moje dítě!“*

Lisa ji jemně, avšak pevně uchopila za zápěstí, potom svými prsty obemkla a stiskla Sharoniny; byly křečovitě sevřené.

„Kde je manžel?“ vykřikla s pláčem Sharon.

„Paní Hoodová, poslouchejte mě! Udělají všechno, aby vaši dceru ochránili, ale může to nějakou dobu trvat. Musíte být silná.“

„Ať sem přijde manžel!“ vzlykala Sharon.

„Kam šel?“ zeptala se Lisa.

„Nevím. On - říkal, že s tímhle něco udělá. Má mobil; musím mu zavolat!“

„Dejte mi jeho číslo, zavolám mu sama.“

Sharon jí číslo řekla.

„Dobře.“ Lisa pustila Sharoniny ruce a ukázala na jeden ze stolů. „Teď půjdu tamhle a zavolám. Zatím zůstaňte tady, hned se vrátím.“

Sharon přikývla; znovu propukla v pláč.

Seděla a stále vzlykala. Lisa Baroniová šla ke stolu s telefony a zkusila zavolat na číslo, které jí Sharon dala. Hood měl telefon vypnutý.

Sharon snad ještě nikdy v životě neprožívala takový hněv a beznaděj; nepotřebuje, aby ji zrovna teď nějaký člověk z ministerstva zahraničí držel za ruku, potřebuje tu mít svého manžela. Potřebuje s ním mluvit, ne cítit se takhle naprosto opuštěná. Ať už Paul podniká cokoli, ať je kdekoli, mohl jí to aspoň říct. Aspoň to.

Ať už tohleto zde skončí jak chce, jedno věděla určitě.

Tohle mu nikdy neodpustí.

Nikdy.

51 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.18

Paul Hood právě běžel parkem, když za budovou OSN uslyšel výbuch a zahlédl záblesk. Předpokládal, že to Mike Rodgers odpálil nálož a prorazil okno. Utíkal ze všech sil; viděl, jak policisté, střežící vchod do hlavní haly, spěchají zpátky, a než dorazil na místo, děti i delegáti již vybíhali roztříštěným oknem ven.

Dokázali to! pomyslel si pyšně. Doufal, že Rodgers a August jsou v pořádku.

Na nádvoří doběhl bez dechu; jeden z policistů už pádil napřed směrem k První Avenui. Nejspíš přivolal vysílačkou pohotovostní zdravotnickou skupinu a chtěl jí ukázat její stanoviště - na parkovišti, stranou od budovy. Ostatní policisté tam zatím přes nádvoří odváděli dívky a delegáty. Všichni šli sami, bez pomoci; zřejmě se nikomu nic nestalo.

Hood se zastavil. Blížili se k němu; Harleigh mezi nimi neviděl, rozpoznal však jednu z jejích kamarádek, Lauru Sabiovou. Vykročil k ní.

„Lauro!“ zavolal na ni.

Jeden z policistů mu zastoupil cestu. „Promiňte, pane, ale budete muset na dceru počkat, až -“

„To není moje dcera. Jsem Paul Hood z Operačního centra z Washingtonu. Tuhle záchrannou akci jsme zorganizovali.“

„Gratuluju; ale i tak potřebuju, abyste odsud odešel, abychom mohli -“

Laura vystoupila z řady. „Pane Hoode!“

Hood se protáhl kolem policisty, rozběhl se k ní a uchopil ji za ruku. „Lauro, díky bohu! Nestalo se ti nic?“

„Ne, nic.“

„Co Harleigh? Nevidím ji tu!“

„Ona... zůstala tam uvnitř.“

Hood si připadal, jako kdyby dostal ránu do žaludku. „Tam uvnitř? V sále?“

Laura přikývla.

Hood pohlédl do jejích zarudlých očí; to, co v nich viděl, se mu nezamlouvalo. Je zraněná?“

„Ne,“ odpověděla Laura; zavrtěla hlavou a dala se do pláče. „Ale on ji má.“

„Kdo?!“

„Ten člověk, co střelil Barbaru.“

„Někdo z těch teroristů?“

Opět přikývla.

Hood už na nic víc nečekal; pustil Lauřinu ruku a rozběhl se k terase. Policisty, křičícího za ním, aby zůstal stát, si nevšímal.

52 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.18

Harleighina hlava se ukázala nad opěradlem; Downer byl ukryt za sedadlem a stále ji držel pevně za vlasy. Dívčin obličej byl bledý, zvrácený nahoru, kůže po stranách očí tahem za vlasy napjatá. Downer jí tiskl hlaveň pistole do týla.

Mike Rodgers byl dole před spodní řadou sedadel, proti jejímu středu. Podlaha části sálu vyhrazené pro veřejnost se příkře svažovala a sedadla mu překážela ve výhledu, takže jediným cílem zůstávala teroristova levá ruka. Měl ji příliš blízko u Harleighina krku. Rodgers na tu ruku mířil, třebaže věděl, že takhle to stejně nemůže dlouho trvat. Látka závěsu bude zadržovat otravný plyn jen ještě několik málo minut. I kdyby se dokázal dostat k nějaké plynové masce, Harleigh to nijak nepomůže.

August se plazil po schodech na severní straně sálu, napravo od Rodgerse. Kulhal a prostřelené nohy mu očividně působily silnou bolest, neměl však ani v nejmenším v úmyslu jen sedět a čekat, jak to dopadne. Zadními dveřmi za teroristou se do sálu opatrně vkradl člen ostrahy OSN; to musí být poručík Mailman, ten, co Čatterdžíovou informoval o nepodařeném útoku na sál Rady.

Rodgers za sebou náhle zaslechl jakýsi zvuk; otočil se, právě když se mezi rámy vyraženého okna objevil Hood. Generál mu gestem naznačil, aby dál nechodil.

Hood zaváhal, ale jen na okamžik; potom ustoupil do tmy na terase.

Rodgers se obrátil zpátky a opět na teroristu namířil.

„Hej, ty sekáči!“ vykřikl terorista. „Došlo ti, že ji mám?“

Jeho hlas zněl *vyzývavé,* nesmlouvavě a hlasitě. Tohohle člověka nezastraší. Rodgers však dostal jiný nápad.

„Tak *došlo?“* opakoval terorista.

„Jo, došlo,“ odpověděl Rodgers.

„A když budu muset, tak tu zatracenou holku zabiju!“ zaječel Downer. „Udělám jí do tý její palice díru!“

„Vždyť jsem viděl, jak jste zabili mého společníka! Věřím ti.“

August se *zarazil* a ohlédl se na něj; Rodgers mu naznačil, aby se nehýbal. Uposlechl. Má být mrtvý.

„Co po nás teď chceš?“ zavolal Rodgers.

„Nejdřív ať vypadne ten, co ke mně leze zezadu. Vidím jeho nohy; a taky vidím na to okno, a jestli se někdo pokusí vlízt potají dovnitř, poznám to.“

„Jasně, žádné fígle,“ řekl Rodgers. „No, poslouchám.“

„To taky doufám. Až se tamten ztratí, položíš pistoli a zvedneš ruce pěkně nahoru. A až oba zmizíte, pošlete mi sem tu mrchu generální tajemnici, s rukama za hlavou.“

„Nemáš moc času,“ poznamenal Rodgers důrazně. „Ten plyn se dostane skrz tu -“

„O plynu vím! A když zavřeš hubu a hodíš sebou, moc času ani potřebovat *nebudu!“*

„Tak fajn.“ Rodgers pohlédl nahoru ke dveřím. „Poručíku - prosím, zařiďte, ať přijde generální tajemnice, a vy zůstaňte venku. Já přijdu za vámi.“

Mailman váhal.

Rodgers přestal mířit na teroristovu ruku a namířil Mailmanovi na čelo. „Poručíku, říkal jsem, že vás chci mít odtud pryč!“

Mailman se zamračil a vycouval ven.

Rodgers si sedl na bobek, pistoli položil na podlahu a zvedl vysoko ruce. Potom vykročil ke schodům na jižní straně sálu. Rychle stoupal nahoru; neobával se, že na něj terorista vystřelí. Než přijde generální tajemnice, zůstává jediným, jehož prostřednictvím může ten chlap komunikovat s vnějším světem.

Šel dál po schodech. Už vystoupil téměř na úroveň čtvrté řady odshora, kde se terorista ukrýval, a zadíval se na Harleigh; byla zády k němu a nemohla se ani pohnout, Downer ji držel pevně za vlasy. Neplakala, tomu se však Rodgers nedivil; z rozhovorů s válečnými zajatci věděl, že bolest napomáhá soustředění. Často to byl v podstatě milosrdný pocit, odvedení mysli od nebezpečí nebo od zdánlivě beznadějné, bezvýchodné situace.

Chtěl Harleigh říci něco povzbudivého, současně však nechtěl udělat nic, čím by mohl teroristu vydráždit; určitě se toho musí vyvarovat, když jí ten mizera tiskne k hlavě pistoli.

Couval ven ze dveří; odtud mohl ještě naposled krátce pohlédnout k severní straně sálu. Z místa, kde stál, však na Augusta neviděl, plukovník se buď schoulil těsně u sedadel, nebo již ztratil tolik krve, že omdlel.

Rodgers doufal, že tomu tak není; už i tak to bude těžké.

Vystoupil do chodby; Čatterdžíová tam stála. Na okamžik na něm utkvěla pohledem, potom si sepjala ruce za hlavou a vykročila ke dveřím sálu.

Rodgers jí nataženou paží zahradil cestu.

„Víte o tom otravném plynu?“

„Ano, poručík mi o něm řekl.“

Rodgers k ní přistoupil blíž. „Řekl vám taky, že tam ještě je jeden z mých lidí, plukovník August?“ zeptal se šeptem.

Zatvářila se překvapeně.

„Ten terorista si myslí, že je mrtvý; jestli na něj plukovník bude moci vystřelit, udělá to. Nechtěl jsem, aby vás překvapilo, že tam je; a nesmíte ho vyzradit.“

Výraz Čatterdžíové potemněl.

Rodgers paži spustil a generální tajemnice prošla kolem něj, vstoupila do sálu a zavřela za sebou; Rodgers měl chuť rozběhnout se za ní a odvléct ji ven. Hluboko v útrobách se mu usadil tísnivý, svíravý pocit, pocit, že navzdory všemu, k čemu tu došlo, Čatterdžíová stále ještě věří v nepsanou politiku Spojených národů, které se tahle světová organizace opakovaně drží, aniž dbá váhy zdravého rozumu a základních mravních hledisek.

V představu, že teroristé mají práva.

53 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.21

Mysl i duše Maly Čatterdžíové prožívaly při vstupu do sálu muka.

Terorista ležel na podlaze; viděla hlavu jeho zajatkyně, viděla i pistoli, přitisknutou k té hlavě. Zaplavila ji bolestná lítost nad tou dívkou. Tenhle teroristický čin ji naplňoval odporem. Udělá všechno, aby to děvče zachránila.

Generální tajemnici však také trápila představa, že by dopustila, aby došlo k vraždě, tam, kde snad lze ještě najít jiný způsob. Kdyby se stala někým podobným těmhle lidem, kdyby se bez výčitek svědomí, bez uplatnění zákona podílela na zabíjení, co by potom celý její život znamenal? Vždyť ani neví, jestli právě tenhle člověk opravdu někoho zabil... jestli by někoho *dokázal* zabít.

Sestupovala po schodech k řadě sedadel, kde se terorista ukrýval. „Žádal jste o rozmluvu se mnou," řekla.

„Ne, žádal jsem, abyste šla dovnitř," odtušil Downer. „Nemíním se s nikým bavit. Chci odtud. A taky chci to, pro co jsem si přišel."

„Já vám chci pomoct," řekla Čatterdžíová. Zastavila se u dolního konce uličky. „Pusťte to děvče."

„Povídal jsem, už žádný *řeči!"* zaječel Downer. Harleigh vykřikla, jak jí Australan hrubě škubl za vlasy. „Tam vepředu uniká plyn. Potřebuju se někam s touhle slečinkou uklidit a počkat, až mi obstaráte ty peníze a dopravu. Chci těch šest milionů dolarů."

„Dobrá."

Spatřila, jak se na severním schodišti cosi pohnulo; přes boční opěradlo sedadla na konci řady vyhlížela dvojice očí. Člověk, který tu zůstal, se nepatrně přizvedl. Položil si ukazováček na rty.

V nitru generální tajemnice spolu zápasily protichůdné pocity. Stane se tu účastnicí pokusu o záchranu, nebo spoluvinicí chladnokrevné vraždy? Tenhle americký voják a jeho společník zachránili většinu rukojmích. Možná přitom museli zabíjet, to jim však nedává právo zabíjet dál. Jejím úkolem vždy bylo najít řešení konfliktu bez prolití krve. Nemůže se toho poslání zříci, dokud existuje nějaká jiná možnost. A jde tu i o záležitost důvěry. Kdyby se jí podařilo teroristu přesvědčit, že mu chce pomoci, třeba se jí ho také podaří přesvědčit, aby se vzdal.

„Plukovníku Auguste," řekla, „dnes už bylo toho zabíjení dost."

August ztuhl; Čatterdžíová měla na okamžik dojem, že ji snad zastřelí.

„S kým to mluvíte?" vyrazil ze sebe Downer. *„Kdo tuje?"*

„Ještě jeden voják."

„Tak ten parchant není mrtvej!" vykřikl Downer.

„Prosím, odložte zbraně a odejděte, plukovníku," vyzvala Augusta Čatterdžíová.

„Nemůžu," odpověděl rozhořčeně August. „Střelili mě."

„A dostaneš další, jestli odsud hned nevypadneš!" zaječel Downer.

Hrubě smýkl Harleigh před sebe; vytáhl jí za vlasy výš, klekl si za ni a namířil svou automatickou pistoli na Augusta. Ten padl zpátky na schody. Downer po něm vypálil dávku;

do všech směrů se rozlétly třísky z opěradel. Ozvěna výstřelů doznívala ještě okamžik poté, co Downer přestal střílet.

S tváří zkřivenou vztekem se zadíval na Čatterdžíovou; Harleigh držel jako štít mezi vlastním tělem a Augustem. Generální tajemnice viděla, jak dole v sále začínají kolem okrajů závěsu unikat plazící se jazyky plynu.

„Zmizte, a on taky!“ zahulákal Downer.

„Snažím se vám pomoci!“ křičela na něj Čatterdžíová. „Nechte mě, ať tohle vyřídím -“

„Zavři hubu a udělej, co jsem říkal!“ zařval Downer. Přitom se k tajemnici otočil tváří; na vteřinu tak jeho hruď směřovala přímo proti čelní části sálu.

Sálem práskl výstřel; kulka proděravěla Downerův krk na straně odvrácené od Harleigh. Uder mu srazil paže dozadu, pistole mu vypadla, a pustil i Harleigh.

Dole v sále vstal z podlahy Paul Hood, v ruce berettu, kterou mu přenechal Mike Rodgers.

„Lehni si, Harleigh!“ vykřikl.

Zakryla si hlavu a okamžitě padla na zem. Vzápětí od schodiště na severní straně práskl druhý výstřel. Plukovník August čistým zásahem prostřelil teroristovu levou tvář. Jak Downer padal, další kulka mu prostřelila spánek.

Ještě než jeho tělo dopadlo na zem, na podlahu se rozlila krev.

Čatterdžíová pronikavě vykřikla.

Paul Hood upustil pistoli a rozběhl se k severnímu schodišti. August na něj mávl a Hood běžel dál ke své dceři.

54 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.25

Když Mike Rodgers odešel ze sálu Rady bezpečnosti, spojil se s jednotkou pro zacházení s nebezpečnými materiály, patřící k newyorskému policejnímu oddělení, a upozornil ji na unikající otravný plyn. Jednotka se shromáždila na severním nádvoří, připravena zasáhnout, jakmile budou všichni pryč. Uzavřela celý komplex OSN, dveře i okna byly nyní zakryté plastovými plachtami a jejich okraje utěsněné rychle tuhnoucí pěnou. Protože tu nezůstal nikdo, kdo by policistům řekl, kam až se plyn rozptýlil, k budově přijela pohotovostní pojízdná laboratoř, aby provedla analýzu přímo na místě. Připraveny byly také posádky newyorského velitelství hasičské zásahové zdravotní služby; na hřišti Roberta Mosese jižně od budovy OSN si stavěly stany. Dorazila i Marine 1 z newyorského hasičského sboru. V případech, kdy se jedná o nebezpečné materiály, zákon vyžaduje přítomnost této jednotky. Mnohé teroristické skupiny se řídí politikou spálené země: nemohou-li zvítězit ony, mají snahu postarat se o to, aby nezvítězil nikdo. Jelikož z ošetřovny OSN zmizel jeden z teroristů, a protože na newyorském policejním oddělení nevěděli, jestli teroristé nemají někde další společníky, bylo třeba být připravený na všechno. Včetně na nějaký čin, který může znamenat ještě poslední odplatu.

Objetí Paula Hooda s dcerou trvalo dlouho; Hood vůbec neskrýval pláč, Harleigh se celá třásla, hlavu položenou na otcově hrudi, prsty křečovitě zaťaté do jeho paží. Jeden ze zdravotníků jí přehodil přes ramena přikrývku, načež ji odvedl ke stanům velitelství hasičské zásahové zdravotní služby.

„Musíme dát vědět matce," řekl Hood skrz slzy.

Harleigh přikývla.

Za nimi stál Mike Rodgers a přihlížel, jak zdravotníci odnášejí Bretta Augusta. Nabídl se, že pro Sharon půjde a přivede ji. Také Hoodovi řekl, že je na něj pyšný. Hood mu poděkoval. Pravda byla taková, že od chvíle, kdy Rodgers opustil sál Rady bezpečnosti a on se tam nepozorovaně vkradl, věděl, že mu nic — jeho vlastní bezpečnost ani mezinárodní právo — nezabrání v tom, aby se pokusil Harleigh zachránit.

Oba zamířili k eskalátorům spolu s delegáty a ostrahou. Hood si nedokázal představit, co se odehrává v Harleighině mysli; stále se ho pevně držela a skelnýma očima hleděla upřeně před sebe. Nebyla v šoku, neutrpěla žádnou fyzickou újmu, která vyvolává hypovolemické, kardiogenické, neurogenické, septické nebo anafylaktické stavy; strávila však v té místnosti pět hodin, stala se svědkem toho, jak se střílelo na lidi, mezi nimiž byla i jedna z jejích nejlepších kamarádek. Sama byla málem popravena. Posttraumatický stres bude velmi silný.

Hood ze zkušenosti věděl, že těch pět hodin zůstane vryto v Harleighině mysli po všechny okamžiky každého dne, po celý zbytek jejího života. Ti, kdo se jednou stali rukojmími, nejsou nikdy skutečně svobodní; pronásledují je pocity beznadějné izolace, ponížení z. toho, že se s nimi zacházelo jako s nějakou věcí, ne jako s lidskou bytostí. Důstojnost se sice dá obnovit, avšak pouze jaksi neuceleně, jako cosi jen tak splácaného dohromady. Součet částí se nikdy nebude rovnat na kusy roztříštěnému celku.

Co všechno nám život přichystá, uvažoval Hood.

V jeho pažích je však dcera v bezpečí. Když dojeli druhým výtahem dolů, spatřil Sharon, jak běží přes halu. Kdyby se ji někdo pokoušel zadržet, zcela jistě by se mu to nepodařilo. Za ní běžela žena z ministerstva zahraničí, zoufale se snažila jí stačit.

„Moje dítě!“ volala Sharon. „Moje *holčičko!“*

Harleigh se odtrhla od otce a rozběhla se k matce; zaklínily se do sebe v pevném objetí a křečovitě se rozplakaly. Hrozilo, že Sharon dceru svými pažemi udusí. Hood zůstal stát stranou.

Vešel Mike Rodgers v doprovodu Billa Mohalleyho. Vzadu na nádvoří hovořila generální tajemnice s reportéry. Hněvivě přitom gestikulovala.

„Rád bych si s vámi potřásl rukou,“ řekl Mohalley Hoodovi; svá slova doprovodil pevným stiskem. „Vy tři jste dneska přepsali pravidla řešení krizí; jsem poctěn tím, že jsem u toho byl a viděl to.“

„Díky,“ řekl Hood. Jak je Brettovi?“

„Dostane se z toho,“ sdělil mu Rodgers. „Kulky minuly stehenní tepnu. Ta zranění nadělala víc bolesti než škody.“

Hood přikývl. Stále se díval na Čatterdžíovou; na oděvu, na rukách a obličeji měla skvrny od teroristovy krve.

„Nevypadá nijak nadšeně,“ poznamenal.

Mohalley to odbyl pokrčením ramen. „O tom, co jste tady udělali, ještě uslyšíme spoustu hovadin,“ prohlásil. „Ale rukojmí jsou v bezpečí, čtyři z těch teroristů půjdou do hlíny, a jedna věc je jistá.“

„Která?“ zeptal se Rodgers.

„Každý si zatraceně dobře rozmyslí, než si zase něco takového zkusí.“

55 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 00.51

Když Hood vešel do hotelového pokoje, Alexander spal.

Sharon s Harleigh odvezli do Lékařského střediska Newyorské univerzity. Harleigh tam prohlédnou; bylo rovněž důležité, aby si s ní co nejdříve pohovořil psycholog. Musí Harleigh vysvětlit, že neudělala nic, čím by si to celé sama přivodila, a neměla by mít pocit viny z toho, že přežila. Tohle musí pochopit ze všeho nejdřív, ještě než jí lékaři věnují další péči.

Hood stál vedle širokého lůžka a díval se na syna; chlapcův život se změnil, potřeby jeho sestry budou jiné, a on o tom zatím neví. Nevinnost spánku.

Hood se odvrátil a odešel do koupelny; naplnil umyvadlo vodou a opláchl si obličej. I jeho život se změnil. Zabil člověka. A ať už si to ten člověk zasloužil nebo ne, zabil ho na mezinárodní půdě. Pravděpodobně dojde k soudnímu procesu, a ten se nemusí konat ve Spojených státech. Potrvá léta a docela dobře by mohl ohrozit utajení Operačního centra.

Jak se určité věci dozvěděli? Do jaké míry jsou do toho zapleteny CIA a ministerstvo zahraničí? Jaká je spojitost mezi americkou vládou a tím nezvěstným Bulharem, Georgijevem? Pro vládní úřady neexistuje v žádné z těchto oblastí zákonné právo.

Ironií bylo, že Spojené národy by z toho mohly vyjít jako poškozená strana, oběť nepravostí, spáchaných Spojenými státy; porušili jsme řadu pravidel, která členské státy OSN slíbily dodržovat - počínaje neplacením příspěvků a konče odposloucháváním generální tajemnice, uvažoval Hood. Země podporující terorismus, obchodující s drogami a pošlapávající lidská práva budou moci Spojeným státům káravě hrozit prstem.

A my si to necháme líbit; necháme si to líbit, protože média na nás budou dávat pozor. Hood měl vždycky dojem, že televize a Spojené národy byly stvořené jeden pro druhého, v jejich očích jsou všichni jeden za osmnáct a druhý za dvacet bez dvou.

Otřel si ručníkem obličej a podíval se na sebe do zrcadla. Je smutné pomyšlení, že nejtěžší boj, který ho čeká, nepovede se skutečnými nepřáteli. Ten boj přijde, až se on a Sharon pokusí spolu promluvit. Ne pouze o tom, jak jednal dnes v noci, ale o budoucnosti, která se náhle jeví zcela jinak, než jak si ji plánovali.

„Tak dost," pronesl potichu.

Upustil ručník na poličku a napil se vody z kohoutku. Pomalu se vrátil do ložnice. Začínaly na něj doléhat dozvuky událostí dnešní noci; nohy měl od všeho toho běhání zesláblé a namohl si záda, jak shrben běžel do sálu Rady bezpečnosti. Spustil se vedle Alexandera na lůžko a políbil syna lehce za ucho. Tohle neudělal už celé roky, a nyní se dožil překvapení - stále ještě z toho polibku cítil vůni odcházejícího chlapectví.

Klidný, smířený spánek dítěte zapůsobil na dospělého muže konejšivě. A než se Hood propadl do spánku, jeho poslední myšlenkou bylo, jak zvláštní a divné to všechno je. Tyhle své dvě děti pomáhal utvářet; a přesto, pokud jde o jejich potřeby a lásku, stal se pravdou pravý opak.

Tyto děti utvářely svého otce.

56 KAPITOLA

NEW YORK, STÁT NEW YORK NEDĚLE, 7.00

V sedm hodin ráno se Hood s úlekem probudil zvoněním telefonu; volal Bill Mohalley.

Sdělil mu, že Sharon, Harleigh i ostatní rodiny odvážejí na La Guardiovo letiště, odkud odletí do Washingtonu; Sharon poslali do nemocnice zprávu, že za hodinu přijede do hotelu někdo z newyorského policejního oddělení a Hooda a jeho syna doprovodí na letiště.

„Proč tak narychlo?“ divil se Hood; cítil se celý obolený a jako omámený, a jasné, bílé sluneční světlo působilo na jeho mozek jako žíravá kyselá lázeň.

„Je to hlavně kvůli vám; ale samozřejmě nechceme, aby to vypadalo, jako že vás fofrem pakujeme pryč.“

„Nějak mi to nedochází,“ prohlásil Hood. „A proč to vyřizuje newyorské policejní oddělení, a ne ministerstvo zahraničí?“

„Protože policie má ve zvyku chránit lidi, kterých budou plné noviny a televize; a ať se vám to líbí nebo ne, vy jste se právě takovým člověkem stal.“

Zapípal Hoodův mobil; volala Ann Farrisová. Hood Mohalleymu poděkoval a vstal z postele. Poodešel ke dveřím; tak neprobudí Alexandera, a bylo tam i milosrdné příšeří.

„Dobré jitro,“ pozdravil.

„Dobré jitro! Tak co, jak vám je?“

„Až překvapivě dobře.“

„Doufám, že jsem vás nevzbudila —“

„Ne; o to se postaralo ministerstvo zahraničí.“

„Něco důležitého?“

„Jo; chtějí, abych vypadl z postele a zmizel odtud.“

„To jsem ráda; teď se na vás sesypou ze všech stran.“

„A pravděpodobně mají na všech stranách volnou cestu,“ poznamenal Hood. „Tak hergot, co se děje, Ann?“

„To, čemu profíci novináři říkají komentářová stránka; protože nikdo nezná jména těch, které označují za ‚ty dva od SWAT', co tam vpadli před vámi, tak se z toho celého stalo Show Paula Hooda.“

„S laskavým přispěním Maly Catterdžíové,“ podotkl Hood.

„No, moc z vás nadšená není,“ souhlasila Ann. „Říká, že jste zbytečně riskoval život své dcery, a to proto, abyste tu krizi vyřešil urychleně a zločinným způsobem.“

„Ať si políbí prdel.“

„Můžu vás citovat?“ zeptala se Ann potměšile.

„Jo, udělejte z toho titulek velký jak transparent. Co ještě dalšího?“

„Pokud jde o utajení, to má pod palcem Bob Herbert. Vy jste jediná známá tvář z týmu, o kom se ví, že pomáhal pobít teroristy ze tří různých zemí. Bob zrovna začíná probírat jejich možná spojení s dalšími teroristickými skupinami nebo s nějakými vyšinutými nacionalisty, kteří by třeba měli chuť je pomstít.“

„No tak jo; promiňte mi, že jsem si s tím nedělal hlavu,“ prohlásil Hood trpce.

„Tohle není otázka viny a odpuštění, ale otázka zvláštních zájmů; to vám přece říkám už léta. Dohled nad tím, jak si co média vykládají, už není žádný přepych; při tom, jak jsou všechny systémy ve světě navzájem propojené, je to nutnost."

Tahle symbióza je faktem, to musel Hood přiznat. A někdy se ten fakt projevil nečekaným způsobem. Před patnácti lety se zpravodajské poznatky, shromážděné týmem Boba Herberta v CIA, běžně předávaly ostatním americkým zpravodajským službám, včetně Námořní výzvědné služby; když v osmdesátých letech její analytik Jonathan Pollard vyzradil americká zpravodajská tajemství Izraelcům, mnohá z těchto tajemství se pak dostala do Moskvy výměnou za propuštění židovských běženců. Komunističtí zastánci tvrdé linie v Moskvě tyto informace využili při organizování spiknutí proti ruské vládě. O několik let později, když bylo Operační centrum zataženo do operace, která ten pokus o převrat zmařila, byly Herbertovy poznatky využity proti němu samotnému.

„A jak to tedy tisk prezentuje?" zeptal se Hood.

„Naše komentářové stránky to prezentují moc dobře; poprvé v historii je liberální i konzervativní tisk v něčem zajedno. Vykresluje vás jako ‚tátu-hrdinuV

„A mezinárodní komentářové stránky?"

„Ve Velké Británii a v Izraeli byste mohl kandidovat na premiéra, a pravděpodobně byste vyhrál. Jinak ty zprávy nevyznívají dobře, generální tajemnice vás popsala jako ‚zase jednoho nedočkavého Američana s pistoli". Domáhá se vyšetřování a žádá domácí vězení; ostatní světový tisk, který jsem zatím viděla, se té její hinduistické, pořád dokola omílané mantry chytil."

„Takže v souhrnu je to jak?"

„Přesně, jak jste říkal; pakují vás pryč. Na ministerstvu zahraničí ani v Bílém domě se ještě nikdo nerozhodl, jak to skoulet. Řekla bych, že vás tu chtějí, abyste pomohl na něco přijít. A ještě - Bob se pro jistotu spojil s policií v Chevy Chase a zařídil, aby váš dům střežili; tak, pro všechny případy."

Hood jí poděkoval; potom vzbudil Alexandera, aby ho přichystal k odjezdu. Se svými dětmi jednal vždy velmi otevřeně; zatímco se on a Alexander oblékali, chlapci pověděl, co přesně se v noci stalo. Alexanderovi se tomu nechtělo moc věřit, dokud se neobjevilo šest policistů z newyorského oddělení, aby Hooda se synem doprovodili z hotelu. Jednali s Hoodem jako s jedním ze svých; když jej a jeho syna vedli přízemím do garáže a k čekající koloně tří policejních vozů, pochvalně se o něm vyslovovali. Odchod ze scény, podobný odchodu rockové hvězdy, na Alexandera zapůsobil víc než cokoli dalšího, co v New Yorku zažil.

Manželé Hoodovi i ostatní rodiče letěli do Washingtonu letadlem Air Force 737. Sharon zachovávala během hodinového letu hluboké mlčení. Seděla vedle Harleigh, dceřina hlava jí spočívala na rameni. Hood seděl přes uličku a pozoroval je. Harleigh, stejně jako většina ostatních hudebnic, dostala slabé sedativum, aby mohla spát. Na rozdíl od nich však její spánek přerušovaly opakované drobné vzlyky, výkřiky a křečovité záchvěvy. Hood si uvědomil, že největší tragédií asi bude, že ji z toho zatraceného sálu vlastně nezachránil; chudák děvče tam stále ještě setrvává, ne sice tělem, ale duchem.

Letadlo přistálo na letecké základně Andrews, očividně proto, aby armáda mohla zajistit dětem soukromí. Hood se tím však nenechal mýlit; na základně sídlí Operační centrum.

Zatímco letoun pojížděl k letištní budově, spatřil bílou dodávku Operačního centra, čekající na něj na asfaltové ploše. V otevřených bočních dveřích viděl Lowella Coffeyho a Boba Herberta.

Sharon je hned neviděla, všimla si jich, až když sestupovala po schůdcích. Hood oběma pokývl. Zůstali sedět v autě.

Ministerstvo zahraničí obstaralo invalidní vozíky těm, kdo o ně požádali; zajistilo také autobus, který je všechny rozveze domů. Jakýsi činitel rodičům sdělil, že jejich auta během dne z letiště odvezou.

Sharon s Hoodem pomohli Harleigh do vozíku; Alexander se jako pravý muž vozíku ujal a Sharon se otočila k manželovi.

„Ty s námi nepojedeš, že?“ zeptala se. Její hlas zněl bezvýrazně, oči se upíraly kamsi do dálky.

„Fakt jsem netušil, že přijedou,“ hájil se Hood a ukázal přitom palcem směrem k dodávce.

„Ale nepřekvapuje tě to.“

„Ne,“ přiznal Hood. „Zabil jsem člověka, a navíc na mezinárodní půdě; to bude mít určitý dozvuk, ale o vás bude postaráno, Bob zařídil policejní ochranu domu čtyřiadvacet hodin denně.“

„Obavy tohohle druhu jsem ovšem neměla,“ odtušila Sharon a vykročila k vozíku. Hood ji uchopil za ruku; zastavila se.

„Sharon, tohle nedělej.“

„Co nemám dělat? Jet s dětmi domů?“

„Takhle mě odstrkovat.“

„Já tě neodstrkuju, Paule. Dělám jen to, co ty. Snažím se zůstat klidná a vypořádat se s tím, co je. To, co v příštích několika dnech uděláme, jak se rozhodneme, ovlivní naši dceru na celý zbytek života, a já chci být citově připravená k tomu, abych se konečně rozhodla.“

„My musíme být připravení se rozhodnout; je to *náš úkol.“*

„To doufám,“ odtušila Sharon. „Ak ty už zase máš dvě rodiny. A já už nebudu plýtvat silami, abych bojovala o tolik času, kolik ho máš pro tu druhou.“

„Dvě rodiny? Sharon, já se přece nikoho neprosil o to, aby se tohle stalo! Už jsem byl z Operačního centra pryč! Jestli jsem tam zpátky, tak proto, že jsem se ocitl uprostřed mezinárodního incidentu. S tímhle se já- *my* nedokážeme vypořádat každý sám za sebe.“

V té chvíli k nim přistoupil úředník ministerstva zahraničí a sdělil jim, že v autobuse už čekají jen na ně. Sharon řekla Alexanderovi, aby šel napřed, že hned přijde. Hood na syna mrkl a přikázal mu, aby dával na sestru dobrý pozor. Alexander odpověděl, že dá.

Hood se otočil k Sharon. Zvedla k němu oči; měla v nich slzy.

„A kdy ten mezinárodní incident skončí?“ zeptala se. „Potom s námi budeš? Opravdu si myslíš, že se spokojíš s pomocí při udržování domácnosti namísto řízení města nebo vládní organizace?“

„To nevím,“ přiznal Hood. „Dej mi šanci, abych na to přišel.“

„Šanci?“ usmála se Sharon. „Paule, asi to nedokážeš pochopit, ale - v noci, když jsem se doslechla, cos pro Harleigh udělal, jsem na tebe měla zlost.“

„Zlost?! A proč?“

„Protože jsi pro záchranu naší dcery riskoval život, svou pověst, kariéru, svou svobodu.“

„A to tě *rozzlobilo?* Ne, opravdu mi nejde na rozum, že —“

„Ano, rozzlobilo; jediné, co jsem od tebe vždycky chtěla, byly aspoň kousíčky tvého života, čas na houslový recitál, na fotbalový zápas, občas na prázdniny s dětmi. Na rodinnou večeři; na dovolenou u mých rodičů. Něčeho z tohohle se mi dostalo jen zřídka. Dokonce se mi ani teď v noci nepodařilo dosáhnout toho, abys u mě zůstal sedět, když bylo naše dítě v nebezpečí.“

„Měl jsem plno starostí s tím, abych ji právě z něj dostal -“

„Já vím; a dostal jsi ji z něj, ukázals mi, co dokážeš, když chceš. Když opravdu *chceš.“*

„A ty tím chceš říct, že jsem si nepřál být se svou rodinou? Sharon, jsi přetažená, a -“

„Vidíš, říkala jsem, že to nedokážeš pochopit!“ Po tvářích jí stékaly slzy. „Radši už půjdu.“

„Ne, počkej! Takhle ne —“

„Prosím — tam už čekají.“ Sharon si vyprostila ruku a rozběhla se k autobusu.

Hood se za ní díval; skládací dveře se zavřely a motor autobusu se s hněvivým zavrčením rozběhl. Hood se vydal ke Coffeymu a Herbertovi.

Teď měl zlost on.

Nedokázal tomu uvěřit. Na tom, co udělal tam v sále Rady bezpečnosti, našla chybu i jeho žena. Ona a Čatterdžíová by nejspíš měly uspořádat společnou tiskovou konferenci.

Cestou k dodávce však jeho zlost začala opadávat; a stejně tak náhle v něm začalo hlodat cosi jiného, jakási směs pocitu provinění a pochyb, a ta začala vřít a bublat ve chvíli, kdy spatřil Herbertovu velkou ruku, napřahující se k němu na uvítanou.

Ve chvíli, kdy si uvědomil, že si již nepřipadá tak osamělý.

Ve chvíli, kdy si musel položit poctivou a bolestivou otázku:

Co když má Sharon pravdu?

57 KAPITOLA

WASHINGTON, D.C. NEDĚLE, 10.00

Když Hood nasedl do dodávky, uvítání bylo vřelé a blahopřání upřímná. V autě nebyl šofér. Herbert zavřel dveře, Hood se usadil na pravém předním sedadle, a dodávku ten krátký kus cesty do Operačního centra řídil Coffey. Oznámil Hoodovi, že se tam všichni zdrží jen tak dlouho, než se Hood osprchuje, oholí a vezme si čisté šaty, které mu tam Herbert přivezl.

„Proč to? Kam jedeme?“ zeptal se Hood.

„Do Bílého domu,“ odpověděl Coffey.

„A co tam na mě čeká, Lowelle?“

„To fakt nevím,“ přiznal Coffey. „Za prezidentem přiletí generální tajemnice Čatterdžíová a velvyslankyně Meriwetherová. Sejdou se v poledne. Vás tam chce sám prezident.“

„Máš tušení proč?“

„Nezdá se mi, že chce slyšet nějaké ‚on řekl to, ona zase řekla ono',“ odpověděl právník. „Všechno ostatní, co mě napadá, není nic dobrého.“

„Což je třeba-?“

„Třeba to, že vás pošle zpátky do New Yorku pod dozorem americké velvyslankyně,“ odtušil Coffey. „Abyste zůstal po ruce a zodpověděl veškeré otázky, které můžou generální tajemnice a její společníci položit. Gesto, vyjadřující naši snahu vážně se věcí zabývat.“

Nyní se ozval Herbert ze svého invalidního vozíku, stojícího vzadu mezi dvěma sedadly. „Gesto,“ odfrkl pohrdlivě. „Paul všecko tam v celým tom pitomým sále zachránil. To, co udělal, chtělo odvahu, jakou jsem ještě neviděl. A Mike s Brettem byli taky vynikající. Ale, Paule - když jsem se dozvěděl, že toho posledního jste sundal vy, byl jsem na vás pyšný jako ještě nikdy na nikoho. Nikdy.“

„Mezinárodní právo bohužel se slovem ‚pyšný' jakožto obhajobou nepočítá,“ podotkl Coffey.

„A já vám říkám, Lowelle, že jestli Paula pošlou do New Yorku nebo třeba až do toho pitomýho Haagu před Mezinárodní soudní dvůr Údajný spravedlnosti anebo do nějakýho jinýho Blbákova, kde servírujou pečený obětní beránky, tak rukojmí zajmu pro změnu *já“*

Celá ta debata byla typicky herbertovsko-coffeyovská, a skutečný svět ležel kdesi uprostřed mezi oběma krajnostmi. Šlo o právnické záležitosti, samozřejmě, ale soudy také berou v úvahu okolnosti, kdy svou roli sehrály emoce. Hooda však tohle netrápilo tolik jako nejbližší budoucnost. Chtěl být se svou rodinou, pomáhat Harleigh zotavit se z toho, čím prošla. A to nepůjde, když se bude obhajovat v nějaké jiné zemi.

A také chtěl zůstat v Operačním centru; možná, že ta rezignace byla ukvapená, možná, že si spíš měl vzít mimořádnou dovolenou.

A možná., že to všechno jsou jen akademické úvahy, připomněl si. Před několika dny měl budoucnost ještě ve vlastních rukou; teď ji drží v rukou prezident a Spojené státy.

Protože nikdo další nevěděl, že Hood jede do Operačního centra, nebyl tu žádný ze základního štábu pracovníků. Ti, kdo tu o víkendu pracovali, Hoodovi blahopřáli k jeho hrdinství a záchraně Harleigh. Přáli mu hodně štěstí a slibovali podporu ve všem, co přijde.

Horká sprcha lahodila Hoodovým oboleným svalům a čisté šaty mu lahodily ještě víc. Pětačtyřicet minut po příletu do Andrewsu už seděl znovu v dodávce; Herbert vyřídil formality s bezpečnostní službou, Coffey se posadil k volantu.

58 KAPITOLA

WASHINGTON, D.C. NEDĚLE, 10.45

Mala Čatterdžíová, usazená v limuzíně vezoucí ji do Bílého domu, si připadala nečistá.

Ten pocit neměl nic společného s jejím fyzickým stavem; mohla si dopřát dlouhý odpočinek a koupel, namísto toho se však rozhodla pro sprchu na svém pracovišti a krátké zdřímnutí během letu sem.

Její pocit pramenil z toho, že přihlížela, jak diplomacie zemřela na jatkách; jakožto generální tajemnice sice nedokázala zasáhnout proti samotnému krveprolití, byla však odhodlána zasáhnout při úklidu následků. A ten bude důkladný.

S Velvyslankyni Florou Meriwetherovou toho cestou moc nenamluvila. Sedmapadesátiletá velvyslankyně patřila k pořadatelům sobotního večírku; s manželem dorazili do Rady bezpečnosti pozdě, stejně jako Čatterdžíová, a tak se stalo, že ani velvyslankyně, ani její manžel nepadli teroristům do rukou. Když však vše skončilo, velvyslankyně s ostatními delegáty nezůstala, prohlásila, že tohle je záležitost pro Čatterdžíovou a její poradce, a vrátila se do své kanceláře. Měla sice pravdu, přesto však se nemohla držet od celé věci dál.

Nechtěla budit dojem, že se domáhá toho, aby OSN dovolila americkým vyjednavačům nebo příslušníkům SWAT zúčastnit se řešení celé záležitosti; to si Čatterdžíová uvědomovala. Byla v tom ironie, vzhledem k tomu, jak obležení skončilo.

Mala Čatterdžíová netušila, jaké pocity velvyslankyně prožívá nyní, ani jak na celou věc nahlíží prezident. Ne, že by na tom záleželo. Generální tajemnice na této schůzce trvala proto, že potřebovala neprodleně obnovit právo Spojených národů na to, aby si sporné záležitosti řešily samy a aby ukáznily země, které porušují mezinárodní právo. OSN si pospíšila s odsouzením Iráku, když vpadl do Kuvajtu; a neméně si pospíší i s tím, aby se Spojené státy zodpovídaly ze zasahování do téhle krizové situace s rukojmími.

Když limuzína projížděla jihozápadní branou, již tam čekal dav reportérů z celé řady zemí. Velvyslankyně Meriwetherová s nimi odmítla hovořit; jen seděla, zatímco k nim promlouvala Čatterdžíová.

„Události posledních osmnácti hodin byly pro Organizaci spojených národů a její členy velmi těžké, a my hluboce želíme ztráty tolika našich cenných spolupracovníků. S potěšením konstatujeme, že se rukojmí vrátili ke svým rodinám, nemůžeme však lehkovážně přehlížet a schvalovat metody, kterými se krize ukončila. Úspěch činnosti Spojených národů a jejich akcí závisí na uvážlivém, zdrženlivém přístupu zemí, kde se OSN angažuje. O tuhle schůzku s prezidentem a s Velvyslankyni Meriwetherovou jsem požádala proto, abychom se dobrali řešení dvou velmi důležitých otázek. Za prvé je třeba rekonstruovat průběh událostí, které podryly suverenitu Spojených národů, jejich Chartu a závazek používat diplomacii. A za druhé, abychom bezezbytku zaručili, že tato suverenita nebude v budoucnu narušována.“

Čatterdžíová skupině reportérů poděkovala; vykřikované otázky nechala bez povšimnutí a slíbila, že víc řekne po schůzce s prezidentem. Jak doufá, dala dostatečně najevo pocit, že zásahem americké armády se cítí násilně zkrácena na svých právech.

Cesta do Oválné pracovny je klikatá; příchozí projde kolem kanceláře tiskové tajemnice a místnosti, v níž zasedá kabinet. Za ní je kancelář prezidentovy sekretářky a z této kanceláře vede jediný vchod do Oválné pracovny, neustále střežený členem americké Tajné služby.

Prezident Michael Lawrence byl na polední schůzku již plně připraven; vyšel z pracovny, aby Malu Čatterdžíovou osobně uvítal. Byl to vysoký člověk, měřil sto devadesát centimetrů, měl nakrátko střižené, stříbrem prokvetlá vlasy a pleť snědou od pobytu na slunci. Usmíval se široce a upřímně, stisk jeho ruky byl pevný, hluboký hlas jako kdyby skutečně vycházel odněkud z hloubi.

„Rád vás zase vidím, paní generální tajemnice."

„I já, pane prezidente, ačkoliv bych si přála, aby to bylo za jiných okolností."

Pohled prezidentových modrých očí se přenesl na Velvyslankyni; znal ji téměř třicet let. Studovali společně politologii na Newyorské univerzitě a prezident Meriwetherovou vytáhl z akademické sféry, aby pracovala v OSN.

„Floro," oslovil ji, „nechala byste nás na pár minut o samotě, prosím?"

„Beze všeho."

Sekretářka zavřela dveře a prezident pokynul generální tajemnici ke křeslu. Ramena i šíji držela zpříma a ztuhle. Prezident vypnul dálkovým ovladačem televizi naladěnou na CNN; takhle, oblečený do šedého obleku bez kravaty, se cítil volněji.

„Slyšel jsem, co jste říkala zástupcům tisku," začal. „Když jste hovořila o podrývání suverenity Spojených národů, mínila jste tím zajisté ten teroristický útok?"

Čatterdžíová, sedící ve žlutém křesle, složila ruce do klína a přehodila si nohu přes nohu.

„Ne, pane prezidente; to je záležitost naprosto vzdálená od toho, co jsem měla na mysli. Byla to narážka na nevyžádaný útok pana Paula Hooda z vašeho Střediska pro řešení krizových situací, a dvou neidentifikovaných příslušníků americké armády."

„Takže je to narážka na útok, který ukončil kritické postavení rukojmích," odtušil prezident vlídným tónem.

„O výsledek tu nejde," opáčila Čatterdžíová rozhodným hlasem. „V této chvíli mě hluboce znepokojují použité prostředky."

„Rozumím." Prezident se posadil za stůl. „A co byste ohledně toho chtěla podniknout?"

„Ráda bych, aby se pan Hood vrátil do New Yorku a zodpověděl otázky, vztahující se k tomu útoku."

„Chcete, aby se vrátil hned teď? Když se jeho dcera vzpamatovává z toho, co se odehrálo?"

„Nemusí tam neprodleně," odpověděla generální tajemnice. „Zcela postačí v polovině týdne."

„Chápu. A ty otázky - jaký výsledek si od nich slibujete?"

„Potřebuji zjistit, jestli nebyly z formálního hlediska porušeny zákony a jestli nebyly překročeny jisté dané hranice."

„Paní generální tajemnice, vám uniká celkový obraz - smím-li se tak vyjádřit," prohlásil prezident.

„A ten je jaký?"

„Mám zato, že newyorská policie, ministerstvo zahraničí, FBI a jednotky americké armády, přítomné v té oblasti, jednaly nanejvýš zdrženlivě a s uvážlivým ohledem na postoj vašeho

úřadu, uvážíme-li, kolik mladých Američanek bylo v nebezpečí. Když se situace vyhrotila a vaše vlastní bezpečnostní složky byly odraženy - ano, pak tři naši lidé vnikli do sálu Rady; ale učinili tak obětavě a dosáhli výsledku, tak jak to američtí vojáci dělají vždycky."

„O jejich odvaze nikdo nepochybuje a neznevažuje ji," odtušila Čatterdžíová. „Ale nelze dopustit, aby vrozený sklon mnohých k dodržování zákonů a práva musel na druhé straně sloužit jako protiváha hrdinským, avšak *nezákonným* činům nemnohých. Došlo-li k porušení zákonů, lze žádat zákonnou nápravu. To není nějaký rozmar z mé strany, pane prezidente; praví se tak v naší Chartě. Je to náš zákon. A již se objevily požadavky, aby byl těmto zákonům dán průchod."

„Ty požadavky vyslovil kdo?" zeptal se prezident. „Národy, ze kterých pocházejí ti zabití teroristé?"

„Civilizované země světa."

„A abyste uspokojila jejich civilizovanou žízeň po krvi, budete chtít, aby Paul Hood šel před soud," podotkl prezident.

„Váš sarkasmus mi neunikl," poznamenala Čatterdžíová. „A - ano, soud není vyloučen. Činy pana Hooda jej vyžadují."

Prezident se v křesle napřímil. „Paní generální tajemnice, této noci se pro mě a pro dvě stě padesát milionů Američanů stal Paul Hood hrdinou. Šlo tu o pár ničemů, včetně odrodilé agentky CIA, která pravděpodobně stráví zbytek života ve vězení; ale na světě neexistuje nic, co by dostalo před soud člověka, který zachránil svou dceru před teroristou."

Čatterdžíová se na prezidenta na okamžik zadívala. „Takže vy ho nevydáte, aby mohl být vyslechnut?"

„Řekl bych, že tím, co zde bylo řečeno, je postoj naší vlády v souhrnu velmi dobře vystižen," odtušil prezident,

„Spojené státy se tedy budou vzpěčovat vůli mezinárodního společenství?" zeptala se generální tajemnice.

„Otevřeně a s nadšením," prohlásil prezident. „A upřímně řečeno, paní generální tajemnice, nemyslím, že to delegátům OSN bude nějak dlouho ležet na srdci."

„My nejsme Kongres, pane prezidente; nemylte se, pokud jde o naše úsilí a schopnost jít za svým."

„To v žádném případě," opáčil prezident. Jsem si jistý, že delegáti velmi usilovně půjdou za svým i ve snaze nalézt vhodné školy a byty, až naše vláda bude podporovat přestěhování Spojených národů z New Yorku do některého jiného města, dejme tomu Chartúmu nebo Rangúnu."

Čatterdžíová cítila, jak jí stoupá červeň do tváří. *Ten mizera. Ještě chce zastrašovat.* „Pane prezidente, na hrozby já neodpovídám."

„Ale ano," opáčil prezident. „Na tamtu jste odpověděla, a to rychle a otevřeně."

Okamžik trvalo, než si generální tajemnice uvědomila, že prezident má pravdu.

„Nikdo nemá rád, když ho někdo někam tlačí," pokračoval prezident. „A to se tady nyní děje. Jenže my potřebujeme nalézt smírné řešení, bez hrozeb, takové, které bude na prospěch všem."

„Jako třeba —?“ Ať byla Čatterdžíová jakkoliv zahnána do úzkých, stále zůstávala diplomatkou. Vyslechne ho.

„Produktivnější způsob, jak ony rozhněvané delegáty usmířit, by mohl například vycházet z toho, že Spojené státy začnou splácet svůj dvoumiliardový dluh. Delegáti by měli víc peněz na programy OSN doma, například programy Světové potravinové rady, Dětského fondu, Institutu OSN pro vzdělávání a výzkum. A když to provedeme správně, nabudou dojmu, že se něčeho domohli — toho, že Amerika v záležitosti dluhu kapitulovala. Vaše postavení tím nijak neutrpí,“ zdůraznil prezident.

Čatterdžíová na něj chladně pohlédla. „Pane prezidente, oceňuji myšlenkové úsilí, které jste tomuhle nápadu věnoval. Jsou však právní otázky, které nelze odložit stranou.“

Prezident se usmál. „Paní generální tajemnice, před téměř pětadvaceti lety jeden Rus - Alexandr Solženicyn - v jakémsi zahajovacím projevu řekl něco, co já jako právník nikdy nezapomenu. „Strávil jsem celý život v komunistickém režimu, a řeknu vám, že společnost bez objektivního právního měřítka je hrozná; ale společnost, která nemá jiná měřítka než právní, také nestojí za nic'.“

Čatterdžíová se na prezidenta pozorně zadívala. Poprvé od chvíle, kdy vstoupila do Oválné pracovny, spatřila v jeho očích i v celém jeho výrazu cosi, co se blížilo upřímnosti.

„Paní generální tajemnice,“ pokračoval prezident, „jste vyčerpaná. Mohu vám něco navrhnout?“

„Prosím.“

„Co kdybyste se vrátila do New Yorku, odpočinula si a promyslela, co jsem řekl, uvážila, jak bychom mohli společně stanovit nové morální cíle?“

„Namísto rozhodnutí, co udělat s těmi starými?“

„Namísto přemílání těch, které nás rozdělují. To, co rozděluje, je třeba zacelit, ne jitřit.“

Generální tajemnice vzdychla a vstala. „Aspoň s tímhle mohu souhlasit, pane prezidente.“

„To jsem rád; to ostatní už určitě přijde samo.“

Prezident obešel stůl, potřásl si s ní rukou a doprovodil ji ke dveřím.

Generální tajemnice nečekala, že se schůzka bude ubírat tímto směrem; věděla, že se prezident postaví jejímu požadavku na odpor, domnívala se však, že ho dokáže donutit, aby přece jen zakolísal. Co teď řekne reportérům? Že se prezident zachoval jako mizera. Místo aby vydal jednoho amerického otce, se nabídl, že postaví OSN finančně zpátky na nohy a pomůže tisícům otců v zaostalých zemích na celém světě.

Cestou po tlustém modrém koberci se zlatou prezidentskou pečetí uvažovala generální tajemnice Čatterdžíová o tom, jaká je to všechno ironie. Při příchodu do Bílého domu si připadala nečistá, protože diplomacie zemřela; a přesto zde, v téhle místnosti, diplomacie žila, uplatnila se dovedně a inteligentně.

Proč si tedy připadá nečistší než předtím?

59 KAPITOLA

WASHINGTON, D.C. NEDĚLE, 12.08

Paul Hood se již v životě dostal do spousty psychicky i politicky vypjatých situací jak ve vládních službách, tak na Wall Streetu, takže věděl, že o výsledku důležitých setkání a schůzek je často rozhodnuto ještě předtím, než dojde k jejich svolání. Klíčové osobnosti, často ne víc než dvě, spolu hovoří, nebo se sejdou předem. Když se potom dostaví všichni ostatní, jednání většinou už probíhá pouze jako divadýlko.

Tentokrát to nebylo ani to divadýlko, aspoň tedy ne zde, v Oválné pracovně.

Cestou dovnitř Hood zamával zástupcům tisku, odmítl však odpovídat na jakékoli dotazy. Když vešel do pracovny, velvyslankyně Meriwetherová se bavila s prezidentovou sekretářkou, dvaačtyřicetiletou Elizabeth Lopezovou. Vyměňovaly si názory na to, co vyplyne z dění předchozí noci. Když Hood dorazil, přestaly.

Na Hooda sekretářka vždy působila jako osoba chovající se zdvořile, leč formálně; dnes se chovala vřele a bylo zřejmé, že ho ráda vidí. Nabídla mu kávu z konvice, vyhražené prezidentovi; Hood přijal. Velvyslankyně, obvykle zdrženlivá, s nehybným, neproniknutelným výrazem hráče pokeru, se také překonávala. Hooda napadlo, jaká je to ironie, že jediná matka, která nesouhlasí s tím, co dnes udělal, je matka jeho vlastních dětí.

Velvyslankyně Hoodovi sdělila, že uvnitř je Mala Čatterdžíová.

„Já si tipnu," prohlásil Hood. „Žádá, abych se dostavil před nějaký výbor, sestavený *ad hoc* z lidí, kteří nenávidí Spojené státy."

„Vy jste nějak nabroušený," usmála se velvyslankyně.

„Ale nemýlím se," podotkl Hood.

„Generální tajemnice není nerozumná," odtušila, „je jen idealistka a ještě trochu nezkušená ve své funkci. Ale prezident a já jsme dnes ráno diskutovali o možném řešení, takovém, které podle našeho názoru bude pro generální tajemnici přijatelné."

Hood upíjel černou kávu a právě se chystal posadit, když se dveře Oválné pracovny otevřely, Mala Čatterdžíová vyšla ven, následována prezidentem. Netvářila se spokojeně.

Hood odložil hrnek; prezident podal Velvyslankyni ruku.

„Paní velvyslankyně, děkuji, že jste přišla, a jak vidím, v plném zdraví; to jsem rád."

„Díky, pane."

„Paní velvyslankyně, generální tajemnice a já jsme právě měli velmi užitečný rozhovor, ve kterém jsme si navzájem sdělili své názory. S výsledkem vás můžeme seznámit třeba cestou k jihozápadní bráně."

„Jistě, pane."

Prezident přenesl pohled na Hooda. „Paule, moc mě těší, že jste přišel; co dcera?"

„Pořádně to s ní zamávalo."

„Pochopitelně; budeme se za vás za všechny modlit. Jestli můžeme nějak přispět, prosím, jen řekněte."

„Děkuji, pane."

„Tady už je vlastně všechno vyřízené. Vy teď jděte domů ke své dceři."

„Díky, pane.“

„Kdyby se vyskytlo ještě něco nového, dáme vám vědět; bylo by ale dobré, kdybyste se pár dní držel stranou od reportérů, nechte celou věc na tiskové mluvčí Operačního centra, alespoň do té doby, než bude mít paní generální tajemnice možnost promluvit si se svými lidmi v New Yorku.“

„Samozřejmě.“

Hood si potřásl rukou s prezidentem a s Velvyslankyni, potom ještě s generální tajemnicí; bylo to poprvé, co se na něj od předchozí noci podívala. Její oči byly potemnělé a unavené, koutky úst svěšené; až teď si všiml šedin v jejích vlasech. Neřekla nic; ani nemusela. Ani tuhle bitvu nevyhrála.

Mezi koncem hlavní chodby a vchodem do Západního křídla se nacházelo pásmo střežené ochrankou; Lowell Coffey a Bob Herbert se tam bavili s dvojicí agentů Tajné služby. Na setkání nebyli přizváni, chtěli však být poblíž pro případ, že by Hood potřeboval morální nebo taktickou podporu, nebo kdyby ho bylo dokonce třeba někam odvézt, podle toho, jak se schůzka vyvine.

Prezident, generální tajemnice a velvyslankyně šli za reportéry; Coffey s Herbertem přistoupili k Hoodovi.

„To se odbylo rychle,“ poznamenal Herbert.

„Jak to tam mezi těmi dvěma proběhlo?“ zeptal se Coffey.

„Ani nevím, velvyslankyně Meriwetherová u toho nebyla, a já taky ne.“

„Řekl vám prezident něco?“ naléhal Coffey.

Hood se chabě usmál; položil právníkovi ruku na rameno. „Řekl mi, abych šel domů za dcerou; a přesně to mám taky v úmyslu.“

Z Bílého domu odešli všichni tři společně; vyhnuli se reportérům, vydali se k West Executive Avenue a odtud pokračovali dál směrem k Ellipse, kde měli zaparkované auto.

Cestou Hood přemýšlel o Catterdžíové; nedokázal se ubránit jistému soucitu s ní. Generální tajemnice není zlý člověk; a dokonce se ani nedá říci, že se na tuhle práci nehodí. Problém spočívá v samotné instituci. Některé země napadnou jiné země nebo páchají genocidu, Spojené národy jim pak poslouží jako fórum, na kterém tyto země své skutky vysvětlují, a už jen fakt, že se dovolí, aby se jim dostalo slyšení, má za následek, že se nemorálnosti dostane legitimity.

Hooda napadlo, že by se snad dal nalézt způsob, jak by Operační centrum mohlo přispět k nápravě tohoto zavrženíhodného stavu, způsob, jímž by mohl využít prostředků a možností svého týmu k tomu, aby mezinárodní zločince odhalil a dosáhl jejich potrestání; ne pouze soudního přelíčení, nýbrž skutečného potrestání. A pokud možno ještě dřív, než zločinci udeří.

Stojí to za úvahu. Své dceři dluží sám sebe jakožto otce; a musí jí vrátit i vědomí, že její rodina je opět rodinou. K tomu dluhu patří ještě cosi dalšího - něco, v uskutečnění čehož může doufat jen velmi málo lidí.

Vzniku světa alespoň zčásti oproštěného od šílenství, světa, ve kterém by dcera jednou mohla vychovávat i svou vlastní rodinu.

60 KAPITOLA

LOS ANGELES, KALIFORNIE NEDĚLE, 15.11

Žil již na mnoha místech. V Arktidě. V tropech. Každé to místo mělo své kouzlo a krásu; ještě nikdy se však neocitl na takovém, které ho okamžitě zaujalo tak, jako tohle.

Vyšel z letištní budovy a nabíral do plic vzduch vonící teplým vánkem. Obloha pozdního odpoledne byla jasně modrá, a mohl by přísahat, že v tom vzduchu cítí chuť oceánu.

Do kapsy sportovního saka zastrčil pas a rozhlédl se kolem. U chodníku zastavovaly autobusy aerolinek; vybral si ten, který pojede k nějakému vyhlášenému hotelu. Rezervaci neměl, v recepci však řekne, že ji má - číslo, pod kterým je potvrzená, zapomněl, ale vést takové věci v patrnosti je přece *jejich* práce, ne jeho. I kdyby mu nemohli vyhovět hned, budou se moci přetrhnout, aby pro něj něco našli; vyhlášené hotely to tak dělají.

Nastoupil, posadil se a natočil se tak, aby viděl oknem ven. Kolem se mihla špinavě bílá kontrolní věž, z níž trčely do všech stran antény. Podél silnice všude bohatá zeleň, a vozidla se pohybovala rychle, ne jako v New Yorku a Paříži.

Ivanu Georgijevovi se tu bude líbit.

Bylo by se mu líbilo i v Jižní Americe, ale věci neproběhly podle plánu; to se někdy stává, a proto, na rozdíl od ostatních čtyř, měl únikovou cestu. Kdyby se pokazilo úplně všechno, Annabelle Hamptonová pro něj měla

poslat své agenty „náhradníky“. S Ani se dohodli, že se sejdou později, v hotelu, a on zařídí, aby jí byl vyplacen podíl buď z výkupného, nebo z jeho vlastních fondů.

Když se neukázala, předpokládal, že k nejhoršímu skutečně došlo. Později, když přišli náhradníci, aby ho usadili do letadla a dostali ven ze země, se dozvěděl, že byla zatčena. Pravděpodobně přistoupí na dohodu při přiznání viny, aby dostala patnáct let; prozradí úřadům spojení CIA/UNTAC, říkali náhradníci. A proto musel zmizet. CIA všechno popře.

Georgijev měl odletět z Los Angeles na Nový Zéland. Bulhar však na Nový Zéland nechtěl; nechtěl, aby CIA věděla, kde je. Kromě toho měl peníze, a měl i nápady. A také spojení na emigranty z východní Evropy, hlavně Rumuny, kteří v Hollywoodu založili filmařské společnosti.

Usmál se. Jeho společníci mu říkali, že filmový průmysl je nemilosrdné podnikatelské prostředí, samý sex, prostředí, kde cizí přízvuk je považován za exotický, pěstuje se a je zaručenou vstupenkou na večírky. Prostředí, kde člověku nevrážejí nůž do zad v soukromí; vrážejí mu jej do prsou, zpředu a veřejně, všem na očích.

Opět se usmál; cizí přízvuk má, a nůž bude vrážet do lidí s radostí, kdekoli jim bude libo.

Bude se mu tu líbit.

Moc a moc se mu tu bude líbit.